

Randy Maxwell

ALS Mijn volk bidt

Een ter elfder ure oproep tot
gebed en opwekking

Als mijn volk

waarover mijn naam is uitgeroepen
zich verootmoedigt en zij bidden
en zoeken mijn aangezicht
en bekeren zich van hun boze wegen
dan zal Ik uit de hemel horen
en hun zonden vergeven en hun land herstellen

ALS Mijn volk bidt

Een ter elfder ure oproep tot
gebed en opwekking

Randy Maxwell

If My People Pray

by Randy Maxwell

Pacific Press® Publishing Association, Nampa, Idaho USA, 2000
(ISBN 0-8163-1788-7)

Vertaald door: Ingrid A. Wijngaarde

Alle rechten © voor de Nederlandse vertaling berusten bij

Promise Ministry®

Januari 2013

ISBN 978-90-811904-7-3

Contact: info@promiseministry.nl

Kaft: Digital Creations Groningen, info@digitalcreations.nl

Druk: Øko-Tryk Aps, Borrisvej 5b, 6900 Skjern, Danmark

De gebruikte Bijbelvertaling is de NBG51 vertaling, tenzij anders vermeld. Cursieve benadrukking in tekstaanhalingen zijn door de auteur zelf aangebracht.

Referenties in de tekst staan als eindnoten aan het eind van elk hoofdstuk.

Een * in de tekst verwijst naar een verklarende voetnoot van de vertaalster onder aan de pagina.

Ik hoor heel graag wat u van dit boek vindt.

Stuur uw recensie naar bovenstaand contact e-mailadres.

Inhoud

1. HET IS TIJD VOOR GEBED!.....	5
ALS	14
2. STEL JE VOOR DAT	15
3. ONZE GROOTSTE NOOD	24
MIJN VOLK	38
4. DE KRACHT VAN ERGENS THUIS TE ZIJN	39
5. WE ZIJN FAMILIE	47
WAAROVER MIJN NAAM IS UITGEROEPEN.....	59
6. VOLK VAN DE NAAM	60
ZICH VEROOTMOEDIGT	71
7. ERKEN WAT OVERDUIDELIJK IS	72
8. DE DWAASHEID VAN GOD	88
EN ZIJ BIDDEN.....	102
9. HARTSTOCHT VOOR GEBED	103
10. KIEZEN VOOR GEBED	114
11. DE KRACHT VAN BEMIDDELEND GEBED	129
12. ALS GEMEENTEN BIDDEN	144
EN ZOEKEN MIJN AANGEZICHT	157
13. VOOR GOD EN GOD ALLEEN	158
14. ZEND EEN OPWEKKING!.....	170
EN BEKEREN ZICH VAN HUN BOZE WEGEN	188
15. WE HEBBEN EEN VERLOSSER	189
DAN	201
16. DAN.....	202
STUDIEGIDS.....	213

“Gebed dat het vuur van opwekking ontsteekt, begint lang voordat het land wakker wordt uit haar sluimerslaap. Het begint wanneer mensen op hun knieën vallen en het uitroepen tot God. Dat is waar ware intimiteit met God optreedt en de reis begint van verandering naar het beeld van Christus. En terwijl mensen veranderen, verandert een natie.”

—*Wellington Boone*

HOOFDSTUK

1

Het is tijd voor gebed!

“Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken.

*Want het heil is ons nu meer nabij,
dan toen wij tot het geloof kwamen.”*

(Romeinen 13:11)

Ik beweer niet vaak dat ik God heb horen spreken. Maar deze keer was Zijn stem helder en dwingend.

Ik zat aan een van de lange tafels die in een U-vorm waren opgesteld in de gemeenschapsruimte van onze gemeente. De gelegenheid was een kerkraadsvergadering. De discussie ging over de toekomst van de kerk in het licht van haar falen om de naoorlogse generatie – de Babyboomers – te bereiken en het rampzalige feit dat als gevolg daarvan ook hun nakomelingen niet bereikt zijn.

Er werd gesproken over onderzoeken die zijn uitgevoerd, over peilingen die zijn gedaan, over verschillende kerkgroeimodellen die het onderwerp aansnijden, over boeken en seminars om het probleem uiteen te zetten. Op een gegeven moment vroeg een gefrustreerde en oprecht

verbijsterde broeder van de Tweede Wereldoorloggeneratie aan niemand in het bijzonder: “Wat is het precies dat de kerk niet heeft gedaan voor de Babyboomers?”

Een jongeman die niet veel ouder is dan ik besloot dat het tijd werd om dit pijnlijke onderwerp eens haarfijn uit de doeken te doen en hield gedurende ettelijke minuten het gehoor met veel welsprekendheid en dramatiek gevangen.

De borstelige wenkbrauwen van de oudere man onthulden in gelijke mate bezorgdheid, pijn en verwarring. Hij probeerde deze jongeman, die in het verleden zelf op het punt had gestaan om de kerk de rug toe te keren, maar die nu een toegewijde medewerker van de conferentie was, te begrijpen. Maar hij snapte het gewoonweg niet. Opnieuw vroeg hij aan de jongeman om preciezer aan te geven waarin de kerk was tekortgeschoten.

Het was tijdens deze woordenwisseling dat ik Hem hoorde:

“Totdat Mijn volk samenkomt in gebed en de pijn die zij mij en elkaar hebben aangedaan bekennen en belijden, zal niets van dit alles iets uitmaken.”

Mijn hart ging sneller kloppen toen ik de intensiteit van de boodschap begreep:

“U kunt alle seminars, boeken, onderzoeksresultaten, commissies, strategieën en plannen hebben die u zich maar wensen kunt, maar zolang u niet eerst Mij zoekt met geheel uw hart zal alles voor niets zijn.”

Op dat moment leek mijn borstkast te zullen barsten door de druk van mijn harts slag. Het voelde alsof er een dam in mij op doorbreken stond. Ik kon mij nog maar nauwelijks inhouden om niet uit te roepen: "Stop! God wil dat we bidden!" Misschien had ik dat moeten doen. Ik deed het toen niet, maar ik zeg het nu.

Het is Tijd voor Gebed!

"Waarom? Omdat we, langzaam, slaperig en bijna onmerkbaar de mogelijkheid hebben verloren om te geloven in een opgestane Verlosser, die Zijn handen vuil gemaakt heeft aan het zweterige en kleverige van ons bestaan. Een God die echt en actief is en het verschil uitmaakt! Jezus heeft het graf tweeduizend jaar geleden verlaten, maar wij zijn erin geslaagd Hem te begraven onder een hoop van religieuze trivialiteiten en kinderachtige strijd die Hem op een afstand houden en weghouden van alles wat betekenis heeft in ons leven.

We maken de juiste bewegingen en doen de juiste dingen, zeggen al de juiste zinnen op. Maar de waarheid is dat wij doodgaan van verlangen naar gemeenschap met de levende God! En hoewel velen van ons doorgaan met onszelf week in week voort te slepen naar de kerk, wordt de woestijn onder onze goedgetrainde en subtiële façade alleen maar groter. Van buiten zien we er goed uit, maar van binnen zijn we uitgedroogd en verschrompeld.

Het is als de schimmelinfectie bij onze jongste dochter Daniëlle, die maar niet wilde genezen. Na een wekenlange antibioticakuur tegen de steeds weer terugkerende oor- en voorhoofdsholteontsteking, kreeg Dani een afschuwelijke luieraanslag. Als ze een volle luier had begon ze te huilen en

eraan te trekken en rond te lopen alsof ze op een paard gezeten had.

Wij als goede ouders, die niet wilden dat ons kind pijn leed, smeerden haar in met Desitine en hielden haar zo veel mogelijk droog om de uitslag zo snel mogelijk te laten genezen. Maar dat gebeurde niet. Haar huid leek wel verbrand.

Wij brachten haar naar de kinderarts en hij zei meteen dat wat we voor “luieruitslag” aanzagen een schimmelinfectie was. We kregen een recept voor een crème genaamd Tridesilon, die we driemaal daags moesten opsmeren.

Het duurde niet lang of we zagen een verbetering. De verbrande plekken werden lichter en de rode bulten gingen weg. Toen we dachten dat het voorbij was, kwamen de bulten met hernieuwde hevigheid terug. Dani begon weer aan haar luier te trekken en haar huid begon er weer als eerst uit te zien, vóór de Tridelison. We gingen terug naar de dokter en toen pas kwam de bron van het probleem aan het licht. De crème was alleen maar een symptoombestrijding geweest en had de oorzaak van de infectie – de schimmel – niet aangepakt.

Waarom had men ons dat niet meteen verteld? Ik weet het niet, maar ik weet wel dat dit het lijden van onze baby alleen maar heeft verlengd. Wij hadden de symptomen aangepakt, maar de oorzaak niet bestreden. En voor velen van ons heeft godsdienst de vorm aangenomen van een oppervlaktebehandeling, die de bulten gladstrijkt, maar geen effect heeft op de brandende jeuk van onze geïnfecteerde zielen.

Ik wil eerlijk tegen u en eerlijk tegen mezelf zijn. Ik heb veel mensen gesproken die het gevoel hebben dat onze

aanbiddingdiensten een opgave zijn geworden – een vermoeiende ronde van formaliteiten met net zo weinig relevantie voor de problemen waarmee we door de week heen worstelen als een diaprojector in dit informatietijdperk.

De effecten van onze geestelijke dorst zijn pijnlijk duidelijk. De verharde harten. De scherpe tongen. De lange en stuurse gezichten van hen die zeggen verlost te zijn. De gemeenten die de reputatie hebben dat ze predikanten verslinden en elke verandering in de kiem smoren. De afwezigheid van jonge mensen. Een ongezonde afscheiding van de mensen die we moeten redden en een liefde voor de “waarheid” die belangrijker is dan de liefde voor mensen, ontnemen ons de mogelijkheid om barmhartig te zijn en maken ons “net zo verstoken van de Geest van God als de heuvels van Gilboa van dauw en regen.”¹ (zie 2 Samuel 1:21). Dit zijn de symptomen van de kwaal die alleen Jezus kan genezen.

Het is Tijd voor Gebed!

Alsjeblieft, snoer me de mond niet. Ik weet dat u bidt. Het is de enige christelijke gewoonte die we van geboorte af hebben geleerd. Voordat we kunnen lezen, kunnen we bidden.

Maar gebed kan gezien worden als een vermoeiende godsdienstige bezigheid. En voor sommigen is het de tegenhanger van de mouwen opstropen en het “echte werk” van de christenheid doen. De belofte: ‘Ik bid voor u’ wordt door veel christenen ervaren als een masker van vroomheid dat een luie en onverschillige houding verbergt ten aanzien van het gebed.

Maar ik heb het niet over dit soort gebed. Dit is een boek over opwekkingsgebeden. Het soort gebeden dat we als volk moeten bidden en in praktijk brengen om een echte en blijvende verandering in onze gemeenten en ons leven teweeg te brengen. Het gaat over eerlijkheid en duidelijkheid scheppen in onze geestelijke toestand en toegeven dat we Jezus heel hard nodig hebben.

Dit boek gaat *niet* over hoe u God zover krijgt te doen wat u wilt. Of hoe u een hemelse Burger King creëert waar u uw zegeningen kunt krijgen “uw kant op, en snel”. Als dat is wat u verwacht, dan bent u verkeerd verbonden.

Maar als u, net als ik, ernaar verlangt om die gemeenschap met God te hebben die u zal vrijmaken van zinloze, krachtloze, behoudende christelijke vormendienst en u daar brengt waar geloof in actie is – van aangezicht tot aangezicht en van hart tot hart met *Jehovah-ropheka* (de God die geneest) - dan kunnen we met elkaar praten, of nog beter gezegd, *bidden!* Niets anders dan gebed, geen debatteren of theoretiseren, kan de opwekking van ware godsvrucht, die we zo hard nodig hebben, teweeg brengen. En ik geloof dat God zijn gemeente nu als nooit tevoren oproept tot gebed.

Ik wil u uitnodigen om samen met mij een van de grootste beloften en oproepen tot gebed in de Bijbel te onderzoeken. 2 Kronieken 7:14 is op muziek gezet, gebruikt in ontelbare toespraken en preken, en is voor de meeste christenen net zo bekend als Psalm 23. Maar juist deze bekendheid met de tekst maakt dat we de kracht van wat er gezegd wordt niet meer opmerken.

*“Als dan mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen,
zich verootmoedigt en zij bidden en zoeken mijn*

aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen.”

Ik geloof dat in de veertig woorden van deze belofte God ons een methode geeft waardoor leden van een lauwwarmer kerk kunnen kopen, “goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat [wij] rijk mogen worden en witte klederen, opdat [wij] die aandoen en de schande [onzer] naaktheid niet zichtbaar worde; en ogenzalf om op [onze] oogleden te strijken, opdat [wij] zien mogen” (Openbaring 3:18). Hier wordt de munteenheid beschreven, die we moeten gebruiken om van Jezus het medicijn “te kopen” voor onze geestelijke ziekte. Ziet u de overeenkomsten in de twee recepten?

“Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnen komen en maaltijd met hem houden en hij met Mij” (vs 20).

De deur naar een nieuwe relatie met Christus wordt geopend door gebed. Het is een relatie waar we niet zonder kunnen en een offer dat wij niet kunnen weigeren.

Op de bladzijden van dit boek zal ik deze geweldige belofte in gedeelten behandelen. De woorden van de tekst vormen de structuur van het boek en bepalen de voortgang van mijn gedachtegang. Ik geloof dat wij hierdoor de smeekbede van ons Vaders hart tot Zijn kinderen, om tot Hem terug te keren voor de genezing die Hij alleen kan geven, misschien als nooit tevoren zullen horen. En misschien, heel misschien, zullen we, voordat we een nieuw onderzoek uitzetten of een adviseur inhuren of een seminar

bezoeken, Gods manier uitproberen en ontdekken dat Hij in staat is “oneindig veel meer te doen dan wij kunnen bidden of beseffen” (Efeziërs 3:20).

Het is Tijd voor Gebed!

Als u deze woorden zo leest, verlangt u er dan niet naar om Hem aan te raken? Om Zijn stem te horen? Schreeuwt uw ziel niet om dat levende water dat Hij belooft dat in u zal worden tot een eeuwige fontein? Als dat zo is, zeg dan met mij dit gebed op:

Heer, ik ben moe om het spel dat kerk heet, te spelen, een doen alsof ik geloof, terwijl ik van binnen opgevreten wordt door twijfel. Ik ben moe van al die vrome woorden, de bewijsteksten, de kinderachtige theologische debatten en een vorm van godsdienst zonder kracht. Ik wil het echte geloof hebben, Heer. Ik wil U. Ik durf hetzelfde verzoek als Mozes te doen toen hij U vroeg om Uw heerlijkheid te mogen zien. Ik moet U zien zoals U werkelijk bent. Waarom zou ik genoeg nemen met een schaduw als U hebt beloofd Uzelf met mij te zullen delen?

Dank U dat U mij oproept tot gebed. Ik belijd dat ik niet weet hoe te bidden, hoe U aan te raken en binnen te treden in de cirkel van echte gemeenschap met U, maar ik wil het zo graag. Roep mij om tot U te komen zoals U met Petrus deed die nacht op het meer, en ik zal komen. Help mij dan om mijn ogen alleen op U gericht te houden als ik de eerste wankele en beverige stappen zet.

Ik moet mij aan U vastklampen, Heer. En om te leven en te hopen dat ik het uitbundige leven dat U alleen mij kunt geven kan leven, moet U mij ook vasthouden. Hier

ben ik. Ik kom met al mijn gebreken en angsten, maar ik kom. En Heer, maak mijn leven tot een wonder van Uw liefde en genade, als ik kom. Amen.

-
1. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 5:166.

Deel 1

Als

**“Maar bij God zijn alle dingen mogelijk.”
—Matteüs 19:26**

“U kunt meer doen dan bidden, nadat u gebeden hebt,
maar u kunt nooit meer doen dan bidden,
totdat u gebeden hebt.”
—A. J. Gordon

**Oprecht gebed gebeurt niet voordat
en totdat u bidt.**

HOOFDSTUK

2

Stel je voor dat

Stelt u zich voor een moment voor hoe het leven en de geschiedenis anders zouden zijn gelopen als ...

- President Kennedy zijn reis naar Dallas had afgezegd of in een dichte auto had gereden;
- Duitsland de Tweede Wereldoorlog had gewonnen,
- NASA de lancering van de Challenger op die rare morgen in januari in 1986 had afgelast;
- Nixon de banden die het bewijsmateriaal waren in de Watergate Affaire had vernietigd;
- Israël vergeldingsacties had uitgevoerd tegen Irak tijdens de Eerste Golfoorlog;
- Rodney King niet was mishandeld;
- De ATV-agenten (Bureau voor Alcohol, Tabak en Vuurwapens) het landgoed Mount Carmel van de Branch Davidians niet hadden bestormd;
- Martin Luther King jr. of Bobby Kennedy de aanslag op hun leven hadden overleefd;*

* Dit zijn uiteraard Amerikaanse voorbeelden. In Nederland zouden we kunnen zeggen: Stel je voor dat Pim Fortuijn of Vincent van Gogh niet waren vermoord? Stel je voor dat Suriname niet onafhankelijk was geworden of Aruba geen status aparte had gekregen?

- Adam niet van de verboden vrucht had gegeten;
- Jezus van gedachten was veranderd in Getsemane en terug naar huis was gegaan naar Zijn Vader.

Stelt u zich samen met mij voor, nu, hoe de gemeente nu en in de toekomst anders had kunnen zijn *Als ...*

“... mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, zich verootmoedigt en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen.”

Onlangs stelde ik deze vraag aan een groep mensen aan het eind van een 30-dagen periode van gebed. Toen, net als nu, richtte ik de aandacht op het korte 3-letter woord aan het begin van deze overbekende, maar zelden uitgeleefde belofte – *ALS*. Zelfs nu, terwijl ik dit hoofdstuk schrijf, raak ik ontroerd door de grote betekenis van dit kleine woord.

ALS. *ALS* betekent potenties, mogelijkheden, kansen. De toekomst kon er zus of zo uitzien. De uitkomst kon dit of dat zijn. Het hangt allemaal af van acties, die worden bepaald door keuzes, die eerst gedachten waren, die zijn gewogen op de weegschaal van de verbeelding over de uitkomst. En in het middelpunt van deze gedachten hing het woordje *ALS* te bungelen.

ALS. Wat een krachtig woord! De kracht is het grootst als het in het hier en nu wordt toegepast. Nu, wanneer we de gevolgen van onze keuzes nog in eigen hand hebben. Wanneer de toekomst zich voor ons uitstrekt als een splitsing in de weg. Wanneer we nog steeds kunnen kiezen.

Maar wanneer *ALS* verleden tijd is, is de kracht ervan gewoonlijk beperkt tot de verbeeldingskracht, het

voorstellingsvermogen. Dan kunnen we alleen speculeren over wat een mogelijke uitkomst zou kunnen zijn geweest, *ALS* ...

Ik ben er zeker van dat als u dit leest er talloze situaties uit uw eigen leven door uw hoofd gaan, waardoor de omstandigheden nu compleet anders zouden zijn, *als* u toen een andere keuze had gemaakt. Ik heb in elk geval een aantal in gedachten:

Als mijn vriendin niet had besloten om haar vakantie in Europa een dag eerder af te breken, dan was ze niet in het Pan Am-vliegtuig gestapt dat boven Lockerbie, Schotland, door een terroristische aanslag explodeerde.

Als de doktoren hadden besloten de behandeling van baarmoederhalskanker bij mijn schoonmoeder na de baarmoederverwijdering te vervolgen met chemotherapie en bestraling, was de kanker waarschijnlijk niet teruggekeerd en was ze veertien jaar daarna waarschijnlijk niet overleden.

Als ik in de zomer van 1986 een baan had geaccepteerd aan de oostkust van de Verenigde Staten, dan was ik acht maanden daarna in maart 1987 niet beschikbaar geweest voor de aanbieding van mijn huidige werkgever.

Bestemmingen worden niet bereikt, koninkrijken gaan teniet, bedrijven hebben succes, grote ontdekkingen worden gedaan, carrières nemen een vlucht, mortuaria raken vol, geluk wordt verkregen door keuzes en hun gevolgen. Een uitgestippeld doel wordt gevolgd en een resultaat volgt daarop. Oorzaak en gevolg.

Welke acties vraagt God van Zijn volk in 2 Kronieken 7:14? Heel simpel: Hij vraagt ons om onszelf te verootmoedigen, te bidden, Zijn aangezicht te zoeken en onze zonden te belijden. Wat is het beloofde resultaat?

Verhoorde gebeden, vergeven zonden en genezing. De belofte is fantastisch. Het is precies wat we nodig hebben. Maar alles hangt af van dat grote *ALS* aan het begin.

Het begin

Drie vrienden zitten aan een kleine ronde tafel op een vrieskoude wintermorgen. Op de tafel staan planten in potten. Stukjes papier met daarop met de hand geschreven inspirerende citaten, gebedsverzoeken, en Bijbelteksten, markeerstiften, Bijbels en een stapeltje boeken met de titels: *The Taste of New Wine* van Keith Miller, *Waiting on God* van Adrew Murray en *Answers to Prayer* van George Mueller.

Deze kleine ontbijthoek was elke woensdagmorgen om half zeven de vergaderplek voor mij en mijn vrienden. Hier kwamen we samen om onze levens te bespreken, elkaar aan te moedigen, interessante Bijbelgedeelten met elkaar te delen, samen te bidden en ons favoriete gespreksonderwerp te bespreken – opwekking in de gemeente.

Het was op een van deze woensdagmorgens dat God ons uitdaagde om ons geloof in de pas te laten lopen met onze mond. Ik wijdde op deze ene morgen met veel welsprekendheid uit over wat God kan doen als wij zouden bidden. Het was een heerlijke discussie. Zoals mannen vaak doen, filosofeerden en theoretiseerden we – soms vrij heftig, maar oprecht. Vroeger deden we dat ook, maar we kwamen vaak niet verder. Nu echter, daagde God mij uit om de theorie in praktijk te brengen. Om niet alleen te praten over gebed, maar om *te bidden*.

Ik sloot een verbond met God om Hem elke dinsdagmorgen om 04:30 uur te ontmoeten om specifiek te bidden voor opwekking in onze gemeente en voor onze

predikant, dat hij een nieuwe visie zou krijgen over zijn bediening. Ik vroeg de ene en daarna de andere van mijn vrienden of zij samen met mij deze afspraak met God wilden aangaan.

Ons geloof was sterk en onze toewijding oprecht, maar allengs voelde ik me, in plaats van bevrijd, bezwaard met een nood die ik niet kon omschrijven. Het was als een steen op mijn hart. Alsof een bankschroef mijn keel dichtkneep. Ik had het gespannen, brok-in-de-keel gevoel die je krijgt als je probeert je tranen tegen te houden. Ik wist niet wat er met me aan de hand was.

Ik sprak met mijn vrouw, mijn moeder, een paar intieme vrienden. Ik bad en vroeg God om me duidelijk te vertellen waarom ik me zo voelde en wat Hij wilde dat ik zou doen.

Net als de zoemtoon van de alarmklok die eerst ver weg klinkt als we nog in de sluiers van de slaap verkeren, maar die uiteindelijk dwars door ons heen schreeuwt als we eenmaal wakker zijn, zo werd de “zoemtoon” in mij steeds luider. Ik wist dat God me riep en ik wist wat Hij wilde. Hij riep mij – en anderen – tot gebed. Doelgericht, specifiek, beroepdoend op beloften, opwekkinggericht, zelfopofferend gebed.

Ik besprak het met mijn vrouw Suzette en vroeg of wij een kleine bijeenkomst mochten houden in ons huis. Ik voorzag zes tot tien personen in onze woonkamer, niet meer. Suzette was er niet zo zeker van. Ze vroeg zich af of ons huis wel de beste plek was voor de bijeenkomst. Waar zouden we de kinderen laten? Was er wel genoeg ruimte?

Een logische plek zou de kerk zijn. Maar ik voelde dat het belangrijk was dat de bijeenkomst meer ervaren zou worden als een lekengebeuren dan als een officieel kerkprogramma. Ik weet niet waarom ik dacht dat dit belangrijk was.

Ofschoon nog steeds onzeker over de bijeenkomst, hebben wij ons wollen vlies op de dorsvloer gelegd (zie Richteren 6:36-40) en op 6 november 1993 plaatsten we dit bericht met de plaats van ontmoeting in het kerkblaadje:

“Wat zou er gebeuren als we onszelf zouden verootmoedigen voor de Here en tijd zouden doorbrengen in aandachtig gebed, om Gods aangezicht te zoeken voor visie, opwekking en een uitstorting van de Heilige Geest?”

Ik had geen idee wie zou reageren, welke vorm het gebed zou aannemen, of wat we konden verwachten. Ik wist alleen dat God mij vroeg om in actie te komen – om de uitnodiging te doen uitgaan, om gelegenheid te scheppen voor Zijn volk om te bidden.

Het bericht werd aangevuld met de mededeling dat iedereen die geïnteresseerd was, Suzette of mij kon bellen. En het duurde niet lang voordat we de bevestiging kregen dat God het plan ondersteunde.

Na de 20:15 uur kerkdienst die sabbatavond, benaderde een vriendin me in de hal om te vertellen dat ze geïnteresseerd was in wat we aan het doen waren. Ze bood toen haar huis aan voor het houden van de bijeenkomst. Ik was dankbaar voor haar aanbod, maar was er nog steeds van overtuigd dat een grotere locatie niet nodig zou zijn.

Gedurende de daarop volgende dagen, begon Suzette telefoontjes te krijgen van mensen die zich wilden aanmelden om te komen. Het werd al snel duidelijk dat we een grotere ruimte nodig zouden hebben. Ik belde de vriendin die haar huis had aangeboden op om te vragen of haar aanbod nog steeds gold. Nadat ze dat vriendelijk had

bevestigd, veranderde ik de volgende sabbat de locatie in het bericht in het kerkblaadje. De dag was aanstaande en ik was gespannen van verwachting. Ik wilde er vroeg zijn om een paar minuten voor mezelf te hebben voordat de mensen zouden arriveren. Mijn hart, die al hard genoeg moest werken om de benen en de longen van een lange afstandsrenner te ondersteunen, begon als een drillboor in mijn keel te kloppen toen ik de woonkamer van mijn vriendin binnenstapte en zag dat er al een paar mensen met verwachtingsvolle gezichten zaten te wachten op wat komen zou.

Bij elk geluid van de deurbel, raakte ik meer en meer opgewonden. *Heer! Wat betekent dit?* vroeg ik mezelf af, toen ik zag dat er steeds minder ruimte op de bank en de stoelen overbleef. Onze gastheer en gastvrouw brachten meer stoelen binnen, terwijl de doorbel steeds opnieuw rinkelde en de mensen maar bleven binnenstromen. Tegen de tijd dat we onze hoofden bogen om de zegen van de Heer te vragen voor de bijeenkomst, zaten er zevenendertig personen opeengepakt, voor één doel – de Heer te zoeken in gebed.

Dit aantal vertegenwoordigde ongeveer elf procent van onze (niet zo actieve) gemeente! Ik was overweldigd door zowel de getoonde interesse als het bonte gezelschap dat aanwezig was. De hele tweede wereldoorlogsgeneratie was aanwezig. Mijn groep – de Babyboomers – was aanwezig. We hadden echtparen, alleenstaanden, onze predikant, chirurgen en gepensioneerde boeren. En zij waren daar, omdat ze de nood voelden om te bidden.

Onze doelen waren duidelijk. Ik overhandigde iedereen een stuk papier met de volgende missieverklaring:

“Om een gelegenheid te scheppen voor iedereen die de nood voelt om deel te nemen aan een speciale gebedsperiode, die dertig dagen zal duren. Gedurende die periode zullen we specifiek bidden voor (1) de uitstorting van de Heilige Geest, (2) persoonlijke en gemeentelijke opwekking en (3) Gods leiding in het ontdekken van de missie van de gemeente en haar bediening.”

We zouden een verbond aangaan voor dagelijks gebed voor deze drie specifieke doelen.

De laatste twintig minuten van ons samenzijn waren gereserveerd voor gebed. We vormden een kring, zo goed en zo kwaad als het kon in die volgepakte woonkamer en gingen over tot dat waarvoor we daar gekomen waren. Toen we begonnen te bidden, wist ik dat Jezus vlak daar in ons midden was en Zijn goedkeuring gaf aan onze verzoeken. Ik voelde me opgelucht en vervuld, in de wetenschap dat we antwoord gaven aan de oproep van de Heiland en deden wat Hij ons gevraagd heeft te doen.

De Heer liet iets nieuws geboren worden, iets verkwikkends en krachtig. We legden onze persoonlijke en groepsagenda's aan de kant en verenigden ons rondom een enkel verlangen om God verheerlijkt te zien in ons midden door middel van een opgewekte gemeente met een heldere missie. De gebeden vloeiden als muziek van een orkest van de lippen van de aanbidders en de Heilige Geest was de dirigent. Er waren ernstige, vastberaden smeekgebeden en een oprechtheid die wij zelden meemaken in de gezamenlijk gebedservaring.

We kamen gedurende vijf weken bijeen in plaats van de afgesproken vier en verhuisden naar de gemeenschapsruimte in de kerk, omdat we daar comfortabeler bijeen

konden komen. Hoewel ik had verwacht dat de opkomst zou dalen (een gebrek aan geloof van mijn kant!) is de groep nooit kleiner geworden dan vierentwintig en soms zelfs zo groot als negenendertig.

We baden voor elkaar, voor onze kinderen, voor onze predikant, voor eenheid, voor vergeving, voor kracht om te geloven in de beloften in Gods woord, voor opwekking en voor harten die zich erop toelagden Zijn aangezicht te zoeken. We baden in de sabbatschoolruimten, in de hal, in de consistorie en in de kerkzaal en vroegen God of Hij degenen die daar dienden en kwamen om te aanbidden, wilde zegenen. En toen de laatste dag aanbrak, staken we kaarsen aan en beloofden we plechtig om te blijven bidden om lichten in de duisternis te zijn. Om door te gaan met doorgaan.

Maar voordat we de kaarsen aanstaken op die laatste avond, bepaalden we onszelf weer bij Gods grote *ALS* uit 2 Kronieken 7:14. En dezelfde vraag die ik die herfstavond aan de groep voorlegde, vraag ik weer aan mezelf en vraag ik nu aan u. Wat zullen we doen? Hoe zullen de geschiedenis en de toekomstige generaties (als de tijd blijft bestaan) ons oordelen in het licht van deze oproep tot gebed en verootmoediging?

HOOFDSTUK

3

Onze grootste nood

We kunnen niet ontkomen aan het feit dat het *ALS* in deze tekst de mogelijkheid inhoudt dat we *niet zullen* bidden. We kunnen ervoor kiezen ons niet te verootmoedigen, niet Zijn aangezicht te zoeken, ons niet af te keren van onze boze wegen.

Misschien hebben we het niet nodig dat God hoort. Misschien hebben we het niet nodig dat onze zonden vergeven worden en ons land genezen wordt. Ten slotte leven we niet meer in een agrarische maatschappij, waarin ons bestaan afhangt van regen. De sprinkhanen uit vers 13 kunnen geen bankpasjes, kluisjes of Jeeps met startonderbreking en airbags opvreten.

Waarom zouden we dus aandacht schenken aan deze belofte? Het is niet van toepassing op ons. Wat is het ergste dat ons kan gebeuren als we dit advies niet opvolgen? Eerlijk gezegd, het ergste wat kan gebeuren, is dat wij blijven zoals we zijn. En hoe zijn wij dan precies? “Ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte” (Openbaring 3:17). Deze omschrijving is van de Getrouwe Getuige, niet van mij.

Begrijp me niet verkeerd. Ik houd van deze kerk. Er zijn heel veel goede, positieve, prijzenswaardige dingen over onze kerk te zeggen. Maar we moeten ook eerlijk zijn en toegeven dat ondanks al het goede, er veel pijn is. En voor velen gaat die pijn heel diep.

Omdat we niet langer de tijd nemen om Gods woord zelf te bestuderen, worden velen van ons “onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt” (Efeziërs 4:14). Veel van onze leden zijn krachtvoer voor zelfaangestelde kampioenen van “nieuw licht”, die het vertrouwen in het georganiseerde werk ondermijnen en de mensen ertoe aanzetten om alles wat van de Generale Conferentie of haar instituten komt, te wantrouwen. Onze doopvonten zitten vol spinnenwebben. Onze pogingen om buitenstaanders te bereiken zijn zwak en ineffectief. Onze jonge mensen blijven weg uit onze aanbiddingdiensten en als we heel eerlijk zijn, dan zullen we erkennen dat wij net als zij, ons dodelijk vervelen.

Ik bezocht onlangs een Kerstdienst van een zustergemeente. De decoratie zag er feestelijk uit, de vocale bijdragen waren hemels, de muzikanten waren goed. Alles was zoals het zou moeten – behalve één ding. Er was geen vreugde! Toen de gemeente samen met het koor inzette in een medley van Kerstgezangen, was er geen leven in het gezang. Geen aanwijzing dat de levende Christus in ons midden was, geen viering van Zijn komst als een baby in ons hopeloos bestaan.

Die dienst vertoonde een sterk contrast met een vijf jaar oude video-opname van een Kerstprogramma dat mij keer op keer tot tranen toe beweegt. De vreugde van het feest en de verwondering van Kerst kwamen tot uiting in elk lied

dat door het koor, de gemeente of het orkest gezongen of gespeeld werd. Ik wens dat ik kan zeggen dat die video-opname van een Adventistische dienst was, maar dat kan ik niet.

Waar is onze vreugde?

Maar al te vaak geven onze diensten een voorstelling van een “god van het verleden, die netjes past in het doosje van onze vooraf bepaalde patronen en die, tot groot genoegen van velen, nooit iets onverwachts doet, nooit Zijn dienstknechten beroert voorbij de grenzen van het menselijk verklaarbare en die nooit iets bovennatuurlijks doet.”¹

Het is als wat Wintley Phipps eens in een preek zei:

“In onze gemeente hebben wij de kroningsceremonie zonder de koning. We hebben plechtige intredeliederen en waardige eindgezangen. En wanneer de mensen naar buiten gaan, fluisteren ze tegen elkaar: “Dat was mooi hè, maar waar was de Koning?”

Ja, waar was Hij!

A.W. Tozer heeft eens gezegd:

“Het is een raar gebeuren en een grote schande in het Koninkrijk, om de kinderen van God te zien verhongeren, terwijl ze aan de tafel des Heren zitten.”²

Hoeveel hoogaanstaande, hardwerkende en toegewijde christenen hebben me niet verteld dat ze alleen nog maar voor hun kinderen naar de kerk gaan? Zij willen dat hun

kinderen een stevig, geestelijk fundament hebben, maar zij ontvangen nog maar bar weinig uit de gezamenlijke aanbidding.

Kijk om u heen. Waar is de leeftijdsgroep van 30 tot 45 jaar? Waarom komt die niet meer? Wat zijn hun noden? Kan het ons wel iets schelen? Waarom gaan de jonge echtparen met kinderen weg na de sabbatschool? Komen er meer Adventisten dan niet-Adventisten naar onze evangelisatiebijeenkomsten? Organiseert uw gemeente wel evangelisatiebijeenkomsten?

Elk jaar bekijken wij bij Pacific Press, waar ik werk, de video van de nieuwjaarstoespraak van de president van de Generale Conferentie. Ik keek naar de toespraak van dit jaar en hoorde niet zonder trots de verslagen van overzeese zendingsgebieden over doopdiensten, nieuwe kerken die gebouwd werden, en de voormalig onbereikbare gebieden, die bereikt werden. Het verslag van Noord-Amerika concentreerde zich op rampenhulp en sociaal werk. Goed nieuws en zeker reden tot blijdschap, maar de afwezigheid van nieuws over kerkgroei en evangelisatie was pijnlijk duidelijk. Waar zijn wij mee bezig? Waar is de kracht?

Ik zit zo nu en dan in een Bijbelstudieklas die wordt geleid door mijn beste vriend en gebedspartner, waar vooral de persoonlijke geloofservaring aan de orde komt. Ik houd van die klas, omdat de mensen eerlijk zijn tegenover zichzelf. Sommigen zijn lang geleden Adventist geweest, maar zijn daarna afgedreven en proberen nu voorzichtig hun weg terug te vinden. Zij hebben hun billen gebrand en moeten veel schuldgevoelens, die hun blik op God hebben vervormd, zien kwijt te raken.

Niet lang geleden ging het in de discussie over de vrucht van de Geest en uiteindelijk kwamen we te praten over vreugde en vrede – en de afwezigheid van deze zegeningen in de levens van velen van ons. Toen het uurtje voorbij was, nam ik mijn vriend apart en zei: “Weet je, laten we zeggen dat de kerk er niet in geslaagd is om de wereld voor God te winnen. Laten we toegeven dat we hebben gefaald.

Dat we niet relevant waren. Dat we gefaald hebben om buiten onze kerkdeuren een verschil uit te maken.”

Ik weet zeker dat hij zich afvroeg waar ik heen wilde. Ik vervolgde: “Maar als we zouden kunnen zeggen dat wij ten minste een verschil hebben uitgemaakt voor degenen die onder ons zijn, dan zouden we een overwinning mogen claimen. We zouden kunnen zeggen dat het voor ons werkt – dat ons geloof een verschil uitmaakt in ons leven.” Ik ging toen zachter praten. “Maar hoe zelfgenoegzaam die uitspraak ook zou zijn, we kunnen zelfs dat niet zeggen. Het werkt niet eens voor ons!”

Ons geloof maakt niet eens voor ons een verschil uit. In toenemende mate zijn wij even ellendig, verward en zonder vrede, vreugde en hoop op Christus als de “verlorenen” buiten onze kerkdeuren. We zijn als de muntstukken in de gelijkenis van Jezus (zie Lucas 15) – we zijn verloren, terwijl we binnen in huis zijn!

En daarmee zijn we weer terug waar we begonnen waren in 2Kronieken 7:14. Wat gaan we eraan doen?

Onze tijd is nu

Ik heb een deel van een krant uit 1988, waarin de 20^e verjaardag van de moord op Senator Robert F. Kennedy werd herdacht. Een van de verhalen was getiteld “Hoop stierf op een hotelkeukenvloer”. In dat artikel werd Tom

Hayden, de senator van California, geciteerd die zei: “Een deel van mij voelt nog steeds de leegte van gemiste kansen en dat zal altijd zo blijven ... Er zal nooit een andere Robert Kennedy zijn ... Er zal nooit meer een tijdstip zijn, zo indringend en belangrijk, maar het werk moet doorgaan.”³

En hoe vergaat het ons vandaag? Is dit onze tijd? Zal de hoop op een opleving in de gemeente sterven op de woonkamervloeren van christenen die geen tijd hebben om neer te knielen en God te vragen om wat ze het hardst nodig hebben? Zal de hoop van de naoorlogse generaties van gemeenteleden die het hebben gemaakt, sterven op de vloeren van bestuurskamers van gemeenten en conferenties, waar ontmoedigde leiders hun handen vaker in de lucht gooien dan op hun knieën vallen? Zal onze generatie er een zijn van gemiste kansen? Zullen we doorgaan met waar we mee bezig zijn? Zullen we doorgaan met ruzie maken, vinger wijzen, studies doen, nieuwe voorstellen indienen, meer commissies instellen, meer programma's lanceren en meer seminars bijwonen? Of zullen we doen wat God vraagt? “Het grootste gebrek van de kerk van vandaag is aan kracht,” zegt Alvin J. Vander Griend. “Niet in programma's, materialen of ideeën. En kracht voor dienstbaarheid komt alleen door gebed.”⁴

James Kilpatrick, een gevierde columnist, schreef over een speech die hij de beste vond van welke hij ooit gehoord had. De speech “Zal de toekomst het verleden verlossen?” was gehouden in het midden van de jaren 1950 door Charles Malik, de ambassadeur van Libanon in de VS en later president van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Malik was de belangrijkste spreker op een ceremonie in Williamsburg, Virginia, waar de eerste

declaratie van de rechten van de mens in 1776 werd herdacht.

Die namiddag in juni 1960, sprak deze filosoof en diplomaat over “een op-leven-en-dood strijd tussen het internationaal communisme en de rest van de wereld, speciaal het Westen, en in het Westen speciaal de Verenigde Staten van Amerika.” Malik schilderde toen een beeld van wat het Westen zou kunnen doen aan de claims die het communisme legde op een derde van de wereldbevolking.

Met vuur en welsprekendheid ging hij tot de kern van zijn betoog en zei:

“Als mensen slechts zouden opstaan voor deze zaak, als zij zich niet zouden laten overheersen door hun zachtheid en apathie, als zij hun hebzucht de baas werden, als zij moreel sterk zouden staan, als zij niet zelfzuchtig en bekrompen zouden zijn, als zij niet kleinzielig en haatdragend en stom zouden zijn, als zij groot zouden zijn, als zij zouden weten wat er op het spel staat, als zij niet hypocriet zouden zijn, als zij niet de brede en gemakkelijke weg zouden bewandelen.”⁵

Zal de toekomst het verleden verlossen? Malik sprak over “een op-leven-en-dood strijd” met het communisme. Vandaag zijn wij verwickeld in net zo’n strijd tegen “de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten” (Efeziërs 6:12). Wat zullen we doen om de vijandelijke overwinningen in en buiten Gods kerk een halt toe te roepen? Zullen we voor de zaak opstaan? Zullen we

onze zachtheid en apathie van ons afschudden? Kunnen we ophouden om kleinzielig, haatdragend en bekrompen te zijn? Kunnen we beseffen wat er op het spel staat?

In de hele natie en in de hele wereld geven christenen gehoor aan Gods oproep tot gebed. Zij komen bijeen in kleine groepen, in kerken en in stadions. Zij nemen het gebed mee in de straten van hun wijken en langs de grenzen van landen die zij voor Christus hebben opgeëist. Het is een beweging die menige geleerde toeschouwer, zoals dr. Peter Wagner, de bekende schrijver en professor aan het Fuller Theological Seminary, doet zeggen: "Ik geloof oprecht dat we de beginstadia zien van de grootste gebedsbeweging ooit."⁶

Kunnen we iets hieruit leren? Is onze nood voor opwekking minder dan die van andere christenen? Hebben wij het geestelijk zo goed, dat wij deze dringende oproep kunnen negeren?

Schrijvend aan de Adventkerken, zegt Ellen White:

Een opwekking van ware godsvrucht is onze grootste en meest urgente nood. Hiernaar zoeken zou onze voornaamste taak moeten zijn."⁷

Een paar zinnen verder geeft zij de manier waarop dit werk wordt gedaan:

"Een opwekking kan alleen verwacht worden als antwoord op gebed."⁸

De splitsing in de weg

Wat zou er gebeuren *als* we als volk lang genoeg zouden stoppen met kerkje spelen om dat ene te doen wat we het hardst nodig hebben – bidden?

Wat zou er gebeuren als we Gods woord ter harte zouden nemen en beginnen Zijn aangezicht te zoeken voor een zuivere en blijvende opwekking?

Ik geloof dat er een groeiende honger is onder het volk van God naar een levend geloof in een levende God. Er is een rusteloosheid en een verlangen om op te houden met de normale gang van zaken. Kleine groepen worden gevormd. Vrouwen- en mannenpastoraten worden opgericht en individuen vormen gebedspartners voor aanmoediging en om elkaar aan te spreken.

Een groeiend aantal Adventistische christenen zijn moe van de kleinzielige huiskamergevechten, irrelevante disputen over details van theologie en het gebrek aan liefde die in deze machtspelletjes om het behoud van onze versie van de waarheid, wordt getoond. We zijn moe van de kritiek, het zoeken (en vinden!) van fouten, de houding van de gemeente, die ons opsluit in onze eigen kleine wereld, buiten bereik van en het contact met de mensen die we zouden moeten liefhebben en winnen voor Christus.

Het goede nieuws is dat er een antwoord is op de luide roep van ons hart, en het antwoord is gebed. In mijn eigen christelijke ervaring merk ik dat ik herboren ben door wat ik leer door gebed. Hoe meer ik bid en hoe meer ik lees, hoe meer ik geloof dat er spannende dagen voor de kerk in het vooruitzicht liggen.

De kracht en de zegeningen van de hemel wachten op ons verzoek en aanvaarding. De dag komt dat de bergen van ontmoediging, geestelijke neerslachtigheid, tamme

preken, verloren doelen en machteloosheid, op ons verzoek geworpen kunnen en zullen worden “in de zee” (zie Marcus 11:23). Maar die dag zal alleen komen ALS we onszelf “verootmoedigen en bidden”!

Ik moet bekennen dat ik bang was dit boek te schrijven. Maandenlang wilde ik dat niemand wist waar ik aan dacht of wat ik schreef, omdat ik niet wist of de tijd er rijp voor was of dat God wilde dat ik de opdracht aanvaardde. Ik ben geen klassieke “gebedsstrijder.” Ik zie mezelf als een student in de gebedsschool van Christus – met nog *zo veel* te leren.

Maar ik heb besloten mijn geloof handen en voeten te geven en God te volgen waar Hij mij ook leidt. Ik moedig u aan om u bij mij aan te sluiten. We staan op het punt te beginnen aan een uiterst bevredigende reis. Wij staan, als het ware, op een mystiek kruispunt in de weg, waar de toekomst voor ons ligt en wij een keus kunnen maken. U bent al zover met mij meegegaan, reis nog een beetje verder mee.

Wat kunnen we verwachten als we in het diepe springen van deze machtige belofte van Gods voorzienigheid?

Ten eerste, *zullen we ontdekken welke fantastische voorrechten we hebben als verlore kinderen van God.* Velen van ons hebben geen idee wat onze Verlosser voor ons heeft gedaan en in ons wil doen. We zijn als “arenden die broeden in het nest van een spreeuw.” Onze ontdekking van het gebed zal ons in aanraking brengen met onze wonderbaarlijke erfenis als kinderen van God – erfgenamen van *elke* geestelijke zegen in Christus (zie Efeziërs 1:3).

Ten tweede, *we zullen beginnen te begrijpen wat de reden is van ons bestaan.* Waarom zijn wij christen? Als het doel van ons zijn op aarde is om van onze gezinnen te houden, een rein en moreel leven te lijden en onze belasting op tijd te

betalen, dan kunnen wij lid worden van het Humanistisch Verbond of de Rotary club. We moeten het ware doel ontdekken van discipelschap. God wil ons tot de uitvoerders van Zijn wil maken en Zijn koninkrijk op aarde oprichten door ons. Als we dit begrijpen zal ons gebedsleven op revolutionaire wijze veranderen en zal dat nieuwe vitaliteit geven aan onze gezamenlijke gebeden.

Ten derde, onze God zal groter worden. Ik weet dat het raar klinkt, maar onze God is gaandeweg te klein geworden. We hebben Hem in een doosje gestopt en Hem zo beperkt door onze voorkeuren, tradities, culturele christelijkheid en religieuze vormendienst, dat Hij geen controle meer kan hebben. En eerlijk gezegd, we vinden het fijn zo. Maar wanneer God verandert naar onze gelijkenis, dan kunnen we niet veel vertrouwen in Hem hebben. Hij is teveel als wij – onbetrouwbaar, onstandvastig, zwak en te veel in beslag genomen. Aha, maar als we bidden in de Geest – met geestelijke inzichten en naar Zijn wil – dan groeit God tot enorme proporties. Hij wordt ons alles in al – de bron van onze vreugde, reden en onderwerp van onze aanbidding, de Leidsman en de Voleinder van ons geloof – en Zijn heerlijkheid vult niet alleen ons leven, maar de hele wereld! Verlangt u er niet naar een God te aanbidden die leeft? Wie is de baas? Wie maakt het verschil uit in uw leven en in de levens van hen die u omringen? U zult deze God ontmoeten in gebed.

Ten vierde, we zullen God horen en Zijn oproep tot bekering herkennen. Dit is geen populair onderwerp en ik zal niet veel vrienden maken met dit onderwerp. En toch, ware genezing kan niet plaatsvinden voordat en totdat wij de bron van onze ziekte onder ogen zien en “ons afkeren van onze boze wegen.” We moeten ophouden iedereen en alles de schuld te

geven van de ziekten van de gemeente en God vragen om ons in te laten zien waar wij aansprakelijk zijn, waar wij het hebben laten liggen. Bekering is, net als genade, een gave. En net als genade, zal het ons bevrijden als we het onszelf toestaan.

***Ten slotte,** we zullen de liefde van ons leven – Jezus – vinden.* Hem kennen. Van Hem houden. Hem omarmen. Met Hem wandelen. Zeker zijn van Zijn levende aanwezigheid, Zijn aanvaarding, Zijn vergeving. Weten wat Zijn wil is en ons geroepen weten in een partnerschap met Hem in de uitvoering van Zijn wil – dit zal ons leven, onze vreugde en ons alles zijn.

Hij heeft beloofd om Zich te laten vinden ALS we Hem zoeken met geheel ons hart (zie Jeremia 29:13,14). Wat zult u doen?

Geen weg terug

Ik heb een van die kalenders die een overdenking geeft voor elke dag van het jaar. Oliver Wendell Holmes was verantwoordelijk voor de gedachte van 10 januari. Hij zegt: “de gedachte van een mens die eens opgerekt is met een nieuw idee, krijgt nooit meer zijn oorspronkelijke grootte terug.”

Mijn gedachte, hart en ziel zijn opgerekt door het “nieuwe” idee dat gebed werkelijk dingen kan veranderen – dat God dingen wil doen die “wonderlijk in onze ogen zijn.” Ik had de gelegenheid om een klein beetje te zien van wat mogelijk is door het kleinste zaadje van geloof in een God die het universum vult – een God die mij Zijn “zoon” noemt en mij uitnodigt om Zijn troon met Hem te delen.

Ik kan niet terug. Ik wil niet terug. Wilt u met mij meegaan, opzoek naar Hem met geheel uw hart? Ik dring er bij u op aan dat u JA zegt tegen Gods oproep tot gebed. JA tegen zijn belofte van genezing. JA tegen Zijn uitnodiging om het “oneindig veel meer dan wij bidden of beseffen” (Efeziërs 3:20) te ervaren.

Als we opreis gaan, laten we reizen met dit gebed, dat ik heb geplakt op de binnenkaft van mijn Bijbel:

“O God, ik heb Uw goedheid geproefd en het heeft mij bevredigd en mij verlangend gemaakt naar meer. Ik ben mij pijnlijk bewust van mijn nood om meer genade. Ik schaam me voor mijn gebrek aan verlangen.

O God, Drie-enige God, ik wil U willen, ik verlang ernaar gevuld te worden met verlangen naar U, ik verlang ernaar om meer verlangend te worden. Toon mij Uw heerlijkheid, ik bid het U, zodat ik U echt mag kennen. Begin in genade een werk van liefde in mij. Zeg tot mijn ziel: “Sta toch op, mijn liefste, mijn schone, en kom.” Schenk mij dan de genade om op te staan en U te volgen vanuit dit mistige land, waar ik al zo lang aan het ronddolen ben. In Jezus’ naam. Amen.

-
1. Graham Kendrick, *Learning to Worship as a Way of Life* (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1984), 18.
 2. W. Tozer, *The Pursuit of God* (Camp Hill. Penn.: Christian Publications, Inc., 1982), 9.
 3. *The Idaho Press-Tribune*, 5 June 1988, C-1.

4. Alvin J. Vander Griend, *The Praying Church Sourcebook* (Grand Rapids, Mich.: Church Development Resources, 1990), 4.
5. James Kilpatrick, "Greatest Speech I Have Ever Heard," The Idaho Press Tribune, 20 January 1988.
6. Alvin J. Vander Griend, *The Praying Church Sourcebook*, 3.
7. Ellen G. White, *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), 1:121.
8. Idem.
9. W. Tozer, *The Pursuit of God*, 20.

Deel 2

Mijn volk

“Vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.”

—Jesaja 43:1

“De kennis van Gods Vaderliefde is de eerste en simpelste, maar ook de laatste en belangrijkste les in de school van gebed.”

—Andrew Murray

Echt gebed gebeurt wanneer u op uw knieën gaat, in de wetenschap dat de God waarmee u spreekt u heeft aanvaard. Dat u elkaar toebehoort.

HOOFDSTUK

4

De kracht van ergens thuis te zijn

Ik zit met een van onze vele fotoalbums op schoot en kijk naar de gezichten van mijn geliefden. Op de ene pagina mijn nicht Pam naast haar knappe zoon Todd. Ik kan me nog herinneren toen hij geboren werd, hoe hij bijna dood ging aan astma-aanvallen, zijn fascinatie voor vliegtuigen en vliegen. Nu zie ik hem staan naast zijn moeder, bijna een hoofd groter dan zij. De tijd vliegt voorbij.

Op de volgende pagina, mijn tante Gloria, met haar nieuwste kleinzoon op de arm. Op haar gezicht de karakteristieke trotse glimlach van een grootmoeder. “Diakones,” zoals we haar noemen, is altijd dezelfde. Zij denkt dat alle kinderen in de familie (niet alleen haar kinderen, maar wij *allemaal* – neven, nichten en al hun kinderen) op water kunnen lopen. In haar ogen kunnen wij niets verkeerd doen. Zij is onze heldin en we plagen haar verschrikkelijk. Het is heerlijk te weten dat iemand altijd aan jouw kant staat en je toejuicht en aanmoedigt.

Ik blader even door en daar staat mijn schoonmoeder. Ik herinner me hoe mooi ze was. Ze zit met de benen over

elkaar in haar favoriete stoel in haar woonkamer. Ze draagt een groen pakje met een witte bloes. Ik kijk naar de datum op de achterzijde van foto en zie dat het in november 1989 genomen is. Twee jaar nadat de kanker teruggekeerd was.

Ze slaapt nu tot Jezus komt. Wij missen haar heel erg. Onze 5-jarige dochter bidt nog steeds voor haar oma. We hebben haar erover verteld, haar proberen uit te leggen. Maar we mopperen niet op haar. Haar liefde staat haar niet toe om te stoppen om voor oma te bidden.

Op deze foto kun je niets zien over haar ziekte. Alleen maar bevalligheid, schoonheid en de engelachtige glimlach, die wij terugzien in het gezicht van onze jongste dochter Danielle.

Elke pagina in het album brengt me in direct contact met de mensen van wie ik houd. De gezichten brengen een herinnering in mij naar boven, een glimlach en een wereld aan emoties. Dit zijn “mijn mensen.” Mensen met wie ik bloed deel, lachen, huilen, een afkomst, een geschiedenis. Mijn geschiedenis. We zijn familie. En familie hebben, betekent veel.

Op zijn best betekent familie, continuïteit, verzorging, zorg, steun, liefde, identiteit en ergens bijhoren. Op zijn slechtst kan het pijn betekenen, en ontrouw, vervreemding, afwijzing en misbruik. Heel veel hangt af van hoe de mensen zijn waar u bij hoort.

Psalm 23 stelt ons voor aan iemand die trots is op waar hij bij hoort. Door zichzelf in een schaap te verplaatsen, zegt David vol trots: “De HERE is *mijn* herder; mij ontbreekt niets” (Psalm 23:1). U kunt bijna zien hoe dit schaap vol trots zijn borst vooruit steekt als hij anderen, die minder fortuinlijk zijn dan hij, aanspreekt. “Ik hoor bij de Heer. *Hij* is *mijn* eigenaar en voorziener. Daarom kom *ik* niets tekort.”

Is er een prettiger gevoel dan te weten dat u ergens bij hoort? Te weten dat u geaccepteerd, geliefd en gewaardeerd wordt, gewoon om wie u bent? Ik heb geen gegevens om dit te ondersteunen, maar ik geloof dat de groei van bendes in dit land direct verband houdt met het feit dat jonge mensen ergens bij willen horen.

Ik herinner me een dringend telefoontje dat ik een paar jaar geleden ontving van een schooldirecteur. Hij sprak langzaam en met zorg over een jong meisje die wij beiden kenden en die van huis weggelopen was. Klaarblijkelijk was ze erg depressief – zelfs suïcidaal. Het schoolhoofd had gedaan wat hij kon om haar aan te moedigen en haar in contact te brengen met de predikant, maar hij was bang dat zij zichzelf iets zou aandoen en vroeg mij of ik het nummer wilde bellen dat zij hem gegeven had.

Ik mompelde een stil gebed om wijsheid toen ik het nummer intoetste en wachtte of zij de telefoon zou opnemen.

Tussen het snikken door en perioden van stilte kon ik eindelijk het hele verhaal neerzetten. Het was een verhaal van boosheid, eenzaamheid en afwijzing. Ze had het gevoel dat er niets was wat ze goed kon doen voor haar moeder en voelde zich niet welkom in haar eigen huis. Hoe meer zij sprak, hoe meer ze mij in vertrouwen nam en het duurde niet lang voordat ze toegaf dat ze zich bij een bende had aangesloten. Ik drong erop aan dat ze mij vertelde waarom. Met het geluid van rockmuziek en geschater op de achtergrond antwoordde zij: “Omdat deze jongens mijn familie zijn. Zij geven mij een plek waar ik thuis ben.”

Erbij horen

Ergens thuis zijn! In een kring van mensen die ons het gevoel geven dat wij speciaal zijn, nodig zijn en gewenst. Is dat niet de roep van elk hart? De geheime wens van elke wegloper, bendelid, prostituee, superstudent, huisvrouw, predikant?

In zijn boek *Habitation of Dragons* vertelt Keith Miller een ontroerend verhaal van een kleine groep en een vrouw van middelbare leeftijd, die hen toestaat een blik te werpen in haar pijnlijke ervaringen als weeskind.

“We waren een kleine groep van volwassenen die samen streden om te leren bidden en als christenen te leven. We leerden elkaar kennen door de groep rond te gaan en iedereen iets te laten vertellen van zijn of haar kindertijd. Een oudere dame had haar portie aan teleurstellingen te verwerken gehad en was erg bitter. En toen was de beurt aan Alice. Ze begon aarzelend.

“Toen ik een klein meisje was, hebben ze mij in een weeshuis gestopt. Ik was helemaal niet mooi en niemand wilde mij hebben. Maar alles wat ik me kan herinneren is, dat ik niets liever wilde dan geadopteerd te worden en bij een familie horen. Ik dacht er dag en nacht aan. Maar alles wat ik deed, scheen verkeerd te zijn. Ik deed zo verschrikkelijk mijn best om iedereen die naar me kwam kijken, ter wille te zijn, maar alles wat er gebeurde was dat de mensen zich van mij afkeerden.

Toen, op een dag, vertelde de directrice van het weeshuis mij dat een familie mij zou komen ophalen en mij mee naar huis zou nemen. Ik was in de

wolken, ik was zo blij dat ik huppelde van vreugde. De directrice waarschuwde mij dat ik me moest bewijzen en dat het misschien niet definitief zou zijn. Maar ik ging naar huis met deze familie en ging naar school in de stad waar zij woonden – een erg gelukkig klein meisje. Het leven kreeg een beetje kleur voor mij.

Op een dag, een paar maanden later, kwam ik thuis van school en rende door de voordeur van het grote huis waarin wij woonden naar binnen. Niemand was thuis, maar daar midden in de hal stond mijn oude koffer met mijn kleine jas eroverheen gelegd. Toen ik daar stond te kijken naar de koffer, werd het me duidelijk wat het betekende ... zij wilden me niet. En ik had het niet zien aankomen.”¹

Wat een trieste mededeling! *Zij wilden me niet!* Ze had niemand die familie van haar was, niemand waar ze bij hoorde.

Toch, of we ouders hebben of niet, of we vervreemd zijn geraakt van onze familie, of dat zij onvoorwaardelijk van ons houden, God noemt ons *Zijn* volk. Zijn mensen. “De schapen die *Hij* weidt” (Psalm 100:3).

We horen ergens bij. Altijd. In de zomer, in de herfst. In de winter, in de lente. In bed, op het werk. Op de markt, op onze knieën. Onder spanning, overwerkt. Slechte haardag, goede haardag. In het verkeer, helemaal alleen. Als we een band verwisselen, of een luier. Achter de computer, of in de wasserette. Op het golfveld, of in een collegezaal. Op een roze wolk, of in een zwerverstunnel. Het maakt niet uit. Waar we

ook zijn, hoe we ons ook voelen, wat we ook aan het doen zijn, God wil ons! Wij horen erbij. We zijn Zijn volk.

Geloofst u dat? Nee, ik vraag u niet of u begrijpt wat ik bedoel. Ik heb het even niet over uw hoofd. Mijn doel is uw hart. Geloofst u echt dat God *u* wil? Geloofst u dat u Zijn meest geliefde eigendom bent en dat niemand anders – hoe gevat die ook is, of hoe mooi, goedgekleed, getalenteerd, charmant, intelligent of geestelijk – uw plaats kan innemen in Zijn hart?

Onze grootste strijd

Hoe langer ik bij deze kerk hoor, hoe meer mensen ik tegenkom die het moeilijk vinden te geloven dat God van hen houdt. *Verrassing* voor al jullie theorieliefhebbende theologen! De mensen in onze banken liggen niet wakker van de natuur van Christus, de historisch-kritische methode van Bijbeluitleg of de vraag in welk deel van het Hemels heiligdom Jezus nu dienstdoet. Zij roepen te midden van de eindeloze tredmolen van hun leven om een klein beetje zekerheid dat God van hen houdt en voor hen zorgt.

Juist gisteren zat ik in een sabbatschoolklas waar een vrouw van boven de veertig, die in de kerk was opgegroeid, toegaf dat de God die ze kende niet de God was bij wie ze terecht kon voor een beetje tederheid en liefde. Het werd misstil. Na jaren van toegewijde dienst aan de gemeente, ging deze vrouw door een van de ergste woestijnervaringen in een christelijk leven. Ziekte, het verliezen van haar baan en een rebellerende tiener brachten de grondvesten van haar geloof aan het wankelen. Haar eerlijkheid was ongewoon in een kerk waar de maskers van ‘het-gaat-goed-en-ik-ben-perfect-in-alles-wat-ik-doe’ duimendik van ieders gezicht af te lezen is.

Een papieren zakdoekje in haar hand omklemd, vertelde deze vrouw dat hoewel haar begrip van God langzaam aan het veranderen was, zij het nog steeds moeilijk vond om tot God te gaan voor hulp, omdat, zoals ze zei, “Hij beangstigend is.” Ze voelde zich niet gewenst door deze God. Van jongstaf aan had ze geleerd deze God te vrezen. De God die ze al die jaren had gediend, was een God die absolute volmaaktheid eiste en geen enkele fout tolereerde. Naar deze God toegaan voor liefde, aanvaarding en begrip was ondenkbaar.

Ik zal het dus nogmaals vragen. Geloofst u echt dat God *u* wil? Dat u erbij hoort? Dat u de Zijne bent? Ik weet dat het moeilijk is. We kunnen zelf vaak zo liefdeloos zijn. Ik heb het nodig om eraan herinnerd te worden. Wij allemaal.

In het begin van zijn boek *The Applause of Heaven*, vertelt Max Lucado over de discussies die zijn uitgevers hebben gehad over de titel van het boek.

“Naar mijn mening was de meerderheid voor de titel *The Applause of Heaven*, toen mijn redacteur, Carol, stukken uit het manuscript aan de bazen had voorgelezen. Ze las delen uit het boek, dat vertelde over onze laatste reis naar de stad van God. Ze las sommige gedachten die ik geschreven had over Gods verlangen om Zijn kinderen thuis te hebben, hoe Hij ernaar verlangt om ons welkom te heten en zelfs te applaudisseren als wij de poorten binnengaan.

Nadat Carol dit gedeelte had voorgelezen, zag ze dat een van de mannen een traan wegveegde. Hij verklaarde zijn emotie met: Ik vind het moeilijk me voor te stellen dat God voor mij applaudisseert.”²

Bent u het eens met deze uitgever? Hoor dan het verlangen in de woorden van God die ons *Zijn volk* noemt. Een God die voor u applaudisseert. Een God die, toen Hij door satan geconfronteerd werd met de prijs voor uw ziel, naar Zijn troon wees, naar Zijn Hemel en Zijn leven en zei: “Neem dat alles. Maar laat Mijn volk gaan.”

Wij zijn van Hem. Wij horen bij Hem. Maar wat betekent dit? Wat betekent het vandaag om tot Gods volk te behoren?

-
1. Keith Miller, *Habitation of Dragons* (Waco, Tex.: Word Books, 1970), 183, 184.
 2. Max Lucado, *The Applause of Heaven* (Irving, Tex.: Word Publishing, 1990), xiii.

HOOFDSTUK

5

We zijn familie

Voor alles, betekent Gods volk te zijn, dat we familie zijn. Wij zijn bloedverwanten.

Ik ontving onlangs een brief op officieel briefpapier, waarin ik en mijn vrouw werden uitgenodigd voor een familiereünie van de Maxwells in Ierland. Iemand had nauwgezet zoveel mogelijk Amerikaanse Maxwells opgespoord voor het doel om de kleinste takjes van de stamboom samen te brengen in “moederland” Ierland.

Volgens de beschrijving zou het een schitterend samenzijn zijn. Reisjes naar middeleeuwse kastelen waar Maxwells de dienst hadden uitgemaakt, tussenstops bij pittoreske pubs om samen iets te drinken en verhalen aan te horen over de vergane glorie van de Maxwells. Mijn vrouw en ik konden niet anders dan lachen bij het vooruitzicht de uitdrukking van verwarring op de gezichten van onze “familielieden” te zien, als zij zich zouden afvragen waar deze zwarten vandaan gekomen zijn om hun feest te verstoren. Ook al hebben we een naam met hen gemeen, we hebben duidelijk een andere afstamming en geschiedenis.

Als we JA tegen Jezus zeggen en Zijn uitnodiging aanvaarden om Hem te volgen, maakt het niet uit welke

huidskleur of taal of geschiedenis we hebben. We worden “kinderen van God” – kinderen “die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn” (Johannes 1:12,13).

Wat betekent het voor mij om in staat te zijn God “Pappie” te noemen? Te weten dat ik ben uitgenodigd om te delen in de “goddelijke natuur” van God (2 Petrus 1:4)? Het betekent onder andere dat ik niet bang van hoe te zijn. Ik hoeft niet in angst te beven als ik Hem nader. Hij is mijn Vader en mijn Vader houdt van mij. “Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader” (Romeinen 8:15).

Ik weet dat voor sommigen van u het beeld van God als Vader, niet voldoet. Uw eigen vader heeft u misschien misbruikt, is afstandelijk of veeleisend geweest, of misschien kon u niets goed doen en was hij nooit tevreden. Nu bent u, zelfs als volwassene, nog steeds nerveus als hij in uw omgeving is. Voor u zijn de woorden *vader* en *vrees* synoniemen van elkaar.

Als dit zo is, dan borrelen er bij God ‘Vader noemen’ geen gevoelens van warmte en liefde bij u op. Maar hoe staat het met Jezus? Welke gevoelens wekt Hij bij u op? Als u in Christus medelijden, respect, eerbied, zelfvertrouwen en zorg vindt waar u altijd naar verlangd hebt, besef dan dat deze zelfde Jezus tegen Filippus zei: “Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien (Johannes 14:9).

Het was niet alleen Jezus’ besluit om naar de aarde te komen om ons te redden. “God [de Vader] was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende” (2 Korintiërs 5:19).

En om geen misverstand bij ons te laten bestaan over Gods rol en bedoeling in onze verlossing, zei Jezus: “Te

dien dage zult gij in mijn naam bidden en Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal, want *de Vader zelf heeft u lief* (Johannes 16:26,27).

De Bijbel zit boordevol verhalen, profetieën, gedichten, brieven, gebeden en verklaringen van Gods liefde voor ons. Maar het verlamdend effect dat de zonde heeft op onze gedachten en harten, maakt dat we ons vaak meer wees dan zonen en dochters van God voelen.

En dit zou wel eens de belangrijkste reden voor ons kunnen zijn om gehoor te geven aan Gods oproep tot gebed. En misschien Gods grootste motivatie om ons die uitnodiging te doen. Als wij tot Hem komen in nederigheid, met berouw en een grote nood voor aanvaarding, dan belooft Hij dat Hij ons land – dat beschadigd deel van ons diepste binnenste, dat vecht voor Gods goedkeuring – zal genezen. Dat deel in ons dat ernaar snakt te geloven dat wij Zijn meest gekoesterde eigendom zijn. Zijn volk.

Gebed is hoe wij vechten

Onze Vader wil ons goddelijke kracht geven “zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten” (2 Korintiërs 10:5). Elke listige leugen uit de put van de hel, die de waarheid waarmee wij voor God staan, weersprekt en ons onze plaats in Zijn gezin onttrekt, zal tot gruis vermalen worden door de wapens die God ons heeft gegeven om mee te vechten. En het enige aanvalswapen dat God ons ter beschikking heeft gesteld is “het zwaard des Geestes, dat is het woord van God” (Efeziërs 6:17). Dat woord verklaart: “Vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, *gij zijt Mijn*” (Jesaja 43:1).

En alleen door gebed zullen wij de goddelijke kracht ontvangen. Gebed is niet slechts een ander wapen in onze geestelijke wapenarsenaal. *Gebed is hoe wij vechten!* Gebed is het aanvalsplan. Het is hoe wij de vijand tegemoet gaan.

Hebt u zich ooit afgevraagd waarom zo velen van ons overwonnen christenen zijn, terwijl we al de juiste leerstellingen en al de juiste teksten kennen? We hebben alles al eens gehoord. In de sabbatschool, op bezinningsbijeenkomsten, van predikanten, in boeken en op studiebijeenkomsten. En toch lijkt het alsof we dit onderwerp van Gods liefde maar niet kunnen begrijpen. Waarom?

Het beste zwaard in de wereld kan geen enkele vijand verslaan als de persoon, die ermee zwaait, niet deelneemt aan de strijd. En gebed is *hoe* wij deelnemen aan de strijd. Zonder gebed zijn wij als het leger van de Israëlieten dat op de berg tegenover Goliath en het Filistijnse leger stond: *“bepakt en gezakt en toch verroerden ze geen vin ...”*

Dag na dag slingerde Goliath, de gladiator uit Gad, beledigingen naar Gods uitverkoren volk en daagde hen uit om een man te sturen om het tegen hem op te nemen. De Bijbel vertelt ons dat het leger van Israël “in slagorde tegenover slagorde” stond tegenover de Filistijnen (1 Samuël 17:21). Ze waren gekleed op de strijd, waren gereed voor de strijd, maar niemand deed één stap voorwaarts. Zij waren “verschrikt en vreesden zeer” (vs 11).

En als we Gods uitverkoren volk zijn en geen gehoor geven aan Zijn oproep tot gebed, dan worden ook wij een meelijwekkend schouwspel van machteloosheid tegenover de brandende beledigingen en beschuldigingen van de vijand. Ook wij zullen daar staan in onze geestelijke

strijdtenu met nachtkijkers en laserwapens, in slagorden gereed, maar “verschrikt en zeer bevreesd” ... en roerloos.

Bent u verschrikt ondanks uw relatie met God? Wordt uw wandel met Hem gekarakteriseerd door angst of door geloof? Zult u gewapend blijven staan met leerstellingen, teksten en informatie, die u gedurende jaren in uw hoofd, maar niet in uw hart hebt opgeslagen en satan toestaan dat hij u iedere keer weer vertelt dat u een te grote zondaar bent en dat God u daarom niet kan verlossen? Zult u daar staan in slagorde en met al uw insignes op uw borst gespeld, alleen maar om overladen te worden met beschuldigingen over uw eigen ontoereikendheid, mislukkingen en onwaardigheid voor God?

“Als *Mijn* volk ... bidt ... zal Ik ... vergeven ... en genezen” (2 Kronieken 7:14). Ga op uw knieën en zwaai het zwaard van God tegen de vijand. *Leer om elke valse leer te bevechten met een gerichte waarheid uit het Gods woord.* Stuur de leugens van satan terug naar de hel waar zij vandaan komen en verheug u in de waarheid dat u Gods lieveling bent. Dat u de Zijne bent en Hij de uwe.

Zijn kostbaarste bezit

Gods volk zijn, betekent ook dat wij door Hem gekoesterd worden. “Want u bent een heilig volk voor de HEERE, uw God. De HEERE heeft ú uit alle volken die op de aardbodem zijn, uitgekozen om voor Hem een volk te zijn dat Zijn *persoonlijk eigendom* is” (Deuteronomium 14:2, HSV).

“En de HEERE heeft u heden verklaard dat u voor Hem een volk zult zijn dat Zijn *persoonlijk eigendom* is, zoals Hij tot u gesproken heeft, en dat u al Zijn geboden in acht moet

nemen en dat Hij u een plaats zal geven, hoog boven alle volken die Hij gemaakt heeft, tot lof, tot een naam en tot sieraad; en dat u een heilig volk zult zijn voor de HEERE, uw God, zoals Hij gesproken heeft” (Deuteronomium 26:18-19, HSV).

Vrienden

“Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied. Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt” (Johannes 15:14,15).

Wij zijn niet alleen kinderen en kostbaar bezit, maar wij zijn ook Gods vrienden. We zijn uitgenodigd om een intieme relatie met de almachtige Heer en Schepper van het universum te hebben. Hij staat me toe, nee, verzoekt mij Hem te kennen als een *Vriend*. En wij zijn vrienden *ALS* (daar het je drieletterwoord weer) we doen wat Hij ons gebiedt.

“O nee,” hoor ik u zeggen. “Ik wist dat hij het vroeger of later zou hebben over gehoorzaamheid. Moet elk gesprek over God gaan over geboden en gehoorzamen?”

Laten we één ding duidelijk maken. *Jezus* is Heer, niet u en zeker niet ik. Dat betekent dat Hij de baas is. Ik ben ondergeschikt aan Hem en Zijn autoriteit in mijn leven. Ik ben niet van mezelf; ik ben gekocht voor een prijs (zie 1 Korintiërs 6:20) en ik leef nu, niet voor mijn eigen plezier, maar voor Hem.

Hebt u daar problemen mee? Ziet u een tegenstelling tussen de noodzaak van gehoorzaamheid en Gods vriend te zijn?

Een vrijdagavond, niet lang geleden, zat mijn tweede dochter Crystal aan de eetkamertafel met haar jas aan. We zouden met ons gezin naar een koorrepetitie gaan. Ik had een keelontsteking aan een verkoudheid overgehouden, dus ik bleef thuis.

Terwijl ze op de anderen wachtte, zat ze een Bijbelkleurplaat in te kleuren en om de een of andere verborgen reden dacht deze 5-jarige aan de rol van de overheid. Ze keek op van haar kleurwerk en zei: "Papa, bent u een overheid?" Ik was een moment stil en vroeg me af waar ze deze keer heen wilde (*Met Crystal wist je het nooit!*). Ik dacht, misschien moet ik een gevat antwoord geven als 'natuurlijk, ik ben de overheid van mijn huis,' maar ik besloot dat niet te doen.

"Nee," zei ik simpel, en ik zette mezelf schrap voor de onvermijdelijke vervolgvraag.

"Waarom niet?" Ze kon een doordrammer zijn.

"Wel, overheden zijn de regeerders en leiders van dit land, van de stad of van de staat."

Ze dacht een tijdje na en zei: "O, goed, maar ik wenste dat u wel een overheid was." Nu ging het voor mij de goede kant op.

"Waarom dan?" zei ik. Ik dacht dat zij mij een compliment zou maken door te zeggen dat ik een goede en wijze regeerder was, dat ik de dingen goed deed. Terwijl ik op deze lofuitingen wachtte, viel ik bijna van mijn stoel toen ze zei: "Omdat Candi en ik dan altijd zouden kunnen doen wat we wilden."

Geschokt zei ik: "O ja? Denk je dat?"

"Natuurlijk. Ieder ander zou u moeten gehoorzamen, maar wij zouden dat niet hoeven te doen."

Ik realiseerde me plotseling dat veel christenen ook zo over God denken. Ze denken dat hun kindschap hen het recht geeft om “boven de wet” te staan. Dat hun “familieband” hen vrijwaart van gehoorzaamheid. (Dit staat bekend als “goedkope genade”).

Ik houd ervan om onze relatie met de Vader te vergelijken met de relatie tussen Robert en John F. Kennedy. Deze twee mannen waren broers en bloedverwanten. Ze hadden een speciale relatie met elkaar. Bobby was als minister van Justitie duidelijk ondergeschikt aan zijn broer John. John was het hoofd van de regering en Bobby was ondergeschikt aan Johns autoriteit. Toch was Bobby, door de speciale band en hun relatie als broers, de belangrijkste adviseur van de President. Hij werd vaak door John in vertrouwen genomen en de twee mannen waren het op veel vlakken eens over het bestuur van het land.

Het was geen veeleisende ondergeschiktheid, noch was John dominerend over zijn broer. Zij vervulden hun eigen rol in de regering, de een duidelijk ondergeschikt aan de andere. Maar het was ook een relatie die Bobby in staat stelde om in de binnenkamers van de macht te vertoeven.

Als Gods kinderen zijn wij tegelijkertijd dienaren, vrienden, broers en zusters, kinderen, erfgenamen, medewerkers, priesters en koningen. Maar Christus staat nog steeds aan het hoofd. En wij zijn nog steeds ondergeschikt aan Hem. Wij zijn gekomen onder Zijn regering, beheer en zorg voor ons leven. Maar wij hebben ook onbeperkte toegang tot de troonzaal van het universum, om geliefd, verzorgd en in vertrouwen genomen te worden door de Almachtige. We gehoorzamen niet om geliefd te *worden*, maar omdat we geliefd *zijn*.

In genade aangenomen

“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, *nu in zijn ontferming aangenomen*” (1 Petrus 2:9,10).

Eis het op voor uzelf, maak er aanspraak op. U bent van God. Hij spreekt tot u in 2 Kronieken 7:14. “Als *Mijn volk*” Kunt u nu Zijn roep wel horen? Het is gericht aan Zijn kinderen, Zijn verlost, Zijn gewaardeerd bezit, Zijn vrienden, Zijn uitverkorenen.

We zijn “Zijn volk.” En in plaats van bevroren beelden in een plastic hoesje in een of ander futuristisch uitziende fotoalbum, zijn onze gezichten, onze namen, onze vragen en twijfels, onze overwinningen en tragedies, onze littekens en onze wratten voor eeuwig getatoeëerd in de handpalmen van God (zie Jesaja 49:16).

Wat ziet God wanneer Hij in de palm van Zijn hand kijkt naar de inkervingen in Zijn vlees, die ons moeten voorstellen? Ik bid dat Hij een geliefd kind ziet, dat zich verzekerd weet van Zijn eeuwige liefde en dat vurig verlangt te delen in “de goddelijke natuur van God” (2 Petrus 1:4).

Laat los!

In zijn nu uit roulatie genomen boek *Come Share the Being*, geeft Bob Benson een illustratie van wat het betekent om op een blijvende manier samen te delen met God.

“Kunt u zich nog de ouderwetse zondagschool picknicks herinneren? Het was nog voor we airco’s hadden. We zeiden: “We ontmoeten elkaar bij de Sycamore Lodge in Shelby Park om half vijf zaterdagmiddag. Als u uw eten meebrengt, dan zorgen wij voor de thee.”

Maar u kwam laat thuis en ontdekte tot uw schrik dat het enige wat u nog in de koelkast had, een stuk droge worst was en nog maar net genoeg mosterd op de bodem van de pot om het over uw kootjes uitgesmeerd te krijgen, in een poging het eruit te halen. En nog twee sneetjes droog brood. Dus smeerde u uw broodje worst en nam het in een bruine papierenzak mee naar de picknick.

En toen het tijd werd om te eten, zat u aan het verste eind van de tafel en pakte uw broodje uit. Maar de mensen naast u – de vrouw was een goede kok, die de hele dag in de keuken had gestaan – hadden gebraden kip, en gebakken bonen en aardappelsalade en eigen gebakken broodjes en tomatenschijfjes en augurken en olijven en selderiesalade. En om het af te maken hadden ze ook nog twee grote zelfgebakken chocoladetaarten.

En dat werd allemaal naast u uitgestald en daar zat u met uw broodje worst.

En toen zeiden zij tegen u: “Waarom leggen we niet alles bij elkaar?”

“Nee, dat kan ik niet maken.” Daar begin ik niet aan, mompelde u stilletjes, beschaamd.

“Ach kom. Er is genoeg kip en genoeg taart en genoeg van alles – en bovendien wij houden van broodje worst. Laten we gewoon samen delen.”

En zo kon het gebeuren dat u daar zat te eten als een koning, terwijl u als een bedelaar was gekomen.

En dit bracht me aan het denken – hoe ik “samen deel” met God. Als ik eraan denk hoe weinig ik meebreng en hoeveel Hij meebrengt. Toch nodigt Hij mij uit om met Hem te delen en ik weet dat ik het van de daken af zou moeten schreeuwen, maar ik ben zo vervuld van verwondering en verbazing dat ik bijna niet wordt gehoord. Ik weet dat u niet genoeg liefde en geloof hebt of genade en barmhartigheid en wijsheid – er is gewoon niet genoeg in u. Maar Hij heeft – *Hij* heeft al deze dingen in overvloed en zegt: “Laten we het bij elkaar leggen.”

Heiliging, zelfverloochening, opoffering, toewijding, je kruis dragen – dit waren eens nare en stekende woorden voor mij, totdat ik ze in het licht van “samen delen” bekeek. Ik bracht wat ik had, niet omdat God de pestkop van de buurt is, die alles voor Zichzelf wil, maar omdat Hij tegen mij zegt: “Alles wat Ik heb, staat jou ter beschikking. Alles wat Ik ben en kan zijn voor iemand, zal Ik voor jou zijn.”

Nu ik erover nadenk, vind ik het grappig dat iemand door het leven holt en blijft vasthouden aan zijn bruine papierenzak met zijn broodje worst erin en tegen God zegt: “God krijgt mijn broodje niet! Nee, meneer, dit is van mij!” Hebt u ooit zo iemand ontmoet – zo behoeftig, bijna dood en toch zo krampachtig vasthoudend aan zichzelf. Het is niet dat Hij uw broodje nodig heeft – in feite hebt *u* Zijn kip nodig.”

Klampt u zich, door een gebedloos bestaan, vast aan een droog stuk broodje worst, terwijl God u de mogelijkheid

aanbiedt feest te vieren van Zijn overvloed? Alles wat Hij bezit – elke “geestelijke zegen in de Hemelse gewesten in Christus” (Efeziërs 1:3) – staat u ter beschikking, nu. En u kunt het ontvangen door gebed. Waarom komt u niet naar de “picknick” van de Heer? Er is altijd genoeg plaats voor familie – en dat bent u. Kom en deel samen met God. Leef niet langer als een bedelaar. U bent een kind van de Koning!¹

-
1. Bob Benson, *Come Share the Being* (Nashville: Impact Books, 1974; Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1982), 105, 106.

Deel 3

Waarover Mijn naam is uitgeroepen

*“De naam des HEREN is een sterke toren;
de rechtvaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar.”*
—Spreuken 18:10

“De enige plaats waar we kunnen schuilen voor God is,
bij God.”

Echt gebed gebeurt wanneer
we Gods oproep beantwoorden
en Zijn Naam aannemen.

HOOFDSTUK

6

Volk van de Naam

Mijn trouwdag was in vele opzichten een gedenkwaardige. Er was de normale opwinding, die iedereen ervaart die een levensveranderende stap zet. De aankomst van de gasten, de fotosessie vooraf, muzikanten die te laat komen, de boiler die ontploft en de kastdeur uit zijn hengsels blaast, die op zijn beurt mijn getuige en mijn neefje op een haar na mist. Je weet wel, de gebruikelijke dingen.

De hele ceremonie is in een waas aan mij voorbij gegaan, tot het moment dat ik kippenvel kreeg toen de predikant ons aan de wereld voorstelde als “Meneer en mevrouw Randyle Maxwell”. Een spontaan applaus barstte los en de organist zette krachtig in met *Joy to the world* (het was een Kersthuwelijk). Ik nam Suzette’s hand in de mijne en met een glimlach, die bijna mijn hele hoofd omcirkelde, liepen we als man en vrouw het gangpad af naar buiten.

Er had iets mysterieus en wonderbaarlijks plaatsgevonden in die korte dertig minuten van de huwelijksceremonie. Suzette Marie Owens werd Suzette Marie Maxwell. *Ze nam mijn naam aan!* Vrijwillig koos ze ervoor om een relatie met mij aan te gaan, die haar

identiteit geestelijk en wettelijk met de mijne verbond. Ik had publiekelijk en voor God mij plechtig aan iemand van wie ik houd, verbonden. En de ander had hetzelfde voor mij gedaan. Ze hield zoveel van mij dat ze datgene opgaf, dat sinds haar geboorte een fundamenteel onderdeel van haar bestaan had uitmaakt – haar naam.

Een naam is het meest fundamentele onderdeel van iemands identiteit. Uw naam bepaalt wie u bent en de plek die u inneemt in de mensheid.

Het bepaalt uw plaats in de stamboom van uw familie en geeft u geografische, historische en relationele wortels. Er zijn weinig dingen die zo persoonlijk zijn als uw naam. En toch was het dit deel van zichzelf dat zij vrijwillig opgaf om de mijne aan te nemen.

Een naam delen betekent een leven delen. Mijn mensen zijn haar mensen geworden en omgekeerd. Mijn zorgen, noden, dromen en plannen zijn *onze* zorgen, noden, dromen en plannen geworden. Twee zijn een geworden en ondanks dat de individualiteit in stand blijft, worden we voortaan geïdentificeerd met hetzelfde kenmerk – mijn naam.

Wat is een naam?

Toen onze derde dochter nog niet geboren was, raakte ik geobsedeerd door het vinden van de juiste naam voor haar. Ik ging naar de bibliotheek en keerde terug met stapels boeken over de wetenschap van naamgeving, belicht vanuit elk mogelijk gezichtspunt. Ik leerde welke namen “in” waren en welke “uit”. Welke namen de meeste kans gaven op tieners op de basisschool en welke namen de leraar zullen doen vermoeden dat het kind dom is, waardoor het voor altijd uitgesloten zou worden van een academische opleiding. Er waren namen bij die leuk zouden staan op de

reclameposter van een Hollywoodfilm en namen die je vaak tegenkomt in de afleveringen van “Amerika’s meest gezochte misdadigers”.

Het werd na een tijdje een sport voor me en ik vertelde vrienden en collega’s wat hun namen betekenden, waar die vandaan kwamen en of zij kans maakten om beroemd, geliefd en succesvol te worden. Oké, ik geef toe dat ik een beetje overdreef, maar het was fascinerend.

Ik had een lijst gemaakt met de positieve en negatieve kanten van onze favoriete namen en al gauw zaten we in de kraamkamer van het ziekenhuis onze jongste te bewonderen (in feite zat ik, Suzette lag). We konden niet besluiten welke naam op het geboortecertificaat zou komen te staan. Salomo had het juist: “In veel wijsheid ligt veel verdriet, en als iemand kennis vermeedert, vermeedert hij smart” (Prediker 1:18). Alles wat ik had geleerd over namen gaf mij hoofdpijn en met de pen in de ene hand en het formulier in de andere raakte ik een moment verlamd van angst om mijn kind voor de rest van haar leven te brandmerken.

Aan Suzette had ik weinig. Ze was blij dat de baby eruit was! Uiteindelijk besloten we tot de namen Daniëlle Simone, wat betekent: “De Heer is mijn rechter” en “Gehoord door de Heer”. Twee aspecten die wij onze dochter toewensen. Als ze bidt kan ze weten dat ze gehoord wordt door Iemand die met een eeuwige liefde van haar houdt en haar kende lang voordat ze geboren was (zie Jeremia 31:3; Psalm 139:13-16). En op een dag, als ze voor de rechtertroon van Christus verschijnt, zal ze weten dat de God die haar zaak bepleit, ook haar Rechter is. En je hoeft niet te vrezen als je een “Vriend bij de rechtbank” hebt (zie Romeinen 14:10; Johannes 5:22).

Mijn eigen naam, Randyle (een moderne vorm van het oud-Engelse Randolph, modern gemaakt door de rare spelling die mijn grootmoeder eraan gegeven heeft), betekent “schild-wolf”. Ik heb geen idee wat dat is. Ik geef de voorkeur aan de geestelijke betekenis die de portemonneekaartjes uit de evangelische boekhandel eraan geven. Ik heb er een, dat zegt dat *Randy* ‘beschermd’ betekent. Of dat de werkelijke betekenis is, weet ik niet, maar ik vind het idee prettig dat mijn naam de verwijzing bevat dat ik door God beschermd wordt.

Wat is een naam? In Bijbelse tijden was een naam wie je was of wat je zou zijn. Jakob, de “hielenlichter” (tegenwoordig zouden we zeggen, schurk), heeft in zijn leven zijn naam waargemaakt toen hij zijn broer het eerstgeboorterecht ontstal. David, “geliefde”, was Israëls grootste en meest geliefde koning. Hij was ook “Gods oogappel”. Toen de hoogzwangere vrouw van Pinechas hoorde van de dood van haar man en haar schoonvader (Eli) en dat de ark van God was buitgemaakt door de Filistijnen, kwam haar bevalling op gang en kreeg ze een zoon. Met haar laatste adem gaf zij de jongen de naam Ikabod, wat betekent “eerloos”, want zei zij, “Weg is de eer uit Israël, want de ark Gods is buitgemaakt” (1 Samuël 4:22). Probeer u zich even voor te stellen hoe het voor de kleine “Ika” moet zijn geweest op de basisschool!

Een naam brengt traditie, karaktertrekken en andere kenmerken met zich mee, die aangeven wie u bent en die helpen verklaren wat uw oorsprong is en waar u vandaan komt.

Naar Gods naam genoemd worden

God heeft ook een naam. In feite heeft Hij vele namen.

Toen God Mozes wees hoe hij bitter water zoet moest maken, gaf Hij de volgende belofte aan Israël: “Ik zal u geen enkele van de kwalen opleggen, die Ik de Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de HERE, ben uw Heelmeester,” uw *Jehova-ropheka*: Jehovah, die u geneest’ (Exodus 15:26).

Toen Hij de sabbat instelde als een verbond tussen Hem en Israël, zei God tegen Mozes: “Spreek tot de Israëlieten: maar mijn sabbatten moet gij onderhouden, want dat is een teken tussen Mij en u, van geslacht tot geslacht, zodat gij weet, dat Ik de HERE ben, die u heilig,” uw *Jehovah-meqaddeshkem*: Jehovah, die u heiligt, (Exodus 31:13).

David kende Hem als *Jehovah-roi*: Jehovah, mijn Herder en schreef een liefdesgedicht over Gods oneindige zorg, met de onsterfelijke woorden: “De Heer is mijn Herder; mij ontbreekt niets” (Psalm 23:1).

Toen Abraham zijn geliefde Isaak aan zijn borst omklemd hield vlak nadat hij hem bijna geofferd had in gehoorzaamheid aan Gods opdracht, zag de aartsvader een ram die met zijn hoorns verward was in een doornstruik. Hij noemde die plaats: *Jehovah-Jireh*, “Jehovah zal voorzien” (Genesis 22:14).

Jehovah-Nissi, “Jehovah is mijn banier,” was de naam die Mozes aan het altaar gaf dat hij had gebouwd als herinnering aan de overwinning op de Amelekieten (Exodus 17:15).

En toen Gideon beefde toen hij besepte dat hij in de nabijheid van de Heer was geweest, kwam Jezus bij hem en zei tegen hem: “Vrede zij u! Vrees niet, gij zult niet sterven”.

Gideon bouwde een altaar voor de Heer en noemde het *Jehovah-shalom*: Jehovah is vrede, (Richteren 6:23, 24).

De namen van God beschrijven wie Hij is – Zijn karakter en Zijn handelen met ons. En het is die naam, met al haar betekenissen, die Hij aan u en mij gegeven heeft.

Wat betekent dit?

Het betekent ten eerste, dat *God u heeft uitgekozen om Zijn naam aan de wereld te vertegenwoordigen*. Wanneer u publiekelijk uw liefde en bondgenootschap met Christus hebt verkondigd – of u nu staat onder een tent met de geur van houtzaagsel in uw neus of in het lendenhoge ijskoude water van een rivier, of in het doopvont in een kerkgebouw met alle ogen van de gemeente op u gericht als u bovenkomt uit het doopwater, nadat u Zijn naam hebt aangenomen als de uwe.

U hebt de fakkel van verlossing, die doorgegeven is door een lange rij van volgelingen van “de naam” beetgepakt en u hebt de opdracht van God aanvaard om die naam als een getuigenis naar de wereld uit te dragen. Wij zijn Gods getuigen (zie Handelingen 1:8) en in die hoedanigheid brengen wij Zijn helende kracht aan een door zonde verziekte wereld, want Hij is *Jehovah-ropheka* — de God, die heelt. Wij reiken daklozen en hen die pijn lijden, de hand en laten hen weten dat *Jehovah-Jireh* — de Heer voorziet. En zij, die door het leven gemangeld worden, vanwege schuld en gebroken beloften, mishandeling in het verleden, gebroken relaties en afwijzing, verkondigen we *Jehovah-shalom* — Jehovah is vrede, en *Jesus, Joshua* — Jehovah redt!

Bidden in de naam

Wat een voorrecht om niet alleen die naam te vertegenwoordigen, maar om ook te bidden in die naam.

Jezus zei: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader; en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen” (Johannes 14:12-14).

Veel christenen denken dat deze belofte betekent dat God gebonden zit aan Zijn eigen woorden om hen te voorzien van “alles” wat zij vragen, door simpelweg “in Jezus’ naam” aan het einde van hun gebed uit te spreken. Hun pogingen eindigen vaak in een teleurstelling, omdat ze niet goed begrijpen wat Jezus bedoelt. Te bidden in Jezus’ naam is vragen om dingen die in overeenstemming zijn met wie Hij is en waar Hij voor staat.

De Heer geeft ons de wonderbare belofte die aan het gebruik van Zijn Naam en die van de Vader verbonden is, als dat gebruik samengaat met het *doen van Zijn werken*. De volgeling die alleen leeft voor Jezus’ werk en Koninkrijk, voor Zijn wil en eer, zal macht krijgen over de vervulling van de belofte. Iedereen die de belofte alleen maar aanneemt wanneer hij iets speciaals voor zichzelf wil, zal teleurgesteld raken, omdat hij Jezus tot een dienaar maakt van zijn eigen gemak.¹

Verzoeken die zullen resulteren in voorziening, bescherming, genezing, heiliging, vrede en verlossing, zijn in overeenstemming met het karakter en de naam van

Christus. We zijn geroepen om in ons leven en op onze knieën die naam op aarde en in de hemel uit te dragen.

Een andere betekenis

Genoemd te worden naar Gods naam betekent ook *aangesproken te worden met die naam*. God heeft ons letterlijk Zijn naam gegeven.

Toen Suzette mijn vrouw werd, sprak ik haar niet meer aan met Suzette Owens. Ze heeft mijn naam aangenomen en vanaf dat moment tot nu toe heb ik haar bij die naam genoemd – Suzette Maxwell – welke nu eigenlijk haar naam is. Zij bezit die naam volledig met al de “rechten en voorrechten” die daaraan verbonden zijn.

Hoewel het moeilijk te vatten is en met de grootste eerbied gezegd zou moeten worden: God heeft ons Zijn naam gegeven. Vanaf dat moment dat we Hem als onze Verlosser aannamen, heeft Hij ons genoemd naar Zijn Heilige naam, welke nu eigenlijk onze naam is.

Wij, die eens hielenlichters en Ikabods waren, bedriegers en symbolen van verloren eer. Maar Hij boog zich neer naar ons en noemde ons *Hephzibah* — “Mijn welgevallen” (Jesaja 62:4). Wij, die eens vreemdelingen en vervreemd van God waren, heeft Hij verlost. “Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn” (Jesaja 43:1).

Zoals Suzette mijn naam volledig bezit, bezitten wij volledig Gods naam en alle “rechten en voorrechten” die eraan verbonden zijn. Wat zijn deze rechten en voorrechten? Het recht om tot Zijn familie te behoren en het voorrecht om in Zijn aanwezigheid te wandelen.

In een van de meest aangrijpende taferelen in het Oude Testament vraagt Mozes om Gods heerlijkheid te mogen zien en God vervult zijn wens.

“Toen zeide Mozes tot de HERE: Zie, Gij zegt tot mij: doe dit volk optrekken, maar Gij hebt mij niet doen weten, wie Gij met mij zult zenden, terwijl Gij toch gezegd hebt: Ik ken u *bij name* en ook hebt gij genade gevonden in mijn ogen. Nu dan, indien ik genade in uw ogen gevonden heb, maak mij toch uw wegen bekend, zodat ik U ken; opdat ik genade vinde in uw ogen. Bedenk toch, dat deze natie uw volk is.

Toen zeide Hij: Moet Ik zelf meegaan om u gerust te stellen?” (Exodus 33:12-14).

Maar Mozes was niet tevreden. Hij wilde meer zekerheid dat God met hem was. En, alsof hij God niet gehoord had, zei hij: “Indien Gij zelf niet meegaat, doe ons vanhier niet optrekken. Waaraan zal anders geweten worden, dat ik en uw volk genade in uw ogen gevonden hebben, dan doordat Gij met ons meegaat? Immers daardoor zijn ik en uw volk afgezonderd uit alle volken, die op de aardbodem zijn. En de HERE zeide tot Mozes: Ook deze zaak, waarover gij gesproken hebt, zal Ik doen, omdat gij genade in mijn ogen gevonden hebt en Ik u *bij name* ken (vs. 15-17).

Aldus verzekerd van Gods bijstand, waagde Mozes zijn voordeel tot het uiterste toe uit te buiten door nog een vrijmoedig verzoek te doen. Hij zei: “Doe mij toch uw heerlijkheid zien” (vs. 18).

Er kwam geen bliksemschicht uit de wolken om deze brutale zondaar die het waagde om zulk een verzoek te doen, te verzengen. Waarom zou dat? Dit was geen vreemde, geen vijand. Mozes was Gods vriend – familie, die Zijn naam droeg.

En de Here zei: “Ik zal mijn luister aan u doen voorbijgaan en de naam des HEREN voor u uitroepen: Ik zal genadig zijn, wie Ik genadig ben, en Mij ontfermen, over wie Ik Mij ontferm” (vs. 19).

God wist dat Mozes zijn gezicht niet zou kunnen zien en leven. Daarom verborg Hij Mozes in een spleet in de rots en bedekte de opening met Zijn hand.

Toen Hij langs gelopen was, haalde Hij Zijn hand weg, zodat Mozes Hem van achteren kon zien.

“De HERE ging aan hem voorbij en riep: HERE, HERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig, de ongerechtigheid der vaders bezoeking aan kinderen en kindskinderen, aan het derde en vierde geslacht” (Exodus 34:6,7).

Heeft u het opgemerkt? De Heer stelt al Zijn “luister” gelijk aan Zijn naam. En wat zei God toen Hij Zijn naam aan Mozes bekendmaakte? “Ik ben Jehovah, de Ik Ben, de eeuwige, barmhartige en genadige God, langzaam tot toorn, overvloedig in liefde en trouw, die liefde bewijst aan duizenden en onrecht, overtreding en zonden vergeeft.”

Wat een God! Wat een naam! Het is geen wonder dat Salomo zegt: “De naam des HEREN is een sterke toren; de rechtvaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar” (Spreuken 18:10)!

Grote zeeën zijn gespleten bij het noemen van die naam. Bij die naam zijn de vlammen van vurige ovens gedooft, zijn de kaken van wilde leeuwen toegesloten, zijn steden tot puin vergaan, hebben machtige legers de aftocht moeten blazen. Die naam heeft demonen uitgedreven, wilde stormen gestild, zicht gegeven aan blinde ogen, spieren, zenuwen en pezen in onbruikbare ledematen hersteld, hoge koortsen getemperd en doden opgewekt. Het is een “naam boven alle naam verheven” en bij het noemen van die naam

“zal alle knie zich buigen van hen, die in de Hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn en alle tong belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!”(Filippenzen 2:9-11).

En bij *deze* naam worden wij genoemd. O, dat we dit zouden beseffen en leven volgens de voorrechten van zonen en dochters van God – *als het volk waarover Zijn naam is uitgeroepen*.

De naam van de Heer is Zijn eer. En net als Mozes moeten en kunnen u en ik door gebed aan God vragen om Zichzelf aan ons te openbaren en ons te bedekken met Zijn “heerlijkheid”. En omdat God vurig verlangt om met Zijn volk te delen, geeft Hij ons die naam en worden we omsloten door Zijn “goedheid” en gebrandmerkt met de “heerlijkheid” van Zijn mededogen en genade. De oproep tot gebed is een oproep om in de eerste plaats te ontvangen en om daarna Gods heerlijkheid te openbaren – om Zijn geweldige aanwezigheid te ervaren en er daarna uit te leven [en uit te delen]. Het is niet de stem van een vreemde of een vijand die ons roept. Het is de stem van die Ene die, voordat wij geboren waren, ons al kende en met een eeuwige liefde van ons hield (Psalm 139:13-16). Die Ene die voorziet, verlost, geneest, heiligt, beschermt en redt. Die Ene, die met Zijn leven betaald heeft om ons Zijn naam te kunnen geven.

Draag die naam met trots en vertegenwoordig die naam in de wereld in alles wat u zegt en doet. Neem volledig bezit van die naam. Het is van u. En open in die naam – in gebed – de ramen naar de hemel. *Geprezen is de naam van de Heer!*

-
1. Andrew Murray, *With Christ in the school of prayer* (Springdale, Penn.: Whitaker House, 1981), 143

Deel 4

Zich verootmoedigt

**“Vernedert u voor de Here, en Hij zal u verhogen.”
—Jakobus 4:10**

“Als u beseft dat u klein bent voor de Here,
zal Hij u verheffen.”
—Jakobus 4:10, Het Boek

**Echt gebed plaatst ons waar we thuishoren –
Aan de voeten van Jezus.**

HOOFDSTUK

7

Erken wat overduidelijk is

Er was geen twijfelen aan. We waren verdwaald. Ik wist niet wanneer het gebeurd was, maar ik had ergens een afslag gemist en nu reden we richting het oosten naar de Californische woestijn op weg naar Las Vegas in plaats van naar Lake Arrowhead – onze bestemming voor het weekend.

Mijn vrouw en ik hadden deze korte vakantie naar de bergen geregeld met onze appartementbeheerder. Hij had een appartement in Lake Arrowhead, dat hij samen met iemand anders gebruikte. We mochten het appartement dat weekend gebruiken en hadden vrienden uitgenodigd – twee andere echtparen – om ons te vergezellen. Onze beheerder had me de routebeschrijving naar het huis gegeven en ik had gedacht dat ik goed wist hoe ik er moest komen, ook al was ik nooit eerder naar Lake Arrowhead gereden.

We vertrokken al vroeg op vrijdag, zodat wij de eersten zouden zijn die aankwamen. Wij waren namelijk de gastvrouw en -heer. We zouden daar moeten zijn om onze vrienden te verwelkomen. En we wilden graag alles uitgepakt hebben voordat de sabbat begon. Dus, we vertrokken eerder dan de anderen, maar blijkbaar niet

vroeg genoeg om het weekendverkeer dat de stad uitgaat, te ontwijken.

Nadat ik bijna twee uur op de snelweg naar achterlichten had gestaard, begon het verkeer door te rijden en kon ik eindelijk mijn derde en vierde versnelling gebruiken. Al snel werd het duidelijk, tenminste voor Suzette, dat er iets niet klopte. De borden langs de weg gaven geen 'Lake Arrowhead' aan, maar 'Las Vegas'. En het terrein werd niet bergachtig, het werd zanderig, vlak, woestijnachtig. Toen ze voor om van de snelweg af te gaan en de weg te vragen.

Tja, mannen, jullie weten wat er toen gebeurde, is het niet? Ik glimlachte liefjes naar mijn misleide, maar oprechte echtgenote en zei: "Waarom? We zijn niet verdwaald." Met deze vijf korte woorden begon een krankzinnige reis door het Californische landschap, waardoor we niet eerder dan 10 uur die avond op de plaats van bestemming aankwamen – zo'n drie tot vier uur te laat!

Ja, uiteindelijk stopte ik om de weg te vragen – *zelfs twee keer!* En terwijl ik het gaspedaal verder intrapte en hard in het stuurwiel kneep, schold ik op de ingesloten tweebaanswegen waar we overheen hobbelden, op de auto die niet harder reed, op de zon die weigerde om niet onder te gaan voordat ik onze bestemming had bereikt. Ja, ik schold op alles maar de echte schuldige in de hele hopeloze kwestie was ik. Ik wilde niet toegeven dat ik het verpest had, dat ik ons nog verder uit de goede richting had gereden, omdat mijn trots me weerhouden had om de snelweg af te gaan die eerste keer toen Suzette opperde dat er iets mis zou kunnen zijn.

En om alles nog erger te maken, toen we eindelijk arriveerden was één van de andere echtparen er al! Zwetend, gespannen en humeurig liep ik in de richting van

hun auto en verontschuldigde ons dat we zo laat waren. Ik vroeg hen hoe ze de plaats gevonden hadden en hoe lang ze al stonden te wachten. De vrouw lachte en zei: “We zijn er net. Wij waren ook verdwaald. Maar ik heb gewoon gebeden en lofliederen gezongen. Ik wist dat we hier uiteindelijk aan zouden komen.”

Ik kon niet meer met stomheid zijn geslagen als wanneer ze me een klap in het gezicht had gegeven. Wat een contrast in gedrag! Twee koppels in twee verschillende auto's, beide verdwaald, beide te laat. In de ene auto een razende maniak met priemende ogen, verdwaald en kwaad. In de andere auto een biddende, lofzingerende dochter Gods, verdwaald en vol vertrouwen! *Hebt u enig idee hoe gek dat mij maakte?*

Ik was moe, verontrust, ontmoedigd en berispt – en bovendien had ik mijn avondeten gemist. Een vernedering verteert niet goed, op een lege maag.

Waarom was het zo moeilijk te erkennen dat we een verkeerde afslag hadden genomen? Toen we eenmaal besloten hadden dat we een bepaald actieplan zouden volgen, leek het erop dat niets dan een teleurstellende, ontmoedigende mislukking ons nog zou kunnen overtuigen van onze fout. Het lijkt op wat mijn ouders eens hebben meegemaakt tijdens een wandeling naar een recreatiecentrum in de buurt. Ze hielden de afstand en de tijd bij toen mijn moeder opmerkte dat het tien over twee was. “Nee hoor, dat is het niet,” antwoordde mijn vader. “Mijn horloge geeft kwart over twee aan.” Mijn moeder vertelde mij dat ondanks het feit dat *zes* andere klokken in het recreatiecentrum allemaal gelijk liepen met haar horloge, de enige reactie van mijn vader was: “Die zouden achter kunnen lopen, weet je.”

Wanneer een besluit eenmaal is genomen, is het vreselijk moeilijk om het te veranderen. Dat kunt u ook in uw eigen leven zien – thuis en op het werk – en u kunt het in het werk van de gemeente zien. De Heer heeft altijd Zijn handen vol aan ons als Hij probeert om ons weer terug op het goede spoor te zetten – wanneer Hij gebieden in ons leven aanwijst, die absoluut verandering nodig hebben. Waarom is dit zo moeilijk voor God? Omdat wij niet makkelijk toegeven wat allang duidelijk is – dat wij moeten veranderen!

En daarom is het hard nodig dat we begrijpen en horen – echt horen – wat God tegen ons zegt in 2 Kronieken 7:14.

“En wanneer dan mijn volk.” (Hij praat niet over vreemdelingen. Hij spreekt tot u en mij. Wij zijn van Hem; we horen bij Hem. Hij spreekt tegen de schapen van Zijn kudde. Niet tegen Zijn vijanden, maar tegen Zijn vrienden.)

“het volk dat mij toebehoort.” (En weer zijn we geroepen in Zijn naam. Zijn karakter, Zijn eigenschappen en Zijn leven zijn nu ons leven. We delen een geschiedenis – Zijn geschiedenis; een missie – Zijn missie; en een koninkrijk – Zijn koninkrijk. Wij dragen Zijn naam en “wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande” (2 Korintiërs 5:20).

“Het hoofd buigt.” Ziet u dat dit de eerste aanzegging is in een serie van vier, die wordt genoemd in deze boodschap van God? Voordat ons verteld wordt dat we moeten bidden of zoeken of ons omkeren, moeten we buigen, *ons verootmoedigen*.

Verootmoediging begint met luisteren

Het is een droevig, maar een waar feit over de menselijke

natuur dat we zelden luisteren naar verstandige dingen. Gewoonlijk draaien we een doof oor naar een probleem totdat er een kernramp plaatsvindt en we gedwongen worden te luisteren.

Denk eens terug aan de rassenrellen in Los Angeles van een paar jaar geleden. Herinnert u zich al de media-aandacht die zij ontvingen? Ik weet nog dat ik naar Ted Koppel keek op "Nightline" terwijl hij verslag deed van een discussie in het gemeentehuis over de problemen, die ten grondslag lagen aan het geweld. Hij spendeerde ook tijd aan een gesprek met een paar van de meer beruchte bendeleden in het gebied om hun kijk op de zaak en waarom het gebeurd was, weer te geven.

Terwijl ik zat te kijken kon ik niet voorkomen dat ik dacht aan wat er gebeurd had kunnen zijn als al deze aandacht en gesprekken gevoerd waren vóórdát de rellen uitbraken. Als de invloedrijke mediapersoonen interesse hadden getoond voor de situatie in de binnenstad van Los Angeles *voordat* Reginald Denny uit zijn truck gesleurd en op wrede wijze in elkaar geslagen was, zou dat schandelijke voorval dan ooit gebeurd zijn? Wie kan het weten?

De tragische realiteit is echter dat het chaos, verminking en bloedvergieten kostte voordat de aandacht van Amerika gewekt was. Het kostte een rel om mensen te laten horen en luisteren naar het geroep van een deel van onze gemeenschap, welke over het hoofd gezien en te vaak genegeerd wordt.

Natuurlijk zijn de Los Angeles-rellen nu oud nieuws. De media gaat verder naar de volgende kijkcijfertrekkende crisis en de oren en harten van Amerika volgen hen op de voet. Zijn de problemen in de binnenstad van Los Angeles

opgelost? Gaat het geroep door? Wie luistert er nu? Waar zijn Ted Koppel en de stadhuisbijeenkomsten vandaag?

Maar zoals ik zei, deze situatie is niet uniek. Wij mensen luisteren vaak niet totdat het te laat is. Waarom? Omdat het ons zelden bevalt wat we horen – vooral wanneer dat wat we horen ons uitdaagt om een mening, een manier van leven of een gedrag te veranderen.

Neem bijvoorbeeld Gods boodschap aan de Laodiceanen in Openbaring 3. Het maakt ons weinig uit dat we horen dat we “armzalig, berooid, blind en naakt” zijn. Het rijmt niet met hoe we ervoor gekozen hebben onszelf te zien. We zijn goed geschoold, velen van ons wonen in een mooi huis, bezitten een paar auto’s en hebben een goede baan. Geestelijk gezien, staan we misschien een beetje droog, maar we hebben “de waarheid” – dus we hebben het gemaakt. We weten dat deze boodschap toegepast moet worden op onze gemeente, maar het is meer voor al die “andere” Adventisten, die hun boeltje niet op orde hebben.

Dit herinnert me aan een verhaal dat over Keizer Wilhelm werd verteld. Nadat hij een uitleg over de profetie in Daniël 2 gehoord had, zei hij: “Ik kan dit niet accepteren. Het rijmt niet met mijn plannen!” Keizer Wilhelm “boog zich” niet voor God en *luisterde niet*. Hij had andere plannen. Een andere agenda. Hoe zit dat met u? Luistert u naar wat God zegt? Past Zijn oproep om te bidden in uw plan?

Verootmoediging vereist onderdanigheid

Ik heb een studie gemaakt van het woord verootmoediging zoals het voorkomt in 2 Kronieken 7:14. Het Hebreeuwse woord dat gebruikt wordt is *kâna*’ (*kaw-nah*). Het betekent “de knieën buigen; vernederen, overwinnen. De gedachte is om in afhankelijkheid te buigen

voor een groter gezag, om trots, plannen en zelf te onderwerpen of te overwinnen, zodat er totale trouw gegeven kan worden aan die ander.

Is het niet interessant dat *kâna*‘ betekent: “*buig de knie*” vooral wanneer wat erop volgt de aanzegging is tot gebed? Zou het kunnen zijn dat gebed een vernedering van onszelf inhoudt? Knielen plaatst ons in “de positie van nederigheid, waar ons ego, houding en agenda met opzet op een laag niveau worden gezet, zodat Gods agenda de eerste plaats kan krijgen. Is dit niet wat wij het meest nodig hebben van God? Ik zou zeggen: “Ja.”

Hieronder volgen een paar verhalen van personen uit de geschiedenis die zichzelf onderdanig opstelden voor God en wat er daardoor gebeurde. Let goed op hoe hun verootmoediging eruit zag.

Een week hart

Bewijsstuk A. Koning Josia was het middelpunt van een grote hervormingsbeweging in Juda. Hij startte als een jongeman van nog net twintig en voerde een onvermoeibare strijd tegen afgoderij, gooide de altaren van Baal omver, sloeg de Asherapalen en afgoden boven het altaar aan stukken en verbrandde de botten van de priesters die de afgodische offerdiensten leidden.

Zes jaar later vervolgde hij de hervorming met de restauratie van de tempel van God, die in verval was geraakt gedurende de jaren dat Baal aanbeden werd. Tijdens de renovatie vond de priester Chilkia het wetboek tussen de ruïnes en liet hij zijn schrijver Safan het aan de

koning voorlezen. En let op wat er gebeurde toen Josia de woorden van Gods wet hoorde.

“Zodra de koning de woorden der wet hoorde, scheurde hij zijn kleren” (2 Kronieken 34:19). Hij vroeg meteen aan de Heer wat Zijn woorden betekenden. En door de profetes Chulda antwoordde de Heer: “Omdat uw hart week geworden is en gij ... u voor mijn aangezicht *verootmoedigd* [*kâna*] hebt en uw klederen gescheurd hebt en voor mijn aangezicht geweend hebt, zo heb ook Ik gehoord, luidt het woord des Heren (verse 27).

De actiewoorden die gebruikt worden om Josia's nederigheid te beschrijven zijn *gescheurd* en *gehuild*. Maar hij scheurde zijn kleren en hilde alleen omdat hij eerst een week hart had – een hart dat volgzaam en open was voor de Heilige Geest.

Is uw hart week voor God? Hoe gaat u om met woorden van vermaning of zelfs berisping? Als de waarheid een beetje te dicht bij huis komt, haakt u dan af, knarsetandt u en stuurt u berichten naar de predikant “die hem op zijn plaats moeten zetten” en hem met zoveel woorden waarschuwen om “niet dichterbij te komen”?

God zoekt naar harten als dat van Josia – harten die week zijn, die gebroken en bevattelijk gemaakt kunnen worden voor Zijn Geest. Wanneer Hij deze vindt, zoals gebeurde met Gods volk onder Josia's regering, wordt het verbond hersteld en begint opwekking.

Zichtbaar verdriet voor God

Bewijsstuk B: Kort nadat hij het leven van Ben-Hadad, de verslagen koning van Aram, spaarde en Nabots wijngaard in bezit kreeg nadat zijn vrouw Izebel Nabots

vroegtijdige dood veroorzaakt had, kreeg Achab, de koning van Israël een confrontatie met Elia. De vurige profeet zei: “Ik heb u gevonden, omdat gij u verkocht hebt om te doen wat kwaad is in de ogen des HEREN. Zie, Ik doe onheil over u komen en Ik zal u wegvegen en Ik zal van Achab allen van het mannelijk geslacht uitroeien, van hoog tot laag in Israël” (1 Koningen 21:20,21).

Een paar verzen later last de schrijver van Koningen deze verklarende zin in over het leven van Achab: “Inderdaad, niemand heeft zich er meer dan Achab op toegelegd te doen wat slecht is in de ogen van de Heer. En het was zijn vrouw Izebel die hem daartoe aanzette. Het was gruwelijk, zoals hij afgoden vereerde naar het voorbeeld van de Amorieten, die door de Heer voor de Israëlieten waren verdreven” (verzen 25,26).

En hoe reageerde Achab op dit woord van God? “Hij scheurde zijn kleren, trok een boetekleed aan dat hij op zijn blote lijf droeg en waarin hij ook sliep. En hij vastte en gedroeg zich verder zeer berouwvol” (vs. 27). God richtte zich tot Elia en noemde Achabs daden *kâna*‘. “Heb je gezien hoe Achab zich voor mij vernedert – *kâna*‘? Omdat hij *berouw toont, zal ik het onheil over zijn koningshuis niet tijdens zijn leven voltrekken*” (vs. 29).

Ziet u dat? Ondanks Achabs slechtheid, spaarde God hem door hem niet de vruchten te laten dragen van zijn slechtheid, omdat Achab zich verootmoedigde voor God en zichtbaar verdriet had om zijn zonden.

En wat probeer ik nu duidelijk te maken met deze illustratie? Bedoel ik te zeggen dat we vandaag de dag onszelf moeten verootmoedigen door onze kleren te scheuren, ons moeten hullen in jute zakken en met gebogen hoofd rondlopen, terwijl we naar de grond staren? Nee. Het

nieuwe verbond nodigt ons uit om “onze zonden te erkennen,” en Jezus is “getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid” (1 Johannes 1:9).

Maar ik denk dat er voordeel te behalen is als wij ons verdriet over onze zonden tonen door op onze knieën te gaan voor God. Bill Hybels, predikant van de Willow Creek Community Church en schrijver van *Too Busy Not to Pray*, heeft gezegd dat zondebelijdenis tegenwoordig waarschijnlijk het meest verwaarloosde onderdeel van persoonlijk gebed is.¹

Te vaak poetsen wij dit gedeelte van onze gebedstijd op en vragen wij om algemene vergeving voor ongespecificeerde en algemene misstappen. Maar verootmoediging voor God houdt in dat we onze zorgen en berouw tonen voor gedachten en daden die oneer brengen aan Hem en Zijn koninkrijk. Als u nederig (*kâna'*) wilt zijn voor God, geef dan uw fouten toe, wees specifiek in het vertellen aan God hoe uw zonde oneer gebracht heeft aan Hem en hoe het uw getuigenis aan de mensen schade heeft berokkend.

Ik schrijf mijn gebeden vaak op in een dagboek. Ik heb dit jaren gedaan, omdat schrijven mij helpt om mijn gedachten gericht te houden en niet af te dwalen. Mijn dagboek bestrijkt een breed gebied aan ervaringen, emoties, blijdschap en strijd. Een deel van mijn gebed op 28/12/1993 is als volgt:

Heer, ik heb moeite met mijn mond. Ik verval te vaak in onelegant gepraat over iemand anders in Uw familie. Ik koester een geheime verachting voor sommige mensen – en ik smeeek om Uw vergiffenis.

Vervang elke kwaadwilligheid die ik voel, door uw barmhartigheid en zet een wacht voor mijn mond.

Door specifiek en eerlijk te zijn over onze zonden weerhouden we onszelf ervan om de waarheid te verbloemen en de zonde te vergoelijken. En weer stem ik in met Bill Hybels als hij zegt: “Op ongeveer de vijfde dag op een rij dat u uzelf een leugenaar, een gulzig persoon, een manipulator of iets in die richting moet noemen, zegt u tegen uzelf, ‘ik ben het zat om dat te moeten toegeven. Met de kracht van God moet ik het uit mijn leven te bannen.’”²

En wanneer u dit eenmaal hebt gedaan, voelt u zich vrij om verder te gaan met uw gebed, wetend dat Jezus u vergeven heeft en die specifieke zonde in de diepte van de zee heeft gegooit (lees in Micha 7:19).

Accepteer Gods discipline

Bewijsstuk C: Toen Mozes op de Sinai was, wees de Heer de kinderen van Israël op de gevolgen van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid. De gevolgen van opstand zijn niet prettig, maar ondanks de tamelijk zware aanzegging maakte de Heer nog een keer Zijn bereidwilligheid om barmhartigheid te betonen, bekend met deze woorden: “Maar belijden zij hun ongerechtigheid en ... vernedert zich dan hun onbesneden hart (*kâna*) en *boeten zij dan hun ongerechtigheid*, dan zal Ik mijn verbond met Jakob gedenken; ook mijn verbond met Isaak en ook mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken, en Ik zal het land gedenken” (Leviticus 26:41,42).

Niemand wil meer horen van tuchtiging, laat staan het ondergaan. Toegegeven, er zijn misstanden geweest waarin kerkleden, popelend om de “zondaren” te verwijderen, meer de geest van de aanklager toonden dan de Geest van Christus. Maar betekenen deze misstanden dat de kerk niet bij machte is om tuchtiging op een reddende, Christus-erende manier toe te passen en dus consequent moet wegkijken en openlijke zonde moet negeren? Of dat leden niet aangesproken mogen worden over geboden, die gegeven zijn door de Ene die zij in het openbaar hebben aangenomen als hun Redder *en Heer*?

Ik discussieerde op een dag over een hypothetische situatie met een collega en vriend van mij terwijl we naar een zakelijke lunch reden. Het was totaal niet ongewoon voor ons tweeën om verwikkeld te raken in een nogal pittige discussie over de kerk en die dag was geen uitzondering.

De hypothetische situatie ging over kerkleden die in een overspelige relatie leefden. Dit was bekend bij velen binnen en buiten de kerk. Welke rol, als er een rol is, had de kerk in deze situatie?

Mijn vriend nam een starre houding aan en was van mening dat de kerk zich hier niet mee heeft te bemoeien. Dat de kerk geen autoriteit heeft om zeggenschap te hebben over het privéleven van mensen die voor de wet volwassen zijn.

En nu zullen velen van u lezers, door de misstanden die we hebben gezien, het antwoord van deze persoon toejuichen. Maar wacht even. Wat zeggen we dan over zonde? Over het lichaam van Christus? Over Christus zelf?

Ik wil hier geen discussie aanzwengelen over kerkdiscipline. Laat iemand anders dat boek maar schrijven.

Ik breng het naar voren, omdat God, de Almachtige zegt dat voordat we Hem kunnen bereiken voor opwekking en een ommekeer in onze huidige slechte situatie, we eerst onszelf moeten *verootmoedigen* (*kâna'*) en bereid moeten zijn om toe te geven als we geestelijk gezien buiten de deur aan het lunchen zijn geweest. Dat betekent, dat in tegenstelling tot wat mijn vriend zei, we bereid moeten zijn om terug naar Jezus geleid te worden. En dat is het doel van tuchtiging. Niet spijt, niet wraak, niet aan mensen “geven wat ze verdienen” (wat als wij precies kregen wat we “verdienden”? Dat maakt u meteen nederig, is ‘t niet?).

Het doel van tuchtiging is om ons terug te brengen naar God. Wanneer we onszelf verootmoedigen voor God met een zacht hart en erkennen we dat we zijn afgedwaald, hunkeren we naar Zijn vergeving en onderwerpen we ons aan Zijn liefdevolle tuchtiging, die bedoeld is om onze verwoeste relatie te repareren en te herstellen.

Totdat dit gedaan is – we deze houding van verootmoediging hebben aangenomen – zullen alle andere pogingen voor een versterkte geestelijkheid falen. En dit is inderdaad een droevige positie om in te verkeren. Openlijk in opstand te zijn tegen God in het ene aspect van het leven, terwijl aan de andere kant wordt gebeden om Zijn zegen en deze ook wordt verwacht, is een recept voor rampspoed.

Wie zit op de troon?

Heeft u dat meegemaakt? Natuurlijk heeft u dat. En ik ook. Er zijn sommige dingen in ons leven waar we God zo snel mogelijk van weg willen houden. Altijd wanneer *het* onderwerp of ding aan de orde wordt gesteld in schrift of vanaf de kansel, raken we gespannen, voelen de hitte opstijgen naar onze nek, perzen onze lippen zo hard samen

dat ze bijna verdwijnen en kruisen onze armen over elkaar. We weigeren om getuchtigd of uitgedaagd te worden op dit vlak door een persoon of door God, want in deze bijzondere situatie zijn we nog steeds heer en meester over onszelf.

Ondanks dit verzet verwachten we wel dat God ons overlaadt met zegen en elk gebed beantwoordt. Verbazingwekkend! Als koningen van landen – krijgers, legercommandanten, koninklijke staatshoofden – op hun knieën vielen en zich vernederden voor de Heer, wie zijn wij dan, wij, die zelfs geen aanspraak maken op een aards koninkrijk, om zo stevig vast te klampen aan de troon?

Onthoud, Jezus is of de Heer van alles, of Hij is *helemaal geen* Heer. En van wie Hij houdt, berispt Hij (zie Hebreënen 12:6 en Openbaring 3:19).

Onze boodschap van berisping

Persoonlijke verootmoediging voor God over onze zonden is essentieel, want dat is waar persoonlijke opwekking begint. Maar er is een boodschap van berisping die God naar Zijn rechtspersoonlijk lichaam stuurt dat ook beantwoord moet worden met *kâna*‘. Ik heb het kort aangehaald in het begin van dit hoofdstuk. Luister er nogmaals naar. (Ik heb gekozen om een moderne vertaling met andere woorden te gebruiken, zodat we het met nieuwe oren kunnen horen).

“Ik ken u van binnen en van buiten en vind er niets wat mij behaagt. U bent niet koud, u bent niet heet – het zou beter zijn als u een van beide was: koud òf heet. U bent lauw. U bent saai. Ik krijg de neiging om over te geven. U schept op: “ik ben rijk, ik heb het gemaakt, ik heb niets van niemand nodig,”

en hebt niet door dat u in feite een meelijwekkende, blinde bedelaar bent, armzalig en dakloos” (Openbaring 3:15,16 - vertaling van The Message).

En wat hebben we gedaan met deze boodschap? Hebben wij ons, net als Josia, Achab, Manasse en Hizkia verootmoedigd voor God? Zijn onze harten week geworden en accepteren wij deze boodschap van berisping? Zorgt onze zelfrechtvaardiging en geestelijke armoede ervoor dat we huilen van binnen en verlangen naar Gods vergeving en genezing? Blijikbaar niet.

“O, voor een religieuze ontwaking! De engelen van God gaan van kerk naar kerk en doen hun plicht; en Christus klopt aan de deur van uw hart om binnen gelaten te worden. Maar de manier die God heeft bedacht om de kerk te doen ontwaken, zodat zij een gevoel van spirituele behoefte zou ervaren, *is niet in acht genomen*. De stem van de Ware Getuige is gehoord in berisping, maar *is niet gehoorzaamd*. Men heeft ervoor gekozen om een eigen weg te gaan in plaats van Gods weg, omdat de *eigen ik niet gekruisigd is*.”³

“Het getuigenis van de Ware Getuige heeft nog niet *half de aandacht* gekregen. Het ernstige getuigenis waarvan de bestemming van de kerk afhangt, is als niet belangrijk beschouwd, als het al niet totaal verwaarloosd is.”⁴

Als een volk kunnen wij geen zegening van opwekking verwachten als we weigeren om onszelf te verootmoedigen en in nederigheid te buigen voor het getuigenis van de Ware Getuige. En wat de kerk moet doen als geheel, moet ik eerst als individu voor God doen.

Ik moet eerlijk zijn tegenover God over de tronen in mijn leven, waar ik nog steeds op zit. Dat is moeilijk – absoluut. Maar dat is niet erg. Hij heeft vóór mij een paar zeer moeilijke zaken aan de hand gehad. En trouwens, ik ben in Zijn naam geroepen. Hij staat aan mijn kant – en de uwe. Wordt het geen tijd dat we volledig aan Zijn zijde gaan staan?

-
1. Bill Hybels, *Too Busy Not to Pray* (Downers Grove, ILL: InterVarsity Press, 1988), 53.
 2. Idem, 56.
 3. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 5:719, 720.
 4. Idem, 1:181.

HOOFDSTUK

8

De dwaasheid van God

Het beeld was grof, maar de boodschap was helder. Iemand had een figuur van een mens getekend met gebogen hoofd en de handen ineengeklampt, overduidelijk in gebed. Het volgende plaatje toonde dezelfde persoon in dezelfde biddende houding, alleen was de persoon nu vermoeid en ouder. In het laatste plaatje lag een skelet uitgespreid op tafel. Het opschrift luidde *“Waarom bidden en op God wachten om uw problemen op te lossen?”*

Ik zag deze poster toen ik over het campusterrein van de Boise Staatsuniversiteit liep, waar ik een paar cursussen volgde. Ik weet nu niet meer wat er geadverteerd werd, maar ik herinner me wel dat het door een atheïstische studentengroep was opgehangen, die duidelijk geen hoge pet op had van gebed. Het was dwaasheid voor hen.

Ik heb dingen in mijn leven gedaan die sommige mensen zeker dwaas voorkwamen. Ik zal nooit de dag vergeten toen ons gemeentekoor een optreden gaf in “Sherm Alley” — in die tijd een van de meest beruchte, door junks bevolkte en levensgevaarlijkste stukje asfaltweg in Los Angeles.

Het was begin tachtiger jaren en de populairste drug van de straat was toen PCP,* op straat ook wel “Sherm” genoemd. In een wijk in de stad, omgedoopt tot “de jungle”, lag een straatje tussen hoge appartementsgebouwen dat berucht was door de zware drugshandel die er plaatsvond. De duivel had dat stukje onroerend goed in California in eigendom en de meeste mensen met een redelijk verstand, bleven ver uit de buurt. De meeste mensen, behalve een jonge Adventpredikant en de leden van het Maranatha Seventh-Day Adventist Ensemble.

God had het deze overmoedige predikant ingegeven om een invasie te plegen op vijandelijke grond en een beetje licht te brengen in de duisternis. De predikant had connecties met KDAY, een van de meest populaire zwarte radiostations in Los Angeles en het radiostation had ermee ingestemd om een grote mobiele uitzendwagen naar Sherm Alley te sturen en de aanbiddingdienst live uit te zenden. Mijn vader, die het koor leidde, stemde in met het geven van een gospelconcert als ondersteuning van de prediking van het Woord.

Wat een aanblik was dat! Daar op de met oliebesmeurde zwarte verharding van Sherm Alley, in de schaduw van zware wapens, in de aanslag gehouden door scherpschutters van de L.A.P.D. (Los Angeles Politie Departement) op de daken van de appartementsgebouwen boven ons, zongen we tot eer en heerlijkheid van God! Door middel van een busje van het radiostation, een prediker van het Woord en een koor bracht God een beetje licht in “de jungle”. We betraden de terp van satan; stonden teen aan teen met de

* Fencyclidine (1-(1-phenylcyclohexyl)piperidine, afgekort PCP) is ontwikkeld als een narcosemiddel bij dieroperaties. In de jaren 60 van de vorige eeuw verscheen het als drug op straat. Het wordt ook wel *angel dust* genoemd.

vijand en hij knipperde met de ogen (*Wij* konden niet knipperen met onze ogen. Onze ogen waren wijd opengesperd door onbeschrijflijke angst!).

Voor de eerste keer in jaren hadden de bewoners van Sherm Alley de moed om de straat in te lopen en te luisteren naar woorden van troost, hoop en liefde. Gedurende de twee uren dat we daar waren, werd er geen drugs verhandeld, geen schot afgevuurd. Op sommigen die het tafereel bekeken, inclusief de politieagenten die ons beschermden, moest wat wij deden, overkomen als zeer dwaas. (Achteraf gezien, ben ik geneigd om het met hen eens te zijn!) Maar “wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen” (1 Korintiërs 1:27).

De dwaasheid van gebed

Komt gebed u soms ook dwaas voor? Ik denk dat als wij eerlijk zijn, we zullen toegeven dat er soms tijden zijn waarop gebed zwak en ineffectief lijkt. Wij storten ons hart uit voor God met welsprekendheid en hartstocht; misschien voegen wij er een beetje vasten aan toe om God te laten zien dat het ons menens is. We halen anderen over om samen met ons te bidden en leggen beslag op elke denkbare belofte, maar zonder resultaat. Niets lijkt te veranderen. En uiteindelijk gaan we rechtop staan, en voelen we ons heel erg dwaas, omdat we al die tijd verspild hebben en wij zoeken naar een manier om zelf onze problemen op te lossen.

We hebben allemaal de felle pijn ervaren van onbeantwoorde gebeden. Ik voelde het heel erg op de begrafenis van mijn schoonmoeder. Vijf jaren nadat bij haar

kanker was vastgesteld, heb ik gepleit bij God om haar te genezen. In mijn dagboeken staan talloze gebeden voor haar aan God. Ik was welsprekend. Ik presenteerde sterke en gefundeerde argumenten waarom juist zij in aanmerking kwam voor genezing. Ik wist dat God niet tegen elk gebed om genezing Ja zegt, maar ik heb Hem gesmeekt om bij haar een uitzondering te maken. Ik wist dat sommige mensen op wonderbaarlijke wijze genezen. Het gebeurt *echt*. Ik heb gevraagd of het deze keer ook zou mogen gebeuren.

Ik was meer dan geschokt toen zij doodging. Ik dacht dat God verheerlijkt zou kunnen worden door haar te genezen. Maar ondanks al mijn welsprekendheid, argumenten en hartstocht was het antwoord Nee.

Dus waarom bidden? Het resultaat schijnt zo lukraak. Soms winnen wij, soms verliezen wij. Sommige van onze gebeden worden beantwoord en sommige niet. En als God weet wat we nodig hebben voordat we het vragen, waarom moeten we dan vragen? Waarom laten we Hem niet voorzien in wat Hij al weet wat we nodig hebben en accepteren we het leven niet zoals het op ons afkomt?

Bent u gereed voor het antwoord? Ik hoop het, want het is verassend eenvoudig. Het staat aan de basis van wat dit boek allemaal is en het is de sleutel van wat het betekent ons te verootmoedigen. Het antwoord? *Omdat God wil dat wij bidden!* Mijn excuses als het antwoord de deskundigen onder ons tegenstaat, maar het is niet anders.

Hoe zwak en dwaas het soms ook lijkt, *gebed is de door God ingestelde manier waarop wij samenwerken met Hem in het bouwen en uitbreiden van Zijn koninkrijk*. Ja, Hij weet wat we nodig hebben voordat wij het hebben gevraagd, maar Hij wil dat wij tot Hem komen en ons vertrouwen in Zijn

almacht uitspreken, dat Hij kan voorzien in onze behoeften. (Ik zal meer hierover zeggen in de volgende paragraaf.)

Het is in het komen – antwoord geven op de oproep tot gebed – dat we onszelf verootmoedigen en de houding aannemen die de grootste kracht in het universum vrijmaakt, de houding van absolute overgave en onderwerping. De weg naar heerlijkheid is het pad van onderwerping. Te leven is te sterven, te winnen is te verliezen, zwak te zijn is om sterk te worden en toegeven dat er een nood is, is de manier waarop wij het koninkrijk van de hemel in bezit nemen.

*“Niets wordt onthouden aan de ziel die zijn armoede gevoelt. Die heeft onbeperkte toegang tot Hem in Wie al de volheid woont.”*¹ In gebed leggen wij onze eigen deskundigheid aan de kant en erkennen wij dat God meer weet dan wij en dat Hij oneindig veel meer kan doen dan wij bidden of beseffen” (Efeziërs 3:20).

Tijd om de dingen op Gods manier te doen

God doet de dingen vaak op een onorthodoxe manier. Zijn methoden schijnen ons soms ruw, achterlijk en onlogisch toe. Sommigen zullen zelfs zeggen “dwaas.”

Toen Naaman, de trotse Syrische generaal, bij Elisa kwam om genezing van melaatsheid te ontvangen, kon hij zijn oren niet geloven toen Elisa hem zei dat hij zeven keer moest ondergaan in het modderige water van de Jordaan. Wat een stom recept voor genezing! Voor deze, door de strijd geharde leider van mensen, moet deze instructie net zo achterlijk hebben geklonken als wij zouden aankijken tegen het kippenbotjesmedicijn van een voodoo toverdokter.

Het sloeg nergens op! Naaman had reeds overal zweren op zijn lichaam. Het smerige water van de Jordaan zou alleen maar infectie veroorzaken. Trouwens, niemand kan melaatsheid wegwassen! Hij had vele kuurbaden genomen – in *schoon* water bovendien – zonder dat zijn toestand verbeterde. En waarom zeven keer? Er was echt geen enkel *rationeel* argument te bedenken. Maar Naaman gehoorzaamde Gods “dwaasheid” en het verslag vertelt: “Dus daalde hij af en dompelde zich zevenmaal onder in de Jordaan, naar het woord van de man Gods; en zijn lichaam werd weer gezond als het lichaam van een kleine jongen” (2 Koningen 5:14).

Welke generaal maakt een strijdplan op en roept om een koor om het leger in de strijd voor te gaan? Dit is gekker dan een koor sturen naar Sherm Alley. Toch is dit wat Josafat deed toen hij geconfronteerd werd met het immense leger van de Moabieten en de Ammonieten.

Josafat sloot zich op in zijn controlekamer. Hij gelaste de vergadering met zijn generaals en stafleden af en stuurde iedereen op het ministerie van oorlog vroeg naar huis. Hij deed de computers uit en deed iets wat in de ogen van de beste oorlogsstrategen als dwaas zou overkomen – hij bad. Hij riep een vasten uit in heel Juda, verzamelde al het volk bij de tempel van de Heer in Jeruzalem en riep deze woorden tot God: “Wij ... zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd” (2 Kronieken 20:12).

De Heer antwoordde Josafat door hem te vertellen dat de Strijd van Hem was (vers 15). De mannen van Juda zouden niet eens hoeven te vechten. Zij moesten eenvoudig hun posities innemen en kijken hoe de Heer de vijand zou

verslaan. Josafat riep de volgende dag de mannen bijeen en voordat zij tot de strijd zouden overgaan kreeg hij een flits van inspiratie. “Mannen,” begon hij, “Ik wil de dingen een beetje anders doen vandaag. God heeft ons een geheim wapen gegeven en als we het gebruiken dan zal succes gegarandeerd zijn!” Stelt u eens voor wat er door de hoofden van deze soldaten moet zijn gegaan toen Josafat uit de doeken deed dat het “geheime wapen” een koor was!

Nadat hij het volk had geraadpleegd, stelde Josafat mannen op in de voorhoede van het leger en droeg hen op de Heer te zingen en te prijzen voor de heerlijkheid van Zijn heiligheid met de woorden: “Looft de HERE, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid” (vs.21).

Toen zij begonnen te zingen en te prijzen, liet de Heer de mannen van Ammon en Moab en de mannen van het gebergte Seïr, die Juda waren binnengevallen, uit hinderlagen overvallen en zij werden verslagen. De mannen van Ammon en Moab keerden zich tegen de mannen van Seïr en zij versloegen en vernietigden hen. Nadat zij klaar waren met hun slachting onder de mannen van Seïr keerden zij zich tegen elkaar.

Toen de mannen van Juda op de plaats kwamen waar ze over de woestijn heen konden kijken, zagen zij alleen maar dode lichamen op de grond, waar eens een groot leger had gestaan: niet een was ontkomen (2 Kronieken 20:21-24).

De “dwaasheid” van God

God houdt ervan om “dwaze” dingen van deze wereld te gebruiken om de wijzen te beschamen. Hij gebruikte een herdersstaf om een natie uit slavernij te bevrijden en een koninkrijk op de knieën te krijgen (zie Exodus 4). Hij gebruikte een kaakbeen van een ezel in de hand van een

sterke Nazireeër om 1.000 van de beste Filistijnse soldaten te verslaan (zie Richteren 15:15). Hij gebruikte de slinger van een herdersjongen en vijf gladde steentjes om een reus, die het hele Israëlische leger had verlamd van angst, ten val te brengen (zie 1 Samuel 17:40).

En nu vraagt deze grote God van het Universum, die zulke “dwaze” dingen doet, ons dat we ons verootmoedigen en bidden. Willen we dat doen? Als God ons had gevraagd om grote dingen te doen – erg ingewikkelde technische hoogstandjes van evangelisatie strategie, die een revolutie zouden teweegbrengen in het christendom zoals wij dat kennen, dan zouden wij daar meteen voor gaan. Maar in plaats daarvan vraagt Hij ons, net als bij Naaman, om zeven keer kopje onder te gaan in de Jordaan. In plaats daarvan vraagt Hij ons, te praten tot een rots voor water. Hij vraagt ons dat te doen wat zwak en onlogisch en achterlijk lijkt. Hij vraagt ons te bidden.

Ik stond eens voor een kleine groep mensen die op een donderdagavond samen gekomen was voor een speciale gebedsbijeenkomst. We hadden het reguliere woensdagavondgebed verzet zodat het samenviel met de Nationale Dag van Gebed, en ik had gehoopt dat men massaal aanwezig zou zijn.

Maar zestien personen kwamen opdagen. *Zo exemplarisch*, dacht ik bij mezelf, *voor gebedsbijeenkomsten in onze gemeente*. Met uitzondering van twee of drie personen, was iedereen ouder dan vijftig. We zagen er niet uit als een krachtige bende van gebedshelden, die zich gereed maakten om de poorten van de hel te bestormen. Ik keek naar de groep en vroeg me af of wij iets significant zouden kunnen bereiken met onze gebeden die avond. Maar God heeft me iets laten inzien.

Het gebeurde in de tijd van de gebedsverzoeken, toen de een na de ander zijn verhalen met de groep deelde over gesprekken die zij hadde gevoerd en zielen die gewonnen waren voor Christus. Twee mensen gaven Bijbelstudies en het echtpaar waar ze mee studeerden stond op het punt om een keuze voor Christus te maken, maar de vijand hield hen tegen met angst voor inkomstenderving vanwege de sabbat.

Een andere persoon – de oudste van de groep – wilde kracht ontvangen om het werk dat ze voor de plaatselijke gemeenschap deed, te kunnen voortzetten. En trouwens, die was ook de oorzaak dat twee personen aanwezig waren in de kerk. Andere verhalen werden gedeeld. Van levens die veranderd waren, zielen die gewonnen waren, strijd die, ofschoon de meesten van ons het niet eens opmerken, dagelijks gevoerd werd.

En toen zag ik in wat God me wilde laten zien. Wat leek op een kleine en zwakke, onbetekenende groep, bezat in werkelijkheid meer kracht dan ik me kon voorstellen. Waarom? Omdat,

“God, wat voor de wereld dwaas is, heeft uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wèl iets is, zijn kracht te ontnemen, opdat geen vlees zou roemen voor God” (1 Korintiërs 1:27-29).

De groep van zestien, meest oudere gelovigen had bij lange na niet het aanblik of het gevoel van de 52.000 kaarsendragers die afgelopen zomer bijeengekomen waren

in het football stadion van Boulder, Colorado voor de rally van de Promise Keepers. Maar het was evengoed het strijdperk van de aanwezigheid van de levende God, want waar twee of drie tezamen zijn in Zijn naam, daar is Hij (zie Matteüs 18:20)!

Jezus, niet wij, is de superstar. Hij wordt niet beperkt door ons kleinzielig begrip van wat wij denken dat mogelijk is, “want de HERE kan evengoed verlossen door weinigen als door velen”(1 Samuel 14:6).

Het is tijd dat we de dingen op Gods manier gaan doen. Ik weet dat het soms lijkt alsof er niets gebeurt en dat gebed tijdverspilling is. Maar niets wordt verspild als we God gehoorzamen. We kunnen de hele nacht “gevist” en niets hebben gevangen, maar laten wij op het bevel van Jezus de netten aan de “rechte” zijde van de boot neerlaten. Laten wij Zijn manier nogmaals proberen, bidden en zien wat er gebeurt. We zouden meer kunnen vangen dan onze zwakke netten van geloof kunnen houden.

Heer, ik belijd dat ik gebed vaak heb benaderd vanuit een gevoel van plicht dan uit oprecht geloof dat het echt verschil zal uitmaken. Wanneer mijn geweten mij veroordeelt dat ik zou moeten bidden, ga ik er met een noodgang doorheen en zeg een paar goed ingestudeerde zinnen op zodat ik het gevoel heb dat ik mijn deel heb gedaan. Maar dit moet ophouden. Ik besef dat mijn eigen trots en ongeloof mij afhouden van een rijk en betekenisvol gebedsleven. Ik zie nu in dat wat mij zwak en dwaas lijkt, juist is waarmee God Zijn wijsheid en kracht aan mij wil openbaren. Leer mij om de “dwaasheid van God” te begrijpen. Help mij om U nederig te zoeken in gebed. Breng mij verder dan mijn routine van lievelingszinnen en vroom klinkende woorden naar een hart-

tot-hart gesprek met U. Ontmoet mij op mijn knieën, Jezus, en toon mij Uw heerlijkheid. Ik kan het niet doen zonder U.

-
1. Ellen G. White, *De Wens der Eeuwen*, (Hoofdstuk 31: De Bergrede, 1975), p.191

Voordat u verder gaat ...

Ik wil hier even pauzeren en voor een paar momenten mijn hart voor u openen voordat we verder gaan op onze reis. Het is belangrijk voor u om te weten wat mijn bedoelingen zijn als we ons voorbereiden om in de volgende hoofdstukken de kern van dit boek te behandelen.

Ik heb het eerder in dit boek gezegd, maar ik besef dat ik het opnieuw moet zeggen. Ik beschouw mezelf niet als een “gebedsheld.” Als ik aan een gebedsheld denk, dan komt bij mij de naam naar boven van een vrouw met wie ik het voorrecht had samen te werken in mijn vorige gemeente in Inglewood, California. Zij was een vrouw die kon bidden! Wanneer wij ook in een gebedsgroep bij elkaar kwamen, en jij het gevoel had dat jouw gebeden vanaf het plafond terugkaatsten, dan wist je dat haar gebeden “er door kwamen.” Ze had de gave van bemiddeling.

Ik denk dat een gebedsheld iemand is die zo beslag legt op de communicatie met God dat hij of zij volhardend en doelgericht zowel in duur als in kwaliteit tijd investeert om dagelijks met Hem in contact te zijn. Bij een gebedsheld is gebed geen toevalstreffer.

Gebed is zijn leven en hij organiseert zijn levensstijl naar deze prioriteit. Ik ben er echt nog niet. Maar ik hoor Gods oproep om dat doel te bereiken en zoals Paulus zei:

“Ik denk niet dat ik daarin al geslaagd ben, broeders, maar één ding weet ik zeker (en daarbij vergeet ik wat achter me ligt en strek ik mij uit naar wat voor mij ligt), ik snel recht op mijn doel af; ik wil

de prijs behalen die, nu God mij door Christus Jezus geroepen heeft, in de hemel voor mij klaarligt” (Filippenzen 3:13,14, Het Boek).

En ik denk dat ik dit met u wil delen voordat u verder leest. Ik schrijf u niet als deskundige die u de gunst verstrekt, inzage te verkrijgen in mijn grote wijsheid en ervaring. Ik probeer alleen een stem te geven aan de oproep om te bidden, die ik in mijn leven voel. Ik ben een medestudent samen met u in de gebedschool van Christus en ik wordt net als u uitgedaagd door wat ik schrijf terwijl ik bid als u het leest.

Ik weet dat u geïnteresseerd bent in gebed. Waarom anders zou u dit boek lezen? En velen van u hebben al een sterk en betekenisvol gebedsleven. Mijn doel is niet om u in te leiden tot een grote, nieuwe leer over gebed waar u nog niet over gehoord hebt. Met zoveel goede boektitels over dit onderwerp, zou dit een moeilijke taak zijn. Bovendien, gebrek aan *leer* over gebed is niet het probleem. Het is gebrek aan *uitvoering*.

God roept mij op om onverdeelde prioriteit te geven aan het zoeken van Zijn aangezicht in gebed. En ik geloof dat Hij u oproept om hetzelfde te doen. Als ik dit niet met heel mijn hart zou geloven, dan zou ik niet om half vijf in de ochtend opstaan om dit op te schrijven. God roept Zijn kerk op om Hem te zoeken met geheel hun hart en we *moeten* gehoor geven.

Voor sommigen van u is gebed al een levenswijze. Het is een vreugde en plezier voor u. Voor anderen van u is gebed maar saai. U voert strijd om geconcentreerd of wakker te blijven en zelden ziet u significante resultaten van uw inspanningen.

Blijf even doorlezen. Ik heb niet alle antwoorden, maar God wel. “Alles wat Hij vraagt, is mogelijk.”¹ Hij zou ons niet oproepen als Hij ook niet een plan zou hebben om ons te wijzen hoe wij gehoor kunnen geven.

De tweede aanwijzing van 2 Kronieken 7:14 – de aanwijzing om te bidden – ligt voor ons. Laten we onze schoenen uittrekken, want we staan op het punt heilige grond te betreden. Laten wij, met het nederige hart van een student, een stoel bijzetten in de gebedsschool van Christus en leren hoe de sleutel voor opwekking om te draaien en hoe we de daden van de Almachtige kunnen ervaren.

“Laten wij dan ook dat doel voor ogen houden, wij die geestelijk volwassen zijn, en alles willen ontvangen wat God voor ons in petto heeft. Als iemand van u iets anders in gedachten heeft, iets minder dan totale toewijding, dan zal God uw omfloerst verstand verlichten – u zult het toch kunnen begrijpen! Nu wij op het juiste spoor zitten, laten we daarin verder gaan!” (Fillippenzen 3:15,16)².

1. Ellen G. White, *Lessen uit het leven van alledag*, (Hoofdstuk 25: Talenten, 1982), p. 175

2. Eigen vertaling van vertaalster.

Deel 5

En zij bidden

**“En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken
bij elke gelegenheid in de Geest,
daartoe wakende met alle volharding
en smeking voor alle heiligen.”
(Efeziërs 6:18)**

“Ons probleem is dat we over gebed hebben nagedacht,
erover hebben gelezen, zelfs hebben geleerd hoe te bidden,
maar we hebben niet gebeden.
Het is tijd dat we beseffen dat gebed
de bron van onze kracht is.
—Paul Y. Cho

Echt gebed verandert jou, de gemeente en de wereld.

HOOFDSTUK

9

Hartstocht voor gebed

Het is 05:00 uur in de ochtend. En terwijl de meeste mensen slapen, komen duizenden gelovigen samen voor een gebedsbijeenkomst. Zij zullen gedurende ongeveer twee uren bidden, voordat de werkdag begint. Dit is geen speciale “week van gebed” of iets wat één keer per week plaatsvindt. Deze zoekers zijn hier elke morgen om 05:00 uur, dag in dag uit, jaar in jaar uit.¹

Het is vrijdagavond. Na de eerdere dagelijkse gebedsbijeenkomst van vijf uur 's morgens, zijn voorbijgangers verbaasd om de parkeerplaats van de kerk volgepakt te zien gedurende de periode van 10:00 uur 's morgens en zonsopkomst de volgende dag. Wat is er gaande? De wekelijkse “hele nacht” gebedssessie die, ten minste in één kerk, gewoonlijk wordt bijgewoond door tienduizend personen² (dat is geen typefout – tienduizend!)

Meer dan tweehonderd gemeenten hebben een lap grond op de heuvels gekocht waarop zij hun gebedscentra hebben gebouwd. Het is niet ongevoen om in een van de grotere centra, van maandag tot en met vrijdag dagelijks drieduizend aanbidders te ontmoeten en meer dan tienduizend in het weekend.³

Waar vinden deze opwekkingsgebeden plaats? Wat drijft mensen bij duizenden om zoveel tijd door te brengen in gebed? En wat zijn de resultaten, de effecten van zoveel gebed? In volgorde zijn de antwoorden: Zuid-Korea; een last voor zielen; een verbazingwekkende kerkgroei.

Gedurende de laatste 100 jaar, is het protestants christendom gegroeid van nul tot dertig procent van de bevolking van Zuid-Korea... Van de twintig kerken in de wereld die een weekbezoek kennen van 20.000 of meer, staan er negen in Korea. De grootste Baptisten gemeente, de grootste Methodisten gemeente, de grootste Presbyteriaanse gemeente, de grootste Heiligheidgemeente en de grootste Pinksterzending gemeente in de wereld staan in Korea. De kerk van David [vroeger bekend als Paul] Yonggi Cho, Volle Evangelie gemeente, is de werelds grootste, met een ledenaantal van 700.000.⁴

De toewijding van de Koreaanse christenen in het zoeken van God in gebed wordt verder geïllustreerd door dit incident, door Dr. C. Peter Wagner beschreven in zijn boek *Churches That Pray*.

Toen ik laatst in Korea was, bracht ik een bezoek aan een goede vriend van mij, pastor Sundo Kim van de Kwang Lim Methodisten gemeente. Dit bezoek was aan het einde van een speciale 40-dagen “Berg Horeb Gebedsbijeenkomst”, gedurende welke hij de gemeente had opgeroepen tot een speciaal vroege morgengebed. Zelfs zij die normaal niet naar de vroege morgengebeden kwamen, werden aangespoord om elke morgen van 05:00 tot 06:00 aanwezig te zijn. Hij vertelde mij dat het

bezoekersaantal elke morgen tussen de 3.000 en de 4.000 lag.

Ik moest dit zien. Pastor Kim stemde ermee in om mij erheen te brengen. De volgende morgen haalde zijn chauffeur mij en Doris bij het hotel op, maar het was niet gemakkelijk. Een vreselijke storm woedde in Korea die nacht en meer dan zestig mensen verloren hun leven in het natuurgeweld. De regen en de wind waren zo hevig om 05:00 uur 's morgens die dag, dat ik me afvroeg of er wel mensen hun huis zouden verlaten voor een gebedsbijeenkomst. Maar de chauffeur kwam aanrijden en we gingen op weg naar de kerk en kwamen aan toen de dienst al begonnen was. Als niemand een plaats voor ons gereserveerd had, hadden we geen zitplaats kunnen vinden. De 4.000 zitplaatsen tellende kerk was volgepakt! Wat een gebedsbijeenkomst!⁵.

Hier in Amerika (*en in Nederland*), zijn we gewend aan het fenomeen dat we “goed weer” christenen noemen. Het schijnt dat een weinig regen, kou, wind of sneeuw heel diep kan snijden in het kerkbezoek. In sommige gevallen, zoals eens op een slecht bezochte mannenbijeenkomst, is zelfs *goed* weer een voorbode voor een ramp voor geestelijke programma's. Ik kan me herinneren dat ik een keer tegen iemand zei dat ik hem had gemist op een mannen rally, waarop hij antwoordde: “Wel, het weer was zo goed, dat ik besloot die dag met mijn gezin naar het park te gaan.”

Wat wil ik hiermee zeggen? Probeer ik te zeggen dat grote aantallen beter zijn? Of dat de kwaliteit wordt gedefinieerd door de kwantiteit? Helemaal niet. Ik ben goed bekend met de uitspraak van Ellen White:

God zou meer vreugde beleven aan zes echt bekeerden tot de waarheid als een resultaat van hun (de predikanten] inspanning, dan zestig die een halfslachtige getuigenis geven en niet echt bekeerd zijn.⁶

Nee, getallen zijn niet alles. Maar van alles wat ik heb gelezen over deze Koreaanse gelovigen, is dat hun handelswijze alles behalve halfslachtig is. Ik heb u over hun gebedsgewoonten verteld, omdat ik meer dan een beetje nieuwsgierig ben naar de reden die vierduizend Koreaanse gelovigen samenbrengt voor gebed om 05:00 uur 's morgens te midden van een razende storm en waarom onze typisch Adventistische gebedsbijeenkomsten (inclusief speciale “gebedsweken”) alleen maar kunnen resulteren in bloedarmoedige aanwezigheid, zelfs bij schitterend weer!

Blijkbaar is gebed belangrijk, effectief en de nummer-1 prioriteit voor de Koreaanse christenen. Desgevraagd naar hoe zijn gemeenteleden hun toewijding aan de dagelijkse 5:00 uur vroege morgen gebedsbijeenkomsten volhouden, zegt Paul Cho: “Omdat gebed het belangrijkste in ons leven is, hebben we geleerd om vroeg naar bed te gaan.”⁷

Opmerkelijk! Zij hebben hun levensstijl aangepast aan hun prioriteit: gebed. Wij, aan de andere kant, hebben de gewoonte gebed in te passen in de andere prioriteiten van ons drukke bestaan. Hoe staat het met u? Is gebed “het meest belangrijke ding in uw leven”? Laat ik mezelf aan de kaak stellen: is gebed het meest belangrijke ding in *mijn* leven? Ben ik serieus over gebed? Wat zou er nodig zijn om mij om 05:00 uur 's morgens te laten opstaan om een

gebedsbijeenkomst in mijn plaatselijke gemeente te bezoeken?

Mijn vrouw en ik stelden elkaar laatst deze vragen tijdens een zondagmorgenontbijt. Ik was juist klaar met het voorlezen van een aantal van de verhalen die ik u nu vertel, toen ze me vroeg: “Wat zou maken dat jij naar zo een vroege morgendienst in jouw gemeente zou gaan?” Ik moest bekennen dat ik het echt niet zou weten.

Nadat ik enkele momenten met de vraag worstelde, besloot ik dat ik zou moeten geloven dat de gebedsdienst een verschil zou moeten uitmaken in mijn leven en dat ik een nood zou moeten hebben.

En het is daar – op dat kruispunt van geloof en nood – dat mijn ware houding en uw ware houding tegenover gebed geopenbaard wordt. Geloven we echt dat God gebeden hoort en verhoort? Zijn we ervan overtuigd dat het wat zou uitmaken – dat ongelimiteerde kracht voor ons ter beschikking komt door gebed? Hebben we echt een nood voor gebed? Wat is onze ware houding tegenover gebed?

Wat volgt zijn houdingen tegenover gebed die ons tegenhouden op onze knieën te gaan. Wie de schoen past, trekke hem aan!

Gebed als gymnastiek

Velen van ons zien gebed als gymnastiek – het is een gezwoeg. We weten dat lichaamsoefening goed voor ons is. Het verlicht stress, verbetert de bloedsomloop, versterkt het hart, geeft energie en verbetert het uiterlijk. Sommigen zeggen dat lichaamsoefening zelfs het seksuele leven verbetert!

Maar ondanks deze goede en begerenswaardige voordelen, tillen velen van ons liever een vork op om eten

in onze mond te stoppen dan gewichten. Gymnastiek is saai, pijnlijk en gewoon teveel moeite na een dag lang zitten op onze steeds maar uitdijende achterwerken in een gekoeld kantoorgebouw! Maar het is ook waar, dat- sommigen van ons lichaamsoefening heerlijk vinden. Deze fitness freaks zijn lid van de gezondheidsclubs, spelen badminton, zwemmen rondjes, rennen op de baan, doen aan gewichtheffen en rijden op een mountainbike. Hun harten en longen zijn in goede conditie. Zij lijken oneindige voorraden energie te bezitten. Zij zien er goed uit en voelen zich goed. Maar we weten wat hun probleem is, niet? Zij zijn *fanatici*.

De waarheid is dat we ons niet al te slecht voelen zoals we nu zijn. We stuiteren niet tegen het plafond, maar we zijn Oké. En zolang de dokter ons niet aanmaant om te gaan lopen, omdat we anders ons hart schade berokkenen, blijven wij en onze reservebanden doorrollen.

Het is verdrietig te moeten beamen dat we ook zo tegen gebed aankijken. We weten dat gebed goed is. Diep in ons hart weten we dat gebed zelfs belangrijk is, dat het onze relatie met God versterkt, ons van stress verlost, ons geloofsleven nieuwe energie geeft en de bron is van oneindige geestelijke kracht. Maar ondanks deze goede en begerenswaardige voordelen, beschouwen velen van ons gebed als saai, pijnlijk en gewoon teveel moeite.

Gebed als discipline

Een andere houding die we moeten veranderen is de bewering dat gebed discipline is.

Dit is de eet-je-spinazie-want-het-is-goed-voor-je benadering van gebed. We bidden omdat “gebed is voor de ziel als ademen is voor het lichaam.” U kunt toch niet leven

zonder lucht? Op dezelfde manier kunt u niet zonder gebed, zo is de gedachte. Gebed is geestelijke discipline, die ons tot sterke christenen maakt en we weten allemaal dat wij allemaal, luie, lauwwarmede, zelfgenoegzame, slapende christenen op-de-scheidslijn-der-tijd, meer discipline nodig hebben, is het niet?

Dus we gaan op weg met onze vurige hobby dat de “discipline” ons in super gebedshelden zal omtoveren. We leren hoe we een uur per dag moeten bidden; hoe we biddend door het heiligdom moeten gaan; over de goede volgorde van gebed (bijv. LSDV: Lofprijzen, Schuldbelijden, Dankzeggen, Vragen); over de juiste houding voor gebed (handen opheffen of geen handen opheffen – dat is de vraag!); en ga zo maar door. Met andere woorden, we raken zo geobsedeerd door de *regels* voor gebed (eenvoudig voor Adventisten) dat we gauw vergeten waarom we in de eerste plaats aan het bidden zijn. En we geven het op door de frustratie dat we niet “gedisciplineerd genoeg” zijn om het strakke regiem vol te houden.

Vergeef me als ik hier een beetje overdrijf. Discipline is helemaal niet slecht. De formules en de methoden dienen een waardevol doel – zij geven ons een aanknopingspunt om te beginnen.

In David Winters boek *Closer than a Brother* antwoord Laurie op een vraag over de uren van gebed, beter bekend als de “stille tijd,” het volgende:

“Wel – ja, ik ken vaste tijden voor gebed en ik geloof dat zij een goede discipline zijn. Vooral voor de beginner, iemand die nog moet leren, zijn vaste tijden voor gebed heel waardevol om een gewoonte aan te leren om met God in gesprek te zijn. Maar ze

zijn niet een doel op zich, maar slechts een middel om een doel te bereiken. Dat doel is God: met Hem samen zijn, te leven in Zijn nabijheid en onder Zijn heerschappij.⁸

Dus de methoden en de formules geven ons een aanknopingspunt *om te beginnen*. En veel mensen, ikzelf inbegrepen, zijn erdoor gezegend en verrijkt.

Het gevaar evenwel met deze kijk op gebed, is dat we in een val terechtkomen om te denken dat we hebben gefaald met God te spreken als we eens niet in gelegenheid zijn het strakke regime te volgen. Als we niet bidden in de volgorde van LSDV, of niet meteen als we wakker worden *voordat* we ons geschoren en gewassen hebben, of als we maar tien minuten bidden in plaats van een uur.

Gebed als relatie

Mijn vrouw is mijn beste vriend. Alles in mijn leven is beter, omdat zij er is. Ik houd van haar gezelschap, en ik haat het om van haar gescheiden te zijn. Als ik dit schrijf, ben ik meer dan 1.000 kilometers van huis op een dienstreis naar Denver. Ik mis haar verschrikkelijk. Als zij hier was, weet ik dat we met onze favoriete hobby bezig zouden zijn – mensen observeren. We zouden kissebissen over de rare outfits van de dansers van de “Tweede Internationale Country en Western Danskampioenschappen 1994”, die in het hotel logeren. We zouden naar de winkelcentra gaan en als de kinderen er niet bij waren, zouden we uren aaneen met elkaar *praten*.

Wanneer ik thuis kom van mijn werk, willen we vaak de kinderen zo snel mogelijk uit de buurt hebben, zodat we een

paar momenten voor ons alleen kunnen hebben, om te knuffelen en elkaar te bevragen over de dag en de scheiding van elf uren in te halen. Ja, ik ben er trots op te zeggen dat vijftien jaar huwelijk en drie kinderen mijn hart niet langzamer heeft doen kloppen voor deze vrouw die mijn leven en mijn naam deelt.

Stelt u zich eens voor hoe snel de wittebroodsweken met gierende remmen tot staan zouden zijn gekomen als ik elke conversatie met haar op dezelfde manier zou beginnen en op dezelfde manier zou eindigen. Hoe lang zou het duren voordat ze op mij zou zijn uitgekeken als ik steeds *dezelfde* dingen zou zeggen op steeds *dezelfde* manier op *hetzelfde* tijdstip in steeds *dezelfde* volgorde, dag na dag?

Ziet u hoe absurd dit is! U kunt geen blijde relatie hebben onder deze omstandigheden. Met Suzette, verblijd ik mij in de spontaniteit, gevarieerdheid van geven en nemen, lange diepgaande gesprekken (een of twee keer per jaar!) en korte Lieverd,-ik-houd-van-je onderbrekingen gedurende de drukke dag.

Als we zo onze menselijke relaties levend en fris houden, waarom denken we dan dat onze relatie met God levend en fris kan blijven met hetzelfde oude gebed, dag in dag uit?

We houden van variatie – zo ook God! Hij heeft ons geschapen met een ongelimiteerde mogelijkheid voor creativiteit. Hij is een redelijke God en daarom dat Hij ook een ongelimiteerde mogelijkheid heeft voor creativiteit. (kijk even naar een pauw, een zeeschelp of een vogelbekdier als u mij niet gelooft!)

Als gebed u verveelt, ga dan uw conversaties met God eens na: zit u gevangen in een routine, bidden over hetzelfde, met bijna dezelfde woorden, steeds weer opnieuw?

Ik houd ervan hoe F. Laubach dit verwoordt:

“Het denkbeeld dat religie saai, stom en slaperig is, is een belediging aan het adres van God, want Hij heeft variatie geschapen en *Hij houdt ervan ons te verrassen*. Als u moe bent van een slaperige vorm van godsdienst, kunt u ervan uitgaan dat God er net zo moe van is als u. Schud het van u af en nader tot Hem op een van de ontelbare frisse manieren.”

En Mathie D. Babcock sloeg de spijker op de kop toen ze zei: “Onze gebeden moeten betekenis voor ons hebben als we willen dat ze enige betekenis hebben voor God.”⁹

Ik erken dat er tijden zijn dat we te maken hebben met omstandigheden en situaties die volharding van ons vragen. Ik spreek hier niet over die gelegenheden. God wordt er niet moe van om onze dagelijkse smeekbeden voor onze kinderen aan te horen of van verzoeken om een huwelijk te redden, dat over lijkt te zijn.

Nee. Ik spreek over de soorten gebed die we opzeggen als we ons verstand op “automatisch” zetten en favoriete zinnen afraffelen, zonder na te denken over wat we eigenlijk aan het zeggen zijn. Maar zelfs als dit het beste is dat we Hem kunnen aanbieden, *zal God ze accepteren en ons zoals we zijn*. Hij wil alleen dat we komen.

Begin uw gebed te zien, niet als een oefening of een discipline, maar als een relatie – delen met uw beste vriend.

Oké. U bent het met me eens dat u creatiever moet zijn. Maar misschien is het moeilijk voor u om met nieuwe ideeën te komen. In het volgende hoofdstuk, zullen we specifieke actiepunten bij de kop pakken om u te helpen om gebed als een relatie te ervaren. Laten we onszelf niet voor

de gek houden. Voordat we kunnen nadenken over urenlange vroeg in de morgen gebedssessies, moeten we eerst plezier beleven aan de periodes die we nu doorbrengen met God, hoe kort die ook zijn.

-
1. Paul Y. Cho en R. Whitney Manzano, *Prayer: Key to Revival* (Waco, Tex.: Word Books, 1984), 15.
 2. C. Peter Wagner, *Churches That Pray* (Ventura, Calif.: Regal Books, 1993), 25, 26.
 3. Idem, 26.
 4. Idem, 23.
 5. Idem, 24, 25.
 6. Ellen G. White, *Evangelism* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1946), 320.
 7. Paul Y. Cho en R. Whitney Manzano, *Prayer: Key to Revival*, 15.
 8. David Winter, *Closer Than a Brother* (Wheaton, Ill.: Harold Shaw Publishers, 1971), 38, 39.
 9. Aangehaald in Joni Earickson Tadds *Seeking God: My Journey of Prayer and Praise* (Brentwood, Tenn.: Wolgemuth and Hyatt, Publishers, Inc., 1991), 21.

HOOFDSTUK

10

Kiezen voor gebed

Ik heb een probleem. Misschien hebt u het ook. Het is vasthoudendheid. Ik heb de beste bedoelingen, de warmste en tederste gevoelens, maar toch bid ik tot God om mij de overwinning te geven over het al te vaak indrukken van de sluimerknop op mijn wekker in de morgen. En toch, ik *wil* bidden. Ik *wil* met Hem zijn aan het begin van de dag.

Maar ik ontdek dat verlangen niet genoeg is. Ik moet *ervoor kiezen* om elke dag uit bed te komen om met God te praten. Er zijn geen omwegen. Wanneer het aankomt op onze relatie met Jezus, is *kieszen* voor gebed – om met Hem te zijn – vaak de grootste strijd.

Maar als u eenmaal de keuze gemaakt hebt, kan niets u weerhouden om de slaperigheid van u af te schudden en de frisse en nieuwe nabijheid van God in gebed te ervaren.

Actiepunten om uw persoonlijke gebedstijd te verbeteren

1. *Bid wanneer u eraan denkt.* Jezus antwoordde op een theologische vraag, die de vrouw bij de bron Hem

stelde: “De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders” (Johannes 4:23).

De Samaritanen (en vooral de Joden) waren constant in strijd verwikkeld over de juiste *plaats* van aanbidding. Zij waren er zeker van dat de ware God alleen op de juiste geografische plek benaderd kon worden. Daarom de bewering van de Samaritaanse vrouw: “Onze vaders hebben op deze berg aanbeden en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden” (vers 20).

Jezus corrigeerde haar houding en veranderde het denkkader door haar de waarheid van God te openbaren – dat Hij geest is en niet gebonden is aan door mensen gemaakte tempels of ingestelde tijdstippen. God is een altijd aanwezige realiteit, altijd, overal. En ware aanbidders van de ware God kunnen op elk tijdstip en overal contact met Hem maken.

Maak niet de fout door te denken dat u alleen kunt bidden op bepaalde tijdstippen en plaatsen. *Bid iedere keer als u aan bidden denkt.* In de auto, in een vergadering, in bed als u niet kunt slapen, als u het gras maait of de afwas doet of wanneer u uw tanden poetst. Broeder Laurence zei dit over zijn voortdurende gebeden:

“God is niet dichter bij mij gedurende mijn stille tijden dan Hij is op elk moment in de keuken; en gebed is niet meer een werkelijkheid dan wanneer ik het op een informele manier uitspreek over de gootsteen of het fornuis. Ik kan echt niet wachten tot tien uur ’s nachts of zeven uur in de morgen om een belangrijk onderwerp aan God voor te leggen. Ik heb

Hem teveel en te vaak nodig om de dingen te laten liggen voor dat speciale moment van de dag. En Zijn aanwezigheid is zo reëel dat er geen gevaar is dat ik zal vergeten om met Hem te spreken als ik geen afspraak met Hem maak!”¹

Leer dit, ook al leert u niets anders: Omdat God Zijn woning in u maakt (zie Johannes 14:23; 1 Korintiërs 6:19), is God er, waar u ook bent! Leer dus om aldoor met Hem te converseren. Bovendien, wanneer u eraan denkt om te bidden, is het God die tot u spreekt!

De mens verlangt van nature niet naar gebed. “Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont” (Romeinen 8:9). Als het ons in gedachten komt om te bidden, is het de Heilige Geest die roept. Zet de Koning niet in de wacht! Beantwoordt Zijn oproep en hoor wat Hij voor u in gedachten heeft!

Ik had de gewoonte - en doe het soms nog steeds - om tegen mezelf te zeggen: “Ik zal er straks voor bidden.” Ik was bijvoorbeeld bezig het gras te maaien en dacht dan aan iemand voor wie ik moest bidden. Ik dacht aan de noden van die persoon en dacht zelfs aan de woorden die ik *later* tijdens mijn “stille tijd” zou uitspreken. Maar ik betrapte mezelf erop hoe dom het was om het gebed uit te stellen tot later als ik er nu aan dacht en zelfs de woorden aan het uitzoeken was. Ik besepte toen dat ik in feite *reeds* aan het bidden was!

Als u uzelf een verwijt maakt, omdat u vergeten bent om voor iemand te bidden terwijl u dat had beloofd, bedenk dan dat u iedere keer kunt bidden wanneer God u de gedachte aan bidden geeft - iedere keer wanneer u eraan denkt.

2. Bid voor verschillende dingen. Ik houd ervan te praten over het minibusje dat ons gezin van vijf zo hard nodig heeft en dat ik op een dag er een zal kopen. Suzette en ik praten over heel veel dingen deze dagen – vooral nu wij (en de drie kinderen) ons voorbereiden op de elf uren durende trip, die wij van plan zijn te ondernemen deze zomer in de VW Jetta! Maar dit is niet alles waar we over praten.

We praten over de kinderen, onderwijs, de kerk, vakantieplannen, familieleden, muziek, rekeningen, romantiek, TV programma's, werk, etc.. En we proberen niet om dat alles te bespreken in een gesprek! We houden onszelf in. Spreken nu over dit en later over dat; deze zaak vandaag en de andere morgen.

Doe hetzelfde met gebed. Bid niet aldoor voor dezelfde dingen en probeer niet voor alles te bidden in één gebed. Varieer uw gesprekken. Bid voor uw baas, die het u vandaag moeilijk heeft maakt en bewaar de zendingsvelden voor morgen.

Bid verschillende soorten gebeden. Probeer een gebed van lofprijzing te bidden zonder verzoeken. Probeer God om niets te vragen. Leg uw boodschappenlijstje even opzij en gebruik de tijd om God te loven voor wat Hij in uw leven betekent.

Of zing uw gebed tot God. Paulus adviseert ons om “psalmen, hymnen en geestelijke liederen van dankbaarheid voor God” te zingen (Kolossenzen 3:16). Soms zingen wij thuis bekende liederen als “Groot is Uw trouw o Heer” of “Ik Loof U Heer”.

Tijdens zulke gebeden, ervaar ik soms de aanwezigheid van God veel sterker dan wanneer ik “gewoon” bid.

3. Bid zonder woorden. U hoeft niet altijd iets te zeggen om met God in gesprek te zijn. Ik weet dat het gek klinkt, maar soms is het goed om stil te zijn en te weten dat Hij God is (Psalm 46:10).

Op een ochtend, niet lang gelden, had ik een ontroerende ontmoeting met God zonder ook maar één woord te zeggen. Het was op een van die extreem zeldzame momenten toen zowel het huis als mijn geest volledig stil waren. Ik kon aan niets denken wat ik zou willen lezen of zeggen. Ik zat stil en legde mijn hart als een open boek open voor God.

Toen ik daar zat en de eerste zonnestralen van de morgen uitbundig op het tapijt van mijn studeerkamer schenen door de smalle spleten van de luxaflex, wist ik dat ik in de nabijheid van God was.

Ik heb die bijzondere ervaring later die morgen in mijn gebedenboek opgeschreven:

De stilte van vanmorgen voelt goed – als een warme deken in een koude nacht. Ik ben niet in staat om – of ik wil niet –aan een Bijbelgedeelte denken, dat ik zou kunnen lezen. Ik heb geen haast om iets te lezen. Voor nu, is de stilte voldoende. Mijn gedachten en de stilte lijken gebed genoeg vanmorgen. “Wees stil (houd op met proberen) en weet dat Ik God ben,” hebt U gezegd. Dit is een van die zeldzame momenten dat ik tevreden ben met de wetenschap dat ik stil kan zijn, omdat ik U ken. Om verbonden te zijn met de Koning. Dank U voor de ontmoeting van vanmorgen (dagboek 26 april 1994).

Wees niet bang voor stilte. In onze cultuur verdrijven we de stilte bij elke gelegenheid die we kunnen vinden. De natuur haat vacuüm en zo ook wij. We voelen een drang om

de stilte te doorbreken met geluid. TV, radio, Cd-speler, walkmans, Gameboy videospelletjes, ons eigen gesnater. In het vliegtuig, terwijl we trimmen, aan tafel, in het toilet en in liften moeten we een of andere vorm van muziek, geluid of een andere hoorbare afleiding hebben, die op de achtergrond meedeint.

Leer om “stil te zijn en te weten”. Stilte kan indrukwekkend zijn. En wees niet ongelukkig als rare woorden aan uw lippen ontsnappen wanneer u bidt. Onthoud dat er momenten zijn waarop wij niet weten “wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des Geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit” (Romeinen 8:26,27).

4. *Scheid uw gebedstijd en uw Bijbelstudietijd van elkaar.* Deze aanbeveling kan mij in problemen brengen, maar het is het waard te proberen. Sommigen van ons hebben zichzelf getraind om hun gebedstijd te structureren met gebed en Bijbelstudie. En net als onze typische midweekse gebedsbijeenkomsten, ligt de nadruk te veel op Bijbelstudie. (In werkelijkheid zouden de midweek gebedsbijeenkomsten genoemd moeten worden naar wat ze zijn: Bijbelstudies.)

Het is mijn ervaring dat wanneer ik sabbatschoolboekjes, commentaren en verschillende vertalingen van de Bijbel inbreng in mijn gebedstijd, ik weinig tijd doorbreng in gebed en veel meer tijd met studie. Ik verzoek u, leg dit boek niet weg om een oproer te beginnen over Randy Maxwells campagne om Bijbelstudie af te schaffen. Laten we bekend blijven als het “volk van het Boek”! Ik stel

eenvoudigweg voor dat we beide activiteiten hun eigen tijd geven.

Gebed is voornamelijk bedoeld om God te ontmoeten. Lezen en studeren gedurende de gebedstijd is niet altijd vereist. Zoals ik reeds eerder heb gezegd, of u nu gewoon stil bent met Hem of dat u zich concentreert op uw eigen noden, u hebt nog steeds een ontmoeting met Hem. Dat is *nooit* verloren tijd.

5. *Bid voor uw levenspartner.* Maak in specifieke – geen algemene – bewoordingen aanspraak op de beloften in de Bijbel, voor hem of haar. In de Bijbel vindt u voor elke menselijke nood een speciale belofte.

Ik houd ervan om dit voor mijn vrouw te doen en soms leg ik speciaal voor haar een briefje neer met een Bijbelvers met de belofte waar ik bij God voor haar aanspraak op maak. Ze heeft een van deze briefjes bewaard en heeft het lange tijd op de badkamerspiegel, waar ze het elke dag kon lezen, geplakt. Er stond:

Voor jou vandaag: dat jouw vreugde mag zijn in de wet van de Heer, dat je het zal overpeinzen bij dag en bij nacht. Dat je zal zijn als een boom, geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd zonder te verwelken. En dat alles wat je doet, mag lukken (Psalm 1:2,3). Ik houd van je.

U houdt van uw levenspartner. U weet waarschijnlijk tegen welke frustraties hij of zij strijdt, doelen, noden die hij of zij heeft en dingen waarop hij of zij hoopt. Neem deze dingen mee naar God toe in gebed. Verhef uw man of

vrouw voor de Vader en vraag Hem om in zijn of haar noden te voorzien naar Zijn oneindige liefde.

Zoek in het woord van God naar specifieke verzen die van toepassing zijn op zijn of haar situatie en bid deze verzen tot God, terwijl u de naam van uw partner op de juiste plaatsen invult. (U kunt dit ook heel goed doen voor uw kinderen). Ik deed dit onlangs voor mijn vrouw terwijl ik weg van huis was in een andere stad en zij thuis nerveus wachtte op de uitslag van een medisch onderzoek. We waren beiden in spanning en ik ging in de Bijbel op zoek naar een woord van bemoediging van de Heer. Ik vond het in Psalm 33:18-22. Ik maakte aanspraak op de belofte voor Suzette en ik bad de belofte terug tot God. Ongeveer op deze manier:

Suzette wacht op hoop van U, Heer; wees haar hulp en haar schild vandaag. Laat haar hart zich in U verheugen en help haar in Uw heilige naam te vertrouwen. Mag Uw oneindige liefde op ons beiden rusten, O Heer, nu wij onze hoop op U gesteld hebben (vers 20-22).

Later belde ik naar huis en vertelde haar dat ik deze belofte voor haar gebeden had. Ik kon merken dat zij blij was. Niets brengt u als echtpaar dichter bij elkaar als het bidden van oprechte en specifieke gebeden voor de man of vrouw waarmee u uw leven deelt. (U kunt op dezelfde manier voor uw kinderen bidden).

En vrijgezellen, de afwezigheid van een levenspartner betekent niet dat er geen andere mensen van belang zijn in uw leven, waar u van houdt en die uw gebeden nodig hebben. Doe een beroep op de beloften voor uw beste

vriend, uw collega, familie, neven en nichten, of predikant en laat hen weten dat u voor ze bidt. Elke relatie zal versterkt worden door deze gebeden uit liefde.

6. Bid (of spreek) een zegen uit over uw gezinsleden. Iedereen kan dit doen, maar ik zal me deze keer speciaal wenden tot de mannen.

In het zesde hoofdstuk van Numeri komen we de priesterlijke zegen tegen die Aaron en zijn zonen moesten uitspreken om de Israëlieten te zegenen. Lees deze woorden aandachtig samen met mij:

“De HERE nu sprak tot Mozes: Spreek tot Aaron en zijn zonen: Zó zult gij de Israëlieten zegenen: Zeg hen: “De HERE zegene u en behoeve u; de HERE doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; de HERE verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.” *Zo zullen zij mijn naam op de Israëlieten leggen, en Ik zal hen zegenen*” (Numeri 6:22-27).

Hebt u het laatste gedeelte gezien? God zei tegen de priesters – in dit geval, Aaron en zijn zonen – dat zij de naam des Heren (de beloften die verbonden zijn aan Zijn handelingen, Zijn natuur en Zijn karakter) op de kinderen Israëls moesten leggen door deze woorden van zegen uit te spreken. Welke vader en moeder zouden deze zegen niet willen voor hun kinderen?

Als de begunstigden van het nieuwe verbond, hebben wij, die Christus ontvangen hebben als onze Verlosser, deel aan een nieuw soort mensen op aarde. Ongeacht ras of geslacht, zijn wij gemaakt tot “een uitverkoren volk, *een koninklijk priesterschap*, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom”

(1 Petrus 2:9, nadruk toegevoegd). Daarenboven zijn wij geestelijke kinderen van Abraham, erfgenamen van de beloften aan Israel. Deze twee factoren voorzien ons van de opdracht, de kwalificatie en de autoriteit om te zegenen, zoals priesters onder het oude verbond deden.

Net als Abraham zijn wij kanalen waardoor God wil voorzien, beschermen en uitbundig Zijn zegen wil uitdelen. Door mannen (en zorggevers) wil God, als priesters in onze huizen, die zegen op de kinderen overbrengen.

Mijn vrouw en ik hebben dit samen gedaan. Met onze handen op de hoofden van onze meisjes, heb ik dit zegengebed uitgesproken op hen en gezegd: “Candice, Crystal, Danielle: De Heer zegene jullie en behoeft jullie; de Heer doe Zijn aangezicht over jullie lichten en zij jullie genadig; de Heer verheft Zijn aangezicht over jullie en geve jullie vrede. Amen.”

U kunt zich niet voorstellen hoe groot de knuffels en breed de glimlach op de gezichten zijn na een gebed als dit. Uw kinderen zullen het niet vergeten en u ook niet. Het is niet iets dat u ondoordacht doet. Als ik dit schrijf, heb ik het nog maar een keer gedaan. Maar dit is wat het leven vanuit gebed inhoudt. Het zijn niet alleen de woorden, en verzoeken en de routine. Het zijn liefde en kracht en relatie en hart en ziel.

Spreek ook een zegen uit over uw vrouw of man. Als ik me klaarmaak om naar het werk te gaan, neem ik vaak het hoofd van mijn vrouw in mijn handen, kus ik haar teder en zeg: “De Heer zegene jou echt uitbundig vandaag, lieverd.” Of “De zegening van de Heer ruste op jou van hoofd tot teen!” Dit lokt altijd een grote glimlach en de stevigste omhelzing die u zich kunt voorstellen uit. Zij zegent mij vaak op dezelfde manier terug.

Een woord van waarschuwing: Verzeker u ervan dat uw leven in overeenstemming is met wat uw lippen zeggen. Woorden, die uitgesproken worden in een zegenbede zijn onwaardig wanneer een kind of partner de dagelijkse aanraking, zorgzaamheid, interesse, beschikbaarheid en zorg van de persoon die zegent, niet ervaart. We moeten ervoor zorgen dat we een basis scheppen van waaruit wij zegenen. Onthoud, het leven dat we leiden, onderstreept de woorden die we uitspreken.²

7. *Bid door de krant.* Voor hen die moeite hebben om genoeg onderwerpen te vinden om voor te bidden en voor hen die, zoals velen van ons, verslaafd zijn aan de ochtendkrant, kan dit een revolutie betekenen in hun gebedsleven.

De krant zit vol noden, crises, pijn en problemen die het hart van de christen doet breken. Tegen de tijd dat dit boek naar de drukker gaat, zullen de hoofdonderwerpen in het nieuws allang anders zijn. Maar deze dagen zijn de nieuwsberichten in mijn krant gevuld met dertien mensen die gedood werden in een wild vuurgevecht in Colorado; aanwijzingen van het Witte Huis voor een mogelijke invasie op Haïti; abortusdemonstraties en een geplande drievoudige executie in Arkansas; overstromingen in Georgia, die achttien personen het leven hebben gekost en driehonderdduizend zonder veilig drinkwater en meer dan \$ 100 miljoen dollar aan schade; nieuws uit Ruanda dat de Tutsi's hebben ingestemd met een neutrale zone en meer misselijkmakende berichtgevingen over de O.J. Simpson rechtszaak. Wat een vruchtbare grond voor gebed!

Als Adventisten, met de gedachten gericht op de eindtijd, kijken we vaak naar het nieuws met een profetisch gevoel

van onvermijdbaarheid. “meer tekenen der tijden,” zeggen we, “Jezus moet maar gauw komen.” Soms brengt ons waken een onverschilligheid in onze houding teweeg tegenover het lijden van de mensheid – of, in het minste geval, een gevoel van hulpeloosheid. Maar er is iets wat we kunnen doen! We kunnen bidden.

Elk van deze nieuwsberichten betekent levens van echte mensen die pijn lijden, wanhopig zijn en Jezus nodig hebben. Lees de krant met de ogen en het hart van Christus en vraag God om genadevol tussenbeide te komen.

Met de Uur van Kracht gebedsgroep bij ons in de gemeente heb ik artikelen in de krant over verontrustende toename van geweld op een van de middelbare scholen in onze stad uitgeknipt. We hebben gebeden dat de Heilige Geest de kinderen in onze stad zou beschermen en een eind zou maken aan het geweld. In dit geval heeft de Heer mij vergund betrokken te zijn bij de vervulling van het gebed.

Nadat we een gesprek hadden gevoerd met onze burgemeester, werd ik gevraagd te helpen bij het opstellen van een brief aan de geestelijken in het gebied en hen te vragen om hun gemeenten bijeen te roepen voor gebed ten behoeve van onze jonge mensen. Ik was vereerd dat ik een rol mocht spelen, hoe klein ook, in het laten schijnen van mijn licht op de plaats waar God mij geplaatst heeft.

U zult opgemerkt hebben dat de laatste paar actiepunten ingaan op het bemiddelend gebed. Dit aspect van bidden is zo krachtig en belangrijk voor onze christelijke ervaring, dat ik er dieper op in zal gaan in het volgende hoofdstuk (wacht maar, ik zal u verستeld doen staan!)

8. *Bid op papier.* Een gebedsdagboek bijhouden is simpelweg bidden in de vorm van het schrijven van een

brief aan God. Het is ook de beste methode die ik ken om te voorkomen dat uw gedachten aan de wandel gaan. Als ik mijn gedachten aan God op papier schrijf, ervaar ik dat ik mijn hoofd erbij kan houden. Mijn ogen zijn open en mijn schrijvende hand houdt mij bij de les. En vaak als ik in mijn gebedsdagboek schrijf, hoor ik God tot mij spreken. Niet hoorbaar, maar in mijn gedachten – door Bijbelteksten, een omstandigheid, die ik mij herinner, een lied, dat in mij opkomt – God reageert op het onderwerp waarover ik schrijf.

En maak u niet druk over taalfouten of leestekens. Uw gebedsdagboek is voor God alleen! Het is niet bedoeld om afgedrukt te worden in *Advent!*

Koop een simpel ringbandschrift, schrijf de datum bovenaan de pagina op en begin uw gedachten aan het papier toe te vertrouwen. .

Een gebedsdagboek bijhouden is een krachtige manier om met God te communiceren en een bijkomend voordeel is dat u een blijvend bewijs hebt van uw geestelijke reis met God. Jaren later zult u terug kunnen bladeren door uw gebedsboeken en zien hoe God u door moeilijke perioden heen geleid heeft en dat zal u moed geven om de uitdagingen van de toekomst het hoofd te bieden.

Hier staan ze dan. Acht⁹ suggesties om nieuwe hartstocht terug te brengen in uw persoonlijke gebedsreizen met God. Bij lange na niet een uitputtende lijst. U bent misschien al aan het experimenteren met creatieve manieren van gebed, die ik hier niet heb genoemd. Goed. Ga daarmee door. Wat u ook doet, *bid*. Lees niet alleen maar boeken over bidden of stem niet alleen maar in met gebed. *Bid*. Wees realistisch.

Wees consequent. Wees creatief. Maar bovenal, *bid*. God heeft zoveel meer voor u in petto, als u dat doet.

Ik ga dit hoofdstuk afsluiten met een paar gedachten van een van mijn favoriete schrijvers en Bijbelleraren, Charles Swindoll. Hij eindigt het derde hoofdstuk van zijn boek *Flying closer to the flame* met een uitnodiging om de Heilige Geest op frisse nieuwe manieren te ervaren en voegt drie opmerkelijke gedachten toe waar de lezer even bij stil moet staan. Ik deel ze nu met u, omdat ik denk dat ze net zo goed gelden voor gebed en een goede bemoediging zijn voor elk van ons, om ons dichterbij de Vader te brengen door Zijn oproep om te bidden te beantwoorden.

Dus? Kom dichterbij. Wees niet bang. Sta open en wees gewillig om een frisse verwondering binnen te laten. Laat veel ruimte over voor het werk van de Geest, om u ertoe te bewegen Hem de gelegenheid te geven Zich aan u te openbaren, u nieuwe dimensies van vrijheid te geven.

Charles vraagt de lezer om de ogen dicht te doen en na te denken over drie gedachten. Voor ons doel, heb ik de zin *vlieg dichterbij naar de vlam* vervangen door het woord [*bidden*].

Stelt u zich voor ...

- Er zijn rijkdommen van aardse ervaringen, die we nog nooit hebben aangeboord.
Terwijl we [*bidden*], kan de Geest ons de ogen openen.

Pauzeer en denk erover na...

- Er zijn diepten van Gods wil, die we nooit hebben gepeild.
Terwijl we [bidden], kan de Geest ze aan ons openbaren.

Pauzeer en denk erover na....

- Er zijn dimensies van bovennatuurlijke kracht, die we nog nooit hebben aangeraakt.
Terwijl we [bidden], kan de Geest deze kracht voor ons aanboren.

Pauzeer en denk erover na....⁴

En als u dit doet, ontvang dan de zegen van God:

De Heer zegene en behoede u;
De Heer doe Zijn aangezicht over u lichten
En zij u genadig;
De Heer verheffe Zijn aangezicht over u
En geve u vrede.
Amen.

-
1. David Winter, *Closer Than a Brother* (Wheaton, Ill.: Harold Shaw Publishers, 1971), 38, 39.
 2. Het idee voor het uitvoeren van deze gezinszegening komt uit een preek van de predikant Jack Hayford, getiteld *The Importance of Blessing Our Children: Passing Our Spiritual Inheritance onto the Next Generation*, Gospel Light, Ventura, CA 93006, 1991.
 3. Oorspronkelijk zeven; Nummer acht heb ik gehaald uit Randy Maxwells gebedsbrochure *Five Steps to More Effective Prayer*.
 4. Charles R. Swindoll, *Flying Closer to the Flame* (Dallas, Tex.: Word Publishing, 1993), 67, 68.

HOOFDSTUK

11

De kracht van bemiddelend gebed

Ik heb nog steeds de vuile vegen op mijn korte broek en de smeer onder mijn vingernagels. Zelfs wanneer ik deze woorden typ, kan ik nog het vuil en het gras in het haar van het meisje zien en kan ik het verschrikkelijk vloeken van haar vriend horen.

Nog geen uur geleden reed ik naar het Westen op de I-84, op weg naar huis van het eerste potje golf dat ik in geen twee maanden gespeeld had. Het was een heerlijke heldere en zonnige morgen in Idaho (wat in geen vergelijking stond met mijn spel) en nog slechts een paar mijlen van de afrit, begonnen mijn gedachten af te dwalen naar een middag met dit boek achter de computer. Plotseling zag ik op de middenberm een grote, dikke stofwolk die over de rijbanen vlak voor mij hing, zodat ik moest uitwijken naar de vluchtstrook. Een voertuig stond onderste boven op de middenberm.

Ik weet niet wat u zou doen, maar ik heb me altijd afgevraagd en gevreesd voor wat ik zou doen als ik het eerst bij een ongeluk aankwam. Wat als de mensen ernstig

gewond zijn? (ik val flauw bij het zien van bloed!). Wat als er doden zijn? Zou ik ermee om weten te gaan? Zou ik het hoofd koel kunnen houden? Al deze gedachten raasden door mijn hoofd toen ik, samen met een paar andere motorrijders, de snelweg overstak om de slachtoffers te helpen.

Twee andere heren kwamen het eerst bij de gekantelde pick-up aan. Toen zij snel de kleine vrachtauto omkeerden, zag ik hoe een been van een van de passagiers terugklapte als een been van een lappenpop. Mijn hart schoot me in de keel – ik wist niet of wat ik zag een aanhangsel was van een ernstig gewond persoon of van een lijk. Hoe dan ook, het was al gebeurd; ik stond al aan het portier van de vrachtauto.

De bestuurder, een jongeman, misschien achttien of negentien jaar oud, liep om de gehavende auto en schreeuwde vervloekingen tegen niemand in het bijzonder. Hij bloedde uit verwondingen aan armen en benen en straalde wanhoop en angst uit, uit verwijde pupillen.

De medepassagier, een jong meisje – Molly zei ze dat ze heette. Ze was in leven, dank God en bij bewustzijn. Haar rug was naar mij toegekeerd en de andere mannen waren druk in de weer om te proberen het gedeukte portier te openen, maar dat lukte niet. Door de impact van de klap zat het vast.

Een van de helpers rende om de auto heen, naar de chauffeursplaats en toen hij die ook niet open kreeg, gleed hij door het raam naar binnen en hield Molly vast, haar geruststellend dat er hulp onderweg was.

Een motorrijder op de snelweg boven ons, gebruikte zijn mobieltje om 911 te bellen en spoedig kwam er een hulpwagen aanrijden langs de stoffige middenvangrail waar

wij waren, onderwijl strikte instructies gevend dat we het meisje onder geen beding mochten verroeren, omdat ze klaagde over pijn in het hoofd en in haar nek.

Toen hij zich ervan verzekerd had dat Molly in orde was, werd Jake de chauffeur heel erg boos over de schade aan zijn auto. Hij ging door met vloeken en toen de helpers de verspreid liggende onderdelen van de pick-up bijeenraapten hoorde ik hem zeggen: “Dat zijn spatborden van \$ 400 dollar per stuk en ik wil ze in de truck hebben!” Ik vroeg me af of hij in shock was of gewoon een schoft. In plaats van te vloeken zou hij God mogen danken voor het sparen van zijn leven, laat staan dat hij bezorgd zou kunnen zijn over Molly die nog steeds gewond in de auto bekneld zat.

Politieagenten en ambulancepersoneel waren binnen tien minuten ter plaatse. Zij legden een deken over Molly, zodat ze niet getroffen zou worden door rondvliegend glas en toen knipten de kaken van de knipschaar het vastzittende portier open als was het een frisdrankblikje. Wij maakten ruimte voor de professionele hulpverleners. Ik voelde me zo hulpeloos toen ik daar maar stond – wensend dat ik meer kon doen.

De Heilige Geest moet mij toen op dat moment op de schouders hebben getikt, want plotseling besepte ik dat er iets *was* dat ik kon doen – ik kon bidden. En dat is precies wat ik deed. Terwijl de hulpdiensten het gekreukte dak van het voertuig openknipten en verwijderden, droeg ik een gewonde en angstige jonge vrouw, Molly, die de hulp van de Vader hard nodig had, op in gebed.

Vlak daar op de drassige middenberm van de I-84, betrad ik de Oval Office* van de Hemel en naderde ik vrijmoedig de

* De Oval Office is de werkkamer van de president van de Verenigde Staten.

troon der genade om medelijden te vragen voor iemand, die in nood verkeerde. En ik geloof dat het verzoek werd ingewilligd.

Hoewel ik nog niet helemaal doordrongen ben van de betekenis ervan, geloof ik dat bemiddelend gebed een van de onontdekte dimensies van bovennatuurlijke kracht is waarover Charles Swindoll spreekt in zijn boek *Flying Closer to the Flame*. Dit aspect van gebed vastgrijpen, kan onze roeping en doel als christen totaal veranderen. Bij mij heeft het zo gewerkt.

Het doel en de kracht van bemiddeling

Hoewel het bij tijd en wijle lijkt alsof ons hoofddoel voor het zijn hier op aarde is om het mysterie van de natuur van Christus te ontrafelen, of om te beslissen welke vorm van aanbidding en muziek acceptabel zijn, of om toe te geven aan onze onzekerheden en vooroordelen en scheiding aan te brengen op raciale gronden, is het echte doel de werken van Jezus te doen en kanalen te zijn waardoor Zijn kracht om te redden kan stromen. Luister naar Jezus' eigen woorden:

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader; en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen” (Johannes 14:12-14).

Hier spreekt Jezus tot Zijn discipelen over de toekomst van Zijn koninkrijk en hun rol daarin. Slechts uren verwijderd van het kruis, trekt Hij het gordijn van de tijd

opzij en laat Hij hun zien hoe zij van nu af aan te werk moeten gaan – en het uitzicht beneemt je de adem!

“Wie in Mij gelooft,” zegt Jezus, “de werken, die Ik doe, zal hij ook doen.” Wat heeft Jezus gedaan? Doden opgewekt, zieken genezen, duivelen uitgeworpen, onderwezen, gezegend, vergeving geschonken, liefgehad en mensen bevrijd.

Toen Johannes de Doper vanuit de gevangenis zijn vrienden erop uitstuurde om te zien of Jezus degene was, waarover de profeten gesproken hadden, stuurde Jezus bericht terug naar Johannes:

“Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij gezien en gehoord hebt: Blinden worden ziende, lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt, armen ontvangen het evangelie” (Lukas 7:22).

Dit deed Jezus. En hier zegt Hij tegen Zijn discipelen – zij, die in Hem geloofden – dat zij dezelfde dingen zouden doen. Maar dan gaat Hij een stap verder, als Hij eraan toevoegt: “en grotere nog dan deze.” Hoe zou dat mogelijk kunnen zijn? “Want,” zegt Jezus, “ik ga tot Mijn Vader.”

De discipelen konden het toen niet begrijpen, maar de terugkeer van Jezus tot de Vader betekende dat spoedig onbeperkte kracht hen ten deel zou vallen. Bewijs hiervoor komt in de volgende woorden die Jezus sprak: “en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen.”

Jezus legde Zijn werk en koninkrijk in handen van Zijn discipelen. Zij zouden Zijn rol voortzetten en nog grotere werken doen dan Hij gedaan had. Hoe? Door de kracht die Hij zou bezitten nadat Hij tot de Vader was teruggekeerd.

En “gebed zou het kanaal zijn waardoor die kracht verkregen zou worden.”¹

Wordt uw hart hierdoor al geraakt? Luister even:

Hun successen en hun overwinningen zouden groter zijn dan de Zijne. Christus noemt hier twee redenen voor. Een is dat Hij tot de Vader zou gaan en alle macht zou ontvangen; de andere is dat zij nu om die kracht zouden kunnen vragen en zouden mogen verwachten dat ze die zouden ontvangen in Zijn naam. ... Toen Jezus hier op aarde was, heeft Hij grote dingen gedaan voor Zichzelf. Duivelen die de discipelen niet konden uitdrijven, vluchtten weg op Zijn gebod. Nadat Hij naar de Vader was opgevaard, was Hij hier niet langer lichamelijk aanwezig. De discipelen waren nu Zijn Lichaam op aarde. Al Zijn werk van de troon in de Hemel moet en kon op aarde gedaan worden door hen.²

Als wij slechts zouden begrijpen wat dit betekent! Al Zijn werk van de troon in de Hemel moet en kan op aarde gedaan worden door *u*! Door *mij*! Door Zijn leger van middelaars, die opnieuw hun doel voor christen-zijn in de eerste plaats beseffen – om Jezus een lichaam te geven waardoor Hij door kan gaan met zegenen, genezen en verlossen van de wereld!

Aan mensen is het werk van steeds verder uitbreidende overwinningen van het kruis toevertrouwd ... aan iedereen die zichzelf opoffert aan de dienst van de Heer, niet terughoudend, wordt kracht gegeven voor het bereiken van onmetelijke

resultaten ... Alles wat de apostelen deden, kan elk gemeentelid vandaag doen.³

En bemiddelend *gebed* is het kanaal waardoor deze kracht wordt ontvangen en uitgedeeld.

We moeten niet alleen liederen zingen, indoezelen tijdens de preek, bekvechten over godsdienstige trivialiteiten, een tiendenenvelop dichtplakken en wachten op Jezus om ons op te stralen.

We zijn hier om een levenslijn te zijn die de kloof tussen de reddende kracht van God en zondige mannen en vrouwen, die afgesneden zijn van de kracht, overbruggt. Een middelaar is de verbindende schakel tussen de bron van kracht (de levende Heer Jezus Christus) en degenen die kracht en leven nodig hebben ... We zijn geroepen om Gods overbrengers te zijn, waardoor Hij Zijn scheppende, verlossende en reddende kracht kan overbrengen naar de gedachten van andere mensen.⁴

Wat een doel! Wat een voorrecht! Alleen maar godsdienstig te zijn is zo een irrelevante verspilling van tijd en energie. Maar om een verbinding van genade te zijn – nu, eindelijk iets waardevols om voor te werken! – is iets dat deze lijdende wereld verschrikkelijk hard nodig heeft.

Wanneer de middelaar zelf een middelaar nodig heeft

Aha, ik hoor u zeggen dat u zich soms voelt alsof u afgesneden bent van de kracht – dat u zelf het leven van

Jezus nodig hebt. Hoe kunt u Gods “reddingslijn” zijn wanneer u zelf in de put zit?

Het is een verdrietig en pijnlijk feit dat de levenstekens van geestelijkheid in veel van onze gemeenten aangeven dat we bijna dood zijn. De opmerkbare afwezigheid van de dynamische kracht van de Heilige Geest in zowel onze privé als gemeente-ervaring van aanbidding maken het moeilijk om de wil of de motivatie te vinden om te werken voor God. We willen anderen redden, maar zo vaak voelen wij de nood om “onzelf te redden.” Hoe kunnen wij geven wanneer we het gevoel hebben dat we het zelf zijn kwijtgeraakt, of althans niet meer weten waar we het hebben gelaten?

Ten eerste, besef dat Jezus uw middelaar is. Hebreeën 7:25 verzekert ons “dat Hij ook volkomen kan behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.” Vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week, 365 dagen in het jaar, bidt Jezus voor mij. Er is geen nanoseconde tijd dat passeert waarin ik niet in Zijn gedachten ben. Hij heeft mij geroepen bij Zijn naam en heeft Zijn leven voor mij gegeven. Hij kent mijn noden. Hij begrijpt mijn geestelijke droogte, mijn dorst, mijn gevoel van leegte. En Hij weet hoe Hij moet bevochtigen, lessen en vullen.

Als het goed voelt te weten dat iemand voor u bidt, denk er dan aan wat het betekent dat Jezus voor u bidt! Als u Hem slechts zou bedanken voor Zijn eeuwige ijver voor u, zal dat levend water geven in elke geestelijke woestijn waarin u zich zou kunnen bevinden.

Ten tweede, organiseer uw eigen middelaars. Blijf niet vastzitten en proberen het allemaal zelf te doen. Vraag iemand – een betrouwbare vriend, een geestelijk mentor die u bewondert, een levenspartner of een ander familielid – om uw gebedspartner te zijn.

Toen Jezus zich in Gethsemane afgesneden voelde van de Vader, heeft Hij ernaar verlangd om steun van Zijn beste vrienden op aarde te ontvangen. Hij had hun bemoediging en sterkte nodig.

Jammer genoeg waren zij te vermoeid om Hem die steun te geven. (Tweeduizend jaar later, zijn de dingen niet veranderd. Zijn discipelen zijn nog steeds slaperig!). Maar dat veranderde niets aan het feit dat Hij het nodig had te weten dat iemand die van Hem hield en bezorgd om Hem was, voor Hem aan het bidden was. En als Jezus gebedsondersteuning nodig had, kunnen wij er toch niet zonder?

Op de Internationale Adventistische Gebedsconferentie in Springfield, Oregon in 1990, sprak een predikantsvrouw over haar nood om middelaars voor zichzelf te organiseren.

Wat het hebben van gebedspartners zo speciaal maakt, is de wetenschap dat ik zeven vrouwen om me heen heb, die graag voor mij willen bidden. Op het gebedspartnerweekend dat ik met deze zeven vrouwen had, heb ik mijn hart voor hen geopend. Ik heb misschien enkele van hen zelfs geschokt, door te vertellen dat het leven van een predikantsvrouw geen gespreid bed met rozenblaadjes is; hoe soms de sabbat voor mij de meest verschrikkelijke dag van de week is, vooral voor een jonge moeder met kleine kinderen en een man, Chad, voor wie het de drukste

dag van de week is. Ik heb met hen gedeeld hoe mensen, als ze Chad willen aanvallen, zij niet met hem praten, maar met mij, omdat ze weten dat als ze het tegen mij zeggen, ze het eigenlijk tegen hem zeggen. Degenen onder u die predikantsvrouw zijn weten waar ik over spreek. En vele jaren heb ik deze last alleen gedragen. Ik sprak nooit tegen vrouwen. Ik vroeg nooit iemand om voor mij te bidden. Maar dat weekend met mijn zeven gebedspartners, heb ik specifieke dingen uit mijn leven met hen gedeeld en gevraagd om daarvoor te bidden en vanaf die dag heb ik een heleboel lasten niet meer alleen hoeven te dragen.⁵

U hoeft niet de levenspartner te zijn van een predikant, maar ik ben er zeker van dat ontmoediging nu en dan ook bij u aan de deur klopt. Als u serieus bent over overwinning en over het ontdekken van de dienst der bemiddeling, vraag een paar mensen om uw bemiddelaars te zijn. Deel met hen *specifieke dingen* in uw leven waar u gebed voor nodig hebt en zie God aan het werk gaan.

Ten derde, neem uw plaats in als priester en koning. Ga terug naar de hoofdstukken 4 en 5 als u nog steeds moeite hebt met gevoelens van onvolkomenheid, zwakte en leven aan de zijlijn van het gezin van God. We hebben de hoogste roeping in ons leven – wij zijn koningen en priesters van onze Koning Jezus. “Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een *koninklijk priesterschap*, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom” (1 Petrus 2:9).

Een priester kan gezien worden als iemand die offers aan God aanbiedt, ... en in die zin heeft elke christen het voorrecht om “geestelijke offers”-gebeden, *bemiddeling*, dankzegging en heerlijkheid – aan God aan te bieden Omdat elke christen een priester is, mag hij God naderen voor zichzelf en voor anderen, zonder de tussenkomst van andere mensen.⁶

Op het eind van een van onze Uur van Kracht gebedsbijeenkomsten in de gemeente, nam een man, voor wie ik groot respect heb, mij apart. Met tranen in zijn ogen vertelde hij me over zijn volwassen kinderen, die niet met de Heer wandelden. “Ik bid en bid en bid voor hen elke dag, maar niets verandert. Wat kan ik nog meer doen?”

Hoe zou u zich voelen als u deze vraag gesteld werd? We hadden eerder over zijn kinderen gesproken. Ik wist dat hij van hen hield en oprecht en vol geloof was in zijn bemiddeling voor hen. Wat moest ik antwoorden? Ik had met hem te doen en ik wilde geen nietszeggend antwoord geven.

Ik herinnerde hem aan Job. Job was ook een vader. Hij had zeven zonen en drie dochters. Kennelijk hielden zij van feesten – ze gingen vaak uit hun dak. Als er een Robin Leach in Ur zou zijn geweest, dan zouden deze rijke kinderen zeker een rol hebben gespeeld in de Mesopotamische versie van “Levensstijl van de rijken en beroemden.”

Iedere keer als de wilde feesten voorbij waren, gedroeg Job zich als de vaderlijke priester van zijn huis en riep hij zijn kinderen bij zich en droeg hij ze aan God op. Dan hield hij vroeg in de morgen een wijdingsdienst en bracht voor

ieder van hen een brandoffer, want Job dacht: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en in hun hart God vaarwel gezegd” (Job 1:5).

Jobs kinderen leefden een leven van zorgeloze luxe en gemak. Zij maakten zich niet druk over geestelijke dingen en deelden hun vaders liefde voor God niet. Job realiseerde zich dit, en, wetende dat zijn kinderen niet voor zichzelf baden, bemiddelde hij voor hen en smeekte om goddelijke vergeving voor hen.

Hoeveel jaren heeft Job dit gedaan? We weten het niet. We weten alleen dat Job dit steeds weer deed (vers 5). Ik vertelde mijn vriend dat hij als Job moest zijn. Dat hij de priester van zijn huisgezin was en als zodanig kon bemiddelen en een offerande kon brengen aan God voor zijn kinderen.

Dit is wat het betekent “in de bres’ te staan voor iemand anders. En het voorbeeld volgend van onze grote Hemelse Hogepriester, moeten we volhouden en doorgaan met bidden.

Onthoud dit wanneer u bidt voor hen die niet voor zichzelf willen of kunnen bidden: Onze bemiddeling kan God niet dwingen om iemand tegen zijn of haar wil te redden. God zal nooit onze vrijheid van keuze schenden. Maar, net als Job, kunnen we vragen om genade, om bescherming en dat God blijft werken aan hun harten.

Jezus bad voor en weende over Jeruzalem, zelfs terwijl Hij wist dat de inwoners Hem binnen een paar dagen zouden vermoorden. Zelfs dan nog bad Hij voor vergeving en voor de redding van hun zielen. Als bemiddelaars, hebben we deel aan het lijden van de Heer, treden wij buiten onze eigen zelfzuchtige gezichtspunten en leren wij om bezorgd te zijn om de zorgelozen. Als we dat doen, kunnen

we ervan verzekerd zijn dat onze Vader onze gebeden zal horen en niet zal ophouden te zorgen en te reiken naar en te houden van deze verdwaalden, zolang er nog adem over is in hun lichamen en er nog gelegenheid is om Zijn roep te beantwoorden.

Geestelijke levenskracht zal uw eigen wandel met God binnenstromen als u uw autoriteit in gebed begint uit te leven en leeft als “koningen en priesters” voor God. Andrew Murray schrijft:

Zulke mensen hebben inderdaad de kracht – elk op zijn eigen gebied – om in het bezit te komen van de krachten van de Hemel en die uit te delen hier op aarde. Met heilige vrijmoedigheid maken zij bekend wat zij willen ...

Gemeente van de levende God! Uw roeping is hoger en heiliger dan u beseft! God wil over de wereld heersen door uw leden. Hij wil dat u Zijn koningen en priesters bent. Uw gebeden kunnen de zegeningen van de Hemel doen nederdalen of tegenhouden.⁷

Ten slotte, breng het water. Onze gebeden zijn als buizen, waardoor water wordt getransporteerd van de hoge bergstromen naar de verafgelegen stad. Zulke waterbuizen *maken* het water niet gewillig om de berghelling af te stromen, noch geven zij aan het water de kracht van zegening en verfrissing. Alles wat zij doen is de richting bepalen waarin het water stroomt.

Op dezelfde manier is het het karakter van God om lief te hebben en te zegenen. Zijn liefde verlangt

ernaar op ons neer te komen met verfrissende en verkwikkende stromen. Maar Hij heeft het aan het gebed overgelaten om te bepalen waar de zegen gekanaliseerd zal worden. Hij heeft het aan Zijn gelovig volk overgedragen om het levende water te brengen naar dorstige plaatsen.⁸

Niet iedereen wordt geroepen om een zendeling te zijn, maar iedereen wordt geroepen om een middelaar te zijn. Vanuit uw woonkamer, kunt u het Levende Water van Christus naar de dorstige plaatsen in uw gezin, gemeente, gemeenschap, natie en wereld brengen. Ga aan de slag. Bemiddel voor uw kinderen, uw predikant, uw burgemeester, leden van de Tweede Kamer, ADRA hulpverleners, AIDS slachtoffers, bendeleden in de binnensteden van het land en voor de verloren burenen die u ziet en waar u elke dag mee omgaat in uw woonblok.

Uw Heiland en Koning wacht om samen met u de overwinningen van Zijn kruis uit te delen en Zijn koninkrijk op te richten. Hij is tot de Vader gegaan om ALLE kracht te ontvangen en nu wenst Hij die kracht uit te delen – met grotere resultaten – door u en door mij. Als we die opstandingkracht willen ontvangen en doorgeven door middel van bemiddelend gebed, zullen we niet alleen vreugde beleven aan meer harstocht voor gebed, maar we zullen ook goed varen in onze eigen ervaring van een zich steeds verdiepende hartstocht voor de levende God.

Hij verzekert het u.

1. Andrew Murray, *With Christ in the school of prayer* (Springdale, Penn.: Whitaker House, 1981), 140.

2. Idem, 140, 141.
3. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 7:30, 33.
4. Hannah Hurnard, *God's Transmitters* (Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers, Inc., 1978), 18.
5. Overgenomen van de bandopname van de eerste presentatie van Chad McComas op de International Adventist Prayer Conference, Springfield, Oregon, October 1990, zijde A. Het cassettebandje kan verkregen worden bij de Oregon Conference Ministerial Department, 13455 S.E. 97th Avenue, Clackamas, OR 97015.
6. Francis O. Nichol, ed., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1980), 7:733.
7. Andrew Murray, *With Christ in the school of prayer* (Springdale, Penn.: Whitaker House, 1981), 136
8. Idem, 223.

HOOFDSTUK

12

Als gemeenten bidden

Laten we even doen alsof. Stel u eens voor dat u op een gebedsbijeenkomst bent die vibreert van opwinding in mensen die gekomen zijn om veranderd te worden en een ontmoeting met God te hebben. Auto's staan kop aan staart in de straat – als overloop van de overvolle parkeerplaats van de kerk. De ruimten in de kerk zijn volgepakt met ernstig biddende personen. Mensen getuigen van hun geloof, sommigen raken bekeerd of genezen en specifieke antwoorden op gebeden worden regelmatig gehoord.

Ziet u het voor u? Oké. Wel nu, ga door met u dit voor te stellen en beantwoord de vraag: Waar bent u? In uw eigen gemeente op de woensdagavond gebedsbijeenkomst? Sommigen van u die dit lezen, zullen zeggen: Ja. Maar de meesten van ons zouden echt een rijke fantasie moeten hebben om de normale “gebedsavonden” in onze gemeente zó voorgesteld te zien.

Wijzend naar de trend bij gelovigen in haar tijd om de preekbijeenkomsten te bezoeken en de gebedsbijeenkomsten te verzuimen, zegt Ellen White: “De gebedsbijeenkomsten zouden de meest interessante vergaderingen moeten zijn

die gehouden worden, maar ze worden vaak slecht geleid.”¹

Inderdaad, veel gemeenten hebben tegenwoordig de wekelijkse gebedsavonden zelfs maar afgeschaft. Peter Wagner merkt op:

“Veel gemeenten die ze nog wel hebben, geven toe dat het routine is geworden, saai en levenloos, tot weinig actie leidend zowel voor de gemeente als voor de gemeenschap.”²

Waarom is de gebedsavond vaak het eenzaamste en slechts bezochte evenement van de week? Wat is er gebeurd met onze gemeentelijke gebedservaringen, dat de vitale kracht ervan is weggelekt en het geen plaats meer heeft in ons leven?

Elk boek dat Gods volk oproept tot gebed en opwekking in de laatste uren van de aardse geschiedenis zou incompleet zijn als het doel, voorrecht en noodzakelijkheid van gemeentegebed niet zou worden aangeroerd. Persoonlijk gebed, hoe belangrijk het ook is voor onze wandel met Christus, is slechts een aspect van Gods heilige richtlijnen om ons te verootmoedigen en te bidden. Gemeente- of groepsgebed is net zo belangrijk en moet in ere worden hersteld en weer een plaats krijgen in het leven van de gemeente.

Waarom gemeentegebed

U zult zich afvragen waarom het voor iemand, die thuis een rijke en bevredigende persoonlijke gebedservaring beleeft, noodzakelijk is om in een groep te bidden. Misschien is groepsgebed niet uw “ding” en waren de gebedsbijeenkomsten waar u aan deelnam, net zulke

opwindende ervaringen als een bezoekje aan de plaatselijke wasserette. Waarom zou u uw comfort thuislaten, na een lange dag hard werken en opgepakt te gaan zitten in een slecht geventileerde ruimte, om te luisteren naar lange gebeden die jaar in jaar uit op de gebedslijst blijven staan, zonder beantwoord te worden?

Ja, waarom? Het was nooit de bedoeling dat gemeentegebed zo zou zijn. De Bijbel geeft ons een dynamisch beeld van de rol die het gebed innam in de nieuw gestichte kerk van Christus.

Meteen toen de discipelen naar Jeruzalem terugkeerden na de hemelvaart van Christus, kwamen zij samen om te bidden (Handelingen 1:12-14). Op de Pinksterdag, toen de kerk geboren werd, waren ze allemaal op één plaats bijeen, om te bidden voor de beloofde zegen van de Heilige Geest en 3.000 nieuwe gelovigen werden toegevoegd aan de groep der gelovigen (Handelingen 2:1,41). Gebed was een van de belangrijke activiteiten van het kerkelijk leven in die tijd (Handelingen 2:42) en de apostelen beschouwden gebed als hun voornaamste plicht (Handelingen 6:4).

Het boek Handelingen staat boordevol spannende voorbeelden van de eerste gemeente in gebed bijeen: Voor de vrijlating van Petrus uit de gevangenis (12:5), om nieuwe ouderlingen aan te stellen (14:23) en bij het aanstellen van nieuwe zendelingen (13:3).

“Gemeentegebed,” zegt Peter Wagner, “was toen niet zo een randverschijnsel als vandaag. Het was het centrale gebeuren, waar alles om draaide.”³ En vaak als de gelovigen samen waren in gebed, “werd de plaats, waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid” (Handelingen 4:31). Dit waren geen sluimerbijeenkomsten!

Maar waarom is deze ervaring nog steeds nodig? Om dezelfde redenen als toen. Gebed maakt de weg vrij voor kracht, eenheid, gemeenschap en bemoediging.

De weg naar kracht

De eerste gemeente was zichtbaar afhankelijk van gebed als de manier om de kracht van God vrij te maken. Hun geloof in de rol van openbaar gebed was duidelijk: “Als we niet bidden, zal God niet handelen.” Zij begrepen dat er een hoop en een unieke geestelijke kracht lag in het gebed van de gemeente, die niet aanwezig zijn in hun persoonlijke gebedservaringen.⁴

Als wij dat vandaag ook zouden willen geloven! Willen we de kracht van God in ons leven aan het werk zien? In de levens van onze onbekeerde geliefden? In de gemeente? In het openbare schoolsysteem? In de gevangenissen en rehabilitatiecentra? In de vluchtelingenkampen in Tanzania?

Hé, wacht even! Misschien zijn dit meer dan retorische vragen. Misschien zijn we gestruikeld over een van de grootste redenen waarom gemeentegerbed tanende is in zoveel gemeenten. Misschien staat het ontvangen van Gods kracht toch niet zo hoog op ons prioriteitenlijstje. Denk daar maar eens over na.

Waarom God zoeken voor kracht? De behoefte aan kracht indiceert de intentie om *iets te doen*. Het doet pijn het te moeten zeggen, maar de waarheid is dat we tevreden zijn met *niets doen*.

O ja, we willen het apparaat in stand houden. We willen zo nu en dan een kerkfunctie accepteren en we willen zo nu en dan onze slaap opofferen om vroeg in de kerk te zijn en onze christelijke “plicht” te vervullen – maar het is een feit

dat je geen kracht nodig hebt om dat te doen. Hé, mensen, we kunnen “gemeente zijn” met onze ogen dicht! Het is gemakkelijk en vraagt niet veel inspanning.

De vroege kerk was in vuur en vlam voor de missie van het redden van zielen. Zijn wij dat ook?

“De discipelen voelden hun geestelijke nood en riepen tot de Here om de heilige zalving die hen voor het werk van zielenredding moest bekwamen. Zij vroegen niet alleen voor zichzelf om een zegen. Aan hen was de last opgelegd om zielen te redden. Zij waren zich ervan bewust dat het evangelie aan de gehele wereld moest worden gebracht en zij maakten aanspraak op de kracht die Christus had beloofd.”⁵

Als we geen hart hebben voor de verlorenen en geen aandrang voelen om te werken voor het redden van zielen, laat dat dan onze eerste belijdenis en verzoek zijn op de gebedsbijeenkomsten. Laten we dan zoeken naar de kracht van God, die ons in staat zal stellen om dit werk te doen.

Eenheid

Jezus zei: “Wederom, [voorwaar] Ik zeg u, dat, als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van mijn Vader, die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden” (Matteüs 18:19-20).

Gemeentegedbed biedt een gelegenheid voor het lichaam van Christus om de kracht van eenstemmigheid te ervaren. Persoonlijk gedbed is groots en het levensbloed van de gelovige, maar hier laat Jezus ons weten dat er iets speciaals gebeurt wanneer Zijn kinderen samen een zijn in gedbed.

In feite *is* het speciaal als Gods kinderen het over wat dan ook met elkaar eens zijn. Het niet eens zijn met elkaar over alles, van welke tekstuitleg de beste is tot de geschiktheid van drama in de aanbiddingdienst, is mode. Het lijkt alsof alles open staat voor discussie en eenstemmigheid is net zo zeldzaam als de gevlekte uil.

Toen Quincy Jones, de beroemde platenproducent, beroemde sterren bij elkaar bracht voor de opname van ‘We Are the World’ had hij een opschrift opgehangen bij de ingang van de opnamestudio, waarop stond: “Laat uw ego bij de deur.” Hij wist dat de zangers waarmee hij werkte supersterren waren met zoveel verschillende temperamenten, stijlen en eigenaardigheden als de veren van een pauw. Maar toch zouden zij allemaal, omwille van het project, hun individualiteit moeten opgeven en harmonieus met elkaar een “eenstemmig” geluid moeten maken.

En zo is het met groepsgebed, waar de verschillende voorkeuren en ideeën van twee of meer gelovigen eenstemmig klinken als één klank tot God.

Waar twee of meer gelovigen samenkomen om te bidden, komen zij vaak met verschillende ideeën over wat ze zullen vragen en een verschillend begrip over wat de wil van God is over de zaak. De een denkt dat God de zieke wil genezen. De ander denkt dat Hij de beproeving van de ziekte veroorzaakt om de zieke iets te leren. Maar als zij eenstemmig en in eenheid hun verzoek doen, beginnen ze Gods stem te horen, die langzaam maar zeker hun verschillende gedachten of ideeën tot een eenheid vormt naar de wil van God. En hun gebed wordt verhoord.⁶

Gemeenschap en bemoediging

We hebben elkaar nodig! Zoals de predikantsvrouw in het vorige hoofdstuk aangaf, is er heel veel ontmoediging in de kerk. We moeten de hand van onze broeder en zuster vasthouden en hen laten weten dat wij om hen geven. We moeten ervaren dat wij niet alleen staan in onze strijd. Anderen dragen dezelfde lasten als wij en stoten hun tenen net zovaak als wij aan dezelfde scherpe randjes van het leven.

Hoe nieuw leven inblazen in gemeente gebedsbijeenkomsten?

Zelfs een gebedsbijeenkomst met een hartsstilstand kan gereanimeerd worden door het uitproberen van de volgende voorstellen.

1. *Bid met muziek.* “Muziek kan een kracht ten goede zijn, maar we halen niet het meest uit deze vorm van aanbidding.”⁷ Ons volk moet onderwezen worden dat zingen een vorm van bidden is en niet slechts opvulling of een warming-up van een dienst. Ruim ten minste vijf minuten in de dienst in voor het zingen van gebeden. Gebruik aanbiddingliederen die God direct aanspreken en leer zo de Heer met vreugde lof te zingen.

2. *Houd het eenvoudig.* Nogmaals, we moeten de gemeente opvoeden hoe in een groep te bidden. Thuis is de plaats voor lange en persoonlijke gebeden. Zij die hun geheime gebeden thuis overslaan en proberen dat in te halen met lange gebeden in een gezamenlijke gebedsdienst, zijn volgens Ellen White “conferentie en gebedsdienst-

moordenaars.”⁸ “Iedereen moet het als een christelijke plicht zien om korte gebeden te bidden. Zeg de Heer precies wat u wilt, zonder een rondreis over de wereld te maken.”⁹

Bidden in “conversatie” is een methode die we met veel succes hebben gebruikt in onze Uur van Kracht bijeenkomsten. Op deze manier bidden, geeft u de gelegenheid om meerdere keren te bidden, terwijl u iedere keer maar een onderwerp aankaart. Dit bevordert ook gelijkgezindheid tussen de aanwezigen. Wanneer een persoon aan God vraagt om verzoening in een probleemhuwelijk te brengen, kan een andere persoon in de groep het gesprek oppakken en “instemmen” met het verzoek van de eerste door eenvoudigweg te zeggen: “En, Heer, ik stem meteen in met Janice en vraag u om een geest van vergeving te geven in de harten van dit jonge echtpaar.”

3. Maak de gebedslijst korter. “Lange gebedslijsten zijn een teken van een gezonde gemeente, maar zij zijn ook moordend voor gezamenlijke gebedsbijeenkomst. Kies een paar meest urgente en algemeen gevoelde zorgen om de aandacht van de groep op te richten gedurende de gebedssessie. Vraag daarna kleinere gebedsgroepen of individuen om de resterende zorgen aan God voor te leggen in gebed.”¹⁰

4. Wees specifiek. Vage en algemene gebeden moeten door de groep worden “geredigeerd” totdat een specifieke nood wordt ontdekt. Charles Mackintosh schrijft:

“Het simpele feit is, we zijn te vaag en als gevolg daarvan, te onverschillig in onze gebeden en onze gebedsbijeenkomsten. We lijken niet op mensen die vragen

om wat zij willen, en die wachten op waar ze om gevraagd hebben. Dit is wat onze gebedsbijeenkomsten kapot maakt, ze zonder pit maakt, zonder doel, zonder kracht; ze worden studie- of praatbijeenkomsten, in plaats van diep gevoelde, ernstige gebedsbijeenkomsten.”¹¹

5. Deel antwoorden op gebed. “In gemeente na gemeente,” zegt Peter Wagner, “heb ik gebedslijsten door de kerkenraad gepubliceerd gezien, en sommige echt uitgebreid. Maar bij minder dan 1 op de 10 heb ik een regelmatig verslag gezien van *antwoorden* op deze gebeden. De manier van gebed mag veranderen door de geschiedenis, maar de mensen die bidden, zullen er niet door geraakt worden als zij niet weten wat ermee gebeurt.”¹² In mijn eigen gemeente, publiceren we een “gebed alarm” rubriek in ons kerkblad met de namen van individuen waarvoor de gemeente bidt. Jammer dat we geen “gebed beantwoord” rubriek publiceren over de resultaten van deze gebeden. We moeten een manier vinden om dit in te passen in elke gemeentelijke gebedssessie.

6. Verander de naam. Dit mag stom lijken, maar bij de mensen waarmee ik werk, beginnen mensen op hun horloge te kijken en in hun zakken naar de autosleutels te zoeken, zodra het woord *bijeenkomst* valt. Laten we eerlijk zijn, we houden niet van bijeenkomsten. Verander de negatieve associatie in een positieve door uw gemeentegebedtijd anders te noemen. Bijvoorbeeld “Uur van lofprijzing.” Of kom met iets volkomen radicaals als “Uur van Kracht.”

7. Roep de gemeente bijeen voor speciale perioden van gebed. Met andere woorden, laat de midweekse dienst niet de enige tijd voor gemeentegerbed zijn. Laat de gemeente bijeenkomen op de Nationale dag van Gebed, in de Kersttijd, op Goede Vrijdag, als voorbereiding van evangelisatiecampagnes, aan het begin van het nieuwe jaar en op speciale tijden van geestelijke opwekking. De speciale 30-dagen gebedsperiode genoemd in hoofdstuk 2 is hier een goed voorbeeld van.

De lijst kan gemakkelijk uitgebreid worden, maar gebruik de gelegenheid als een startpunt om uw gemeente gebedsbijeenkomsten weer nieuw leven in te blazen.

De gebedsbediening in uw gemeente

Hoe belangrijk is gebed in het dagelijks leven en in het functioneren van de gemeente?

Ellen White heeft hierover het volgende gezien:

Ik zag dat een dikke wolk hen insloot, maar dat een paar lichtstralen van Jezus door de wolk heen boorden. Ik keek om te zien wie dit licht ontvingen en zag individuen ernstig bidden voor overwinning... Het licht van de hemel scheen op hen. Maar de wolk van duisternis over de gemeente als geheel was dik. Zij waren dom en traag...

Satan is nedergedaald met veel kracht, wetende dat hij weinig tijd heeft. Zijn engelen zijn druk bezig en een groot deel van het volk van God laten zich door hem in slaap sussen. De wolk trok weer voorbij en hing boven de gemeente. Ik zag dat alleen door ernstige inspanning en volhardend gebed, deze betovering verbroken kon worden.¹³

Wel nu. Ik zal het weer vragen. Hoe belangrijk is gebed in het leven van uw gemeente?

Laatst heb ik naar willekeur en aantal gemeenten geselecteerd, om hen te bellen voor een korte enquête. Als iemand de telefoon opnam, meestal de gemeentesecretaris, stelde ik mezelf en mijn project voor en vroeg hen of zij een paar vragen over hun gebedsbediening wilden beantwoorden.

De vragen waren: (1) Heeft uw gemeente een georganiseerde gemeente gebedsbediening geleid door een gebedsleider (predikant of leek)? (2) Heeft uw gemeente een gebedsruimte of een aangewezen gebedscentrum? (3) Heeft uw gemeente gebedsketens? (4) Kijkend naar de gebedsactiviteiten/ programma's in uw gemeente, zou u kunnen zeggen dat gebed een hoge prioriteit heeft?

Hoewel dit onderzoekje verre van wetenschappelijk was, waren de antwoorden erg verhelderend. Ik belde een Assembly of God gemeente, twee Baptisten gemeenten, een niet-georganiseerde gemeente, een Apostolische gemeente en een Zevende-dags Adventisten gemeente. Maar één van de gemeenten antwoordde Ja op drie van de vier vragen. Terwijl de meesten aangaven dat ze de wens hadden dat gebed meer benadrukt zou worden in hun gemeente, was de huidige interesse en toewijding, door de meesten beoordeeld met "gemiddeld," het beste antwoord.

Hoe is het waar u aanbidt? Wat zou er moeten gebeuren om de interesse van uw predikant, ouderlingen of gewillige medegelovigen voor een voortdurende, georganiseerde gebedsbediening te verhogen?

Het gemeentegebedsleven van het lichaam van Christus mag niet overgelaten worden aan toeval of om te verschrompelen als een rozijn in de zon. Als we ooit de

Laodiceaanse wolk die dik om ons heen hangt, willen doorbreken, dan moeten onze gemeenten biddende gemeenten worden. Gemeenten waar het Zwaard van de Geest wordt gebruikt, dat door de Heilige Geest door energie en gebed is geslepen.

Tijd gaat snel voorbij. We hebben te lang gedaan alsof we geloofden. Onze gemeenten moeten nu echte centra van ernstig gebed worden, voordat Jezus en de wereld die ons nodig heeft, verklaren dat het spel over is.

Schrijvers noot

Als u meer ideeën wil over hoe u uw gemeente tot een biddende gemeente kunt maken, beveel ik u de volgende bronnen aan:

1. Alvin J. Vander Griend en Edith L. Bajema, *The Praying Church Sourcebook* (Church Development Resources, 2850 Kalamazoo Ave., SE, Grand Rapids, MI 49560, copyright 1990).
2. C. Peter Wagner, *Churches That Pray*, Ventura, Calif.: Regal Books, 1993.

Hoewel ik zeker niet achter alles sta wat in deze boeken gepresenteerd wordt, bevatten zij enkele goede ideeën, die zegenrijk kunnen zijn.

-
1. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 4:70.
 2. C. Peter Wagner, *Churches That Pray* (Ventura, Calif.: Regal Books, 1993), 106.
 3. Idem, 107.
 4. Kent R. Wilson, *The Lost Art of Group Prayer in Discipleship Journal* (March/April 1994), 44.
 5. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, (Hoofdstuk 4: Pinksteren, 1975), p15.
 6. Kent R. Wilson, *The Lost Art of Group Prayer*, 44.
 7. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, 4:71.

8. Idem, 2:578.
9. Idem.
10. Kent R. Wilson, "Ten Ways to Put Life Back Into Group Prayer," Discipleship Journal(March/April 1994), 45.
11. Quoted in *The Lost Art of Group Prayer*, 47
12. C. Peter Wagner, *Churches That Pray*, 122.
13. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, 1:178.

Deel 6

En zoeken Mijn aangezicht

**“Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer
gij naar Mij vraagt met uw ganse hart.”
—Jeremia 29:13**

**“Zolang onze hartstocht om God te vinden niet groter is
dan elke andere hartstocht, zullen we ons leven inrichten
naar onze voorkeuren en niet die van God.
—Dr. Larry Crabb**

**Echt gebed gebeurt wanneer ons verlangen
te buigen voor Gods macht groter is
dan ons verlangen Gods macht te beperken.**

HOOFDSTUK

13

Voor God en God alleen

“Er was niemand die uw naam aanriep, die zich beijverde om aan U vast te houden” (Jesaja 64:7).

Ik vraag me af of deze tekst in de gedachten van de predikant was die aan de eettafel van zijn vriend zat en zijn frustraties opbiechtte over de onmogelijkheid om zijn leden te motiveren om zich te wijden aan een dienst, die niet tegemoet kwam aan hun eigen belang. De afhangelende schouders waren een teken van vermoeidheid en ontmoediging. “Het is moeilijk om te denken aan een visie,” zei hij, “zolang gemeentebezoek het grote probleem is.”

Is dit een incident? Een uniek probleem van deze ontmoedigende predikant, die zich begon af te vragen of hij misschien niet in staat was zijn herdersfunctie te vervullen? Ik denk het niet.

Ik weet niet wanneer het gebeurd is, maar langzaam, bijna onmerkbaar, heeft het christendom zoals wij het tegenkomen in de eerste gemeente, plaats gemaakt voor iets geheel anders in de kerk van vandaag. Als Paulus, Barnabas of Stefanus of Priscilla uit de dood zouden opstaan en onze gemeenten zouden bezoeken, zouden zij kunnen zeggen dat wij dezelfde Meester volgen? Dat wij onze trouw gezworen

hebben aan dezelfde zaak? Dat we het burgerschap opeisen in hetzelfde koninkrijk?

Meer en meer lijkt het erop dat het evangelie van Christus vervangen is door het evangelie van gemak, waarin het hoogste doel is, het bereiken van onze eigen persoonlijk comfort. We zoeken vaker Gods kracht om onze pijn te verlichten, onze eigenwaarde te verbeteren, onze ziekten uit het verleden te genezen en de weg vrij te maken voor onze vreugde in een leven van overvloed en vrij van zorgen, dan om op Jezus te lijken.

Dr. Larry Crabb beschrijft de huidige crisis in het christendom op uitmuntende wijze als hij zegt:

“Wij christenen kunnen niet spreken over een liefdevolle God, totdat wij in het reine komen met de gierende hartstochten in onszelf. We kunnen niet en zullen niet de ander lief kunnen hebben als onszelf totdat wij God ontmoeten op een manier die maakt dat wij Hem achterna rennen met een op een doel gerichte intensiteit, totdat ons diepste verlangen is om Hem beter te leren kennen.”

En dat is precies ons probleem. In een cultuur die zo gewijd is aan het leven van nu, en in een gemeente die doordrenkt is van de onderwijzing in zelfverbetering en het bouwen aan gelukkigere levens, kunnen we moeilijk een hartstocht ontwikkelen voor iets anders dan onze eigen kortstondige bevrediging. De kerk uit de geschiedenis, in haar rol als ambassadeur van een vreemd koninkrijk, leerde dat het hoofddoel van mensen is om God te verheerlijken en zich voor altijd in Hem te verblijden; de moderne kerk leert

te vaak dat het hoofddoel van God is om mensen te belonen.¹

De schare aan wie Jezus de broden en de vissen te eten gegeven heeft, had haar prioriteiten ook niet op een rijtje. De mensen waren zo vastbesloten om Jezus koning te maken zodat Hij de Romeinen uit Palestina kon weggagen en hun leven een stuk gemakkelijker kon maken, dat zij in hun vissersbootjes klommen en Hem achtervolgden naar Kapernaum.

Jezus kende de ware reden waarom zij Hem zochten. Zij wilden meer wonderen zien, volle buiken en een leider die hen groot zou maken. Jezus las dit in hun harten en zei: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt” (Johannes 6:26).

Vandaag eisen we geen broden en vissen, maar de bevrijding van alle problemen en de onafhankelijkheid om onze eigen geluk na te streven. Als het op de gemeente aankomt, eisen we goede leer, de beste muziek, de fijnste kinderdepartementen en de beste preken (vooropgesteld tenminste dat die niet langer dan dertig minuten duren en voor 12:00 uur afgelopen zijn!). Natuurlijk is er niets mis met het hebben van goed getrainde muzikanten en een goed koor. Natuurlijk, onze kinderen moeten het beste hebben van wat we ze te bieden hebben. En onze predikanten moeten ernaar streven om hun gemeenten het beste voedsel uit het woord van God voor te zetten. Maar we laten ons vaak te pakken nemen door de valkuilen van aanbidding, de vernieuwingen in lofprijzing, terwijl we het onderwerp van die aanbidding en lofprijzing, Christus zelf, uit het oog verliezen.

En wie wil eigenlijk problemen hebben? Ik wil net als iedereen een gelukkig en succesvol leven. Maar als dit alles is wat er is – als onze navolging van God alleen deze doelen kent – dan heeft Christus elk recht om zich tot ons te wenden met dezelfde vraag als aan Andreas en Johannes, toen die Hem voor het eerst volgden: “Wat zoekt gij?” (Johannes 1:38).

Ja, wat zoeken wij? Wat is ons hoofddoel als Zevendedags Adventisten christenen, die leven in het elfde uur van de geschiedenis van de aarde? Is onze hartstocht voor God en Zijn heerlijkheid groter dan onze hartstocht voor een vroeg pensioen, een nieuw huis of nieuwe auto, de volgende carrièrestap, vertier, trouwen of nieuwe onderwijsmogelijkheden? Zijn wij hier om God te dienen, of is Hij “de ober, die bij het knippen van onze vingers uit de hemelse keuken rent met een dienblad volgeladen met eten, om onze lege magen mee te vullen”?² Waarom bent u een christen? Waarom volgt u Jezus? En volgen we Hem wel? Is er iemand over die de naam van God aanroept en die zichzelf in beweging brengt om Hem vast te grijpen?

De derde aanwijzing

Het antwoord is natuurlijk, Ja. God heeft nog steeds een volk. Zwak? Ja. Onbetrouwbaar? Ja. Zelfzuchtig en wispelturig? Ja. Maar zij zijn nog steeds de Zijnen, geroepen bij Zijn naam. En het is voor hen aan wie God de derde aanwijzing in onze tekst geeft. “*Als ... mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, [1] zich verootmoedigt en [2] zij bidden en [3] ZOEKEN MIJN AANGEZICHT ...*”

Wat betekent het om Gods aangezicht te zoeken? Ik geloof dat het eenvoudigweg betekent dat we God boven al

het andere stellen. Dat Zijn doelen, Zijn prioriteiten en Zijn agenda het meest ertoe doet in ons leven.

Dit zoeken van Gods “aangezicht” hoeft geen theorie te blijven. Het kan een praktische realiteit zijn. Neem, bijvoorbeeld het bedrijf dat de tijd neemt om Gods aangezicht te zoeken bij het doen van hun zaken en op Hem te wachten voor antwoorden, voordat ze handelen:

“Vanaf het begin hebben we het als volgt gedaan: Gebruikelijk is dat wij onze problemen de dag tevoren met elkaar bespreken en er de nacht over slapen. De volgende morgen beginnen we de dag met gebed en we brengen daarin onze problemen voor God. Elke dag rouleert het leiderschap naar een ander lid van het team, dat opent met het lezen van een hoofdstuk uit het Nieuwe Testament. Daarna bidt deze leider uitvoerig en leidt hij of zij ons in het Onze Vader.

Gedurende een periode van stilte brengen we ons persoonlijk gebed voor God en *luisteren* we naar Zijn antwoorden. We schrijven onze gedachten en de ingevingen die tot ons komen altijd op en aan het eind vraagt de leider aan ieder van ons om voor te lezen wat we hebben opgeschreven. Als een specifiek probleem niet is beantwoord, of als we het er niet over eens zijn, laten we het probleem liggen. We brengen het dan gedurende de dag voor God in onze individuele gebeden en op de volgende bijeenkomst, totdat Gods antwoord duidelijk is. Ik draag mijn managers nooit op om iets te doen. We handelen in liefde en eenheid, of helemaal niet. Elke bijeenkomst sluiten we af met bemiddelend gebed voor iedereen die ons daarom vraagt.³

Ik weet dat sommige lezers zullen zeggen dat dit grenst aan fanatisme. Dat proberen op deze wijze een zaak te runnen of een gemeente te leiden, onrealistisch en naïef is en nooit succesvol zal zijn in de “echte wereld.” Waarom? Omdat er teveel ego’s gestreeld en teveel agenda’s door elkaar gegooid moeten worden. Hierop zeg ik: *Amen!* Er is inderdaad teveel ego en politiek in wat we doen voor God en veel te weinig leiding van de Heilige Geest.

Gebrek aan kracht

In de editie van december 1991 van *Ministry* vertelt J.H. Zachary, ondersecretaris van de Ministerial Association van de Generale Conferentie, dat hij stomverbaasd was door de verklaring die de Southern Asia Divisie president maakte. “Van al het werk dat de kerk heeft volbracht,” begon de president, “kon 95% gedaan worden zonder de hulp van de Heilige Geest.”

Kon dit echt waar zijn? Konden grote instituten, krachtige evangelisatie programma’s en machtige zendingsstrategieën ontwikkeld worden zonder de Geest? Zonder Gods aangezicht te zoeken?

Andrew Murray, de grote missionaris in Zuid-Afrika, wist dat dit scenario mogelijk is en inderdaad de realiteit is in het merendeel van het christendom, toen hij schreef:

Ik kan preken of schrijven of denken of mediteren en mij verheugen met mij bezig te houden met de dingen in Gods boek en in Gods koninkrijk en toch kan de kracht van de Heilige Geest duidelijk afwezig zijn. Ik ben bang dat als u de prediking in de Kerk van Christus neemt en u zich afvraagt waarom er zo weinig bekerende kracht is in de prediking van het

woord, waarom er zo veel werk is en vaak zo weinig resultaat voor de eeuwigheid, waarom het woord zo weinig kracht heeft om gelovigen op te bouwen in heiligheid en in toewijding – dan zal het antwoord zijn: Het is de afwezigheid van de kracht van de Heilige Geest. En waarom is dit zo? Er kan geen andere reden zijn dan dat het vlees en menselijke energie de plaats hebben ingenomen die de Heilige Geest zou moeten hebben.⁴

Het vlees en menselijke energie! God heeft aan een ieder van ons zekere talenten en mogelijkheden gegeven. Sommigen van ons zijn charismatische persoonlijkheden die het gemakkelijk vinden om op de voorgrond te staan en verschillende programma's in de gemeente te leiden. Anderen zijn juist creatief en hebben de mogelijkheid van zang, schilderen, schrijven of het bespelen van instrumenten op een manier dat het mensen raakt. Prijs de Heer voor deze zegeningen!

Maar we moeten de subtiele val zien waar de meeste christenen zich niet bewust van zijn, en het vermijden. *Als we deze gaven in ons eigen kracht gebruiken, zullen we een mate van succes hebben.* En hoe misleidend kan dat succes zijn! Het kan ons in feite verblinden voor waar het werkelijk om draait en maken dat wij ons tevreden stellen met motregens, terwijl God gewillig is om ons te overladen met stortvloeden van zegen. Door de kracht van karakter of talent kunnen we iets bereiken voor God. Maar dat is niets vergeleken met wat wij *zouden kunnen* bereiken als we Gods aangezicht zochten voor de overwinning over onszelf en voor de volledige onderwerping aan de kracht en de wil van de Heilige Geest.

En dit moeten we *eerst doen*. Voordat de plannen zijn gemaakt en de draaiboeken zijn opgesteld. Bedenk dit: *Menselijke wijsheid berooft het kruis van zijn kracht* (zie 1 Korintiërs 1:17; 2:1,4,5)! Als we niet voorzichtig zijn, kan trouw opgeslokt worden door de formules. Gebed kan een “rubberen zegel” zijn op voorstellen en projecten, die onze handtekening dragen en niet die van God.

“Gebed is gewoonlijk het laatste ding dat ik op een *natuurlijke* manier schijn te doen,” zegt de schrijver William Carr Peel. “Ik kan gebed bestuderen en erover praten, maar feitelijk bidden is iets anders. Ik ben een doener; ik vind het erg natuurlijk om tot in min nek ergens in te springen. Ik heb de neiging om eerst te plannen en dan *mijn strategieën te dopen met een beetje gebed* om mijn geweten te stillen. Ik put mijn kracht uit voordat ik me wend tot de geestelijke bronnen die mij als een kind van God ter beschikking staan. Het maakt dat ik me soms afvraag wat er zou zijn gebeurd als ik was gestopt om de dingen eerst met God te bespreken.”⁵

Het is tijd om de Heer te zoeken

Zoals ik in het eerste hoofdstuk heb gezegd, is het de tijd om te bidden. We hebben in eigen kracht gewerkt en zo lang voor ons gemak aanbeden dat we vergeten zijn wat het betekent door de Heilige Geest gedreven te zijn. Aanwijzingen uit de gemeente – verminderde tienden-afdracht, afnemend ledenaantal, het afwezig zijn van de Babyboomergeneratie, resultaten van Valuegenesisonderzoeken, etc. – vertellen ons dat er iets moet veranderen. En dat “iets” is de lamelndige manier waarop we Gods aangezicht zoeken voor het uitstorten van de Heilige Geest.

Als het door ons geloof is dat God onze kerk genadig zal zijn in deze laatste tijd, zal het zijn omdat de leer en de waarheid over de Heilige Geest niet alleen bestudeerd zal worden, maar waarnaar met heel ons hart - gezocht zal worden. En niet alleen omdat naar de waarheid gezocht zal worden, maar omdat predikanten en gemeenten zich zullen buigen voor God in diepe nederigheid met een roep op hun tong: "We hebben de Geest van God bedroefd; we hebben geprobeerd om christelijke gemeenten te zijn; we hebben niet ernaar gestreefd om gemeenten vol van de Heilige Geest te zijn. Al de zwakheid in de gemeente komt door het hardnekkig weigeren van de gemeente om God te gehoorzamen."⁶

Charles Spurgeon getuigt ook van de belangrijkheid van het regeren van de Heilige Geest in de gemeente als hij zegt:

"Als we de Geest van God niet hebben, dan is het beter de gemeente te sluiten, de deuren dicht te spijkeren, een zwart kruis erop vast te nagelen en te zeggen: "God heb medelijden met ons." Als uw predikanten de Heilige Geest niet hebben, dan is het beter niet te preken en uw volk kan dan beter thuis blijven. Ik denk dat ik me niet te sterk uitdruk als ik zeg dat een gemeente in het land zonder de Geest van God eerder een vloek is dan een zegen."

En wat te zeggen van de aanwijzingen in ons eigen leven? Het schema dat te druk is voor gebed? De Bijbel wordt weken en maanden lang niet gelezen? Een gemiste vreugde bij aanbidding en de afwezigheid van het heerlijke gevoel dat God nabij is in werk en spel? Zijn we, net als de

hongerige menigte in Kapernaüm, hartstochtelijk op zoek naar de “spijs, die vergaat” meer dan naar “de spijs die blijft tot in het eeuwige leven”?

Ik weet dat dit heel erg vroom klinkt. Ik bedoel het niet zo. Maar waar het feitelijk om gaat is dat we niet zo door kunnen gaan. We moeten “de HERE zoeken, terwijl Hij Zich laat vinden; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is” (Jesaja 55:6).

En hoe moeten we de Here zoeken? Ons meer inspannen om te gehoorzamen? Minder TV? Meer opofferen in het geven? Lid worden van een kleine groep? Elke keer aanwezig zijn als de kerkdeuren open zijn? De Bijbel van kaft tot kaft uitlezen? Kom op. We hebben al deze dingen al geprobeerd, niet? En voor een tijdje voelden we ons geestelijk herboren en alsof we God eindelijk zochten met geheel ons hart. Maar het bleef niet, hè? Een lijst van goede werken zal God niet dichterbij brengen, alleen geloof dat we Zijn belofte zullen vinden, zal dat doen.

God zoeken

Zo, dus hoe doen we dat? Begin te bidden voor een hart, dat God wil volgen. Anders gezegd, vraag om verliefd te worden op Jezus. Ik kan niet in uw hart kijken en u kunt niet kijken in het mijne. We kunnen Jezus erg plichtsgetrouw volgen, maar zonder Hem echt lief te hebben. Als de hartstocht uit de relatie met Christus verdwenen is, vraag Hem om die weer aan te wakkeren. Vraag Hem om u dorstig te maken – niet voor kracht om in de gemeente te werken – maar voor kracht om meer van Hem te houden dan van uzelf.

Vraag God vervolgens om u te helpen te beseffen dat tijd dat u met Hem doorbrengt, leven is. Het kan geen optie zijn voor een christen om Gods aangezicht te zoeken. “Door de HERE, uw God, lief te hebben, naar zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen, *want dat is uw leven*” (Deuteronomium 30:20).

Tijd met God om in Zijn woord te lezen en gemeenschap met Hem te hebben, moet waardevoller voor ons zijn dan “broodnodig voedsel” (zie Job 23:12). Het mag nu nog niet zo zijn voor u, maar vraag het en geloof dat Hij uw gebed zal beantwoorden.

Het was A.W. Tozer, die zei:

“Het geheim van een succesvol christen is altijd geweest dat er een zoete gekte voor Jezus in hem is.”

Zij die Gods aangezicht zoeken, zullen een zoete gekte voor Jezus in zich hebben. Zijn wil, Zijn heerlijkheid, Zijn koninkrijk en Hijzelf zal het verlangen van hun hart zijn. En wanneer dit gebeurt, dan is een ding zeker: De Heilige Geest zal terugkeren naar Zijn bestemde plaats van eer in onze huizen, gemeenten en levens – en opwekking zal het resultaat zijn!

Een lied en een gebed

Ik wilde dit hoofdstuk eindigen met een verhaal. Een krachtige illustratie, die zou onderstrepen wat het betekent Gods aangezicht te zoeken. Ik heb er geen.

Maar ik heb een lied dat ik u mee wil geven. Als u het kent, neem het dan op in uw dagelijkse gebeden wanneer u zoekt en leert hoe de Heer met geheel uw hart lief te hebben. Als u het niet kent, vraag ernaar in uw plaatselijke

christelijke boekhandel. Leer de simpele melodie, en laat het lied uitdrukking geven aan het diepste verlangen van uw ziel naar de Ene, die u bij uw naam geroepen heeft.

Als een hert

Als een hert dat verlangt naar water,
zo verlangt mijn ziel naar U.
U alleen kunt mijn hart vervullen,
mijn aanbidding is voor U.
U alleen bent mijn Kracht, mijn Schild.
Aan U alleen geef ik mij geheel.
U alleen kunt mijn hart vervullen,
mijn aanbidding is voor U.⁷

-
1. Larry Crabb, *Finding God* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1993), 46.
 2. Idem, 19
 3. William Carr Peel, *What God Does When Men Pray* (Colorado Springs, Cob.: NavPress, 1933), 39, 40.
 4. Andrew Murray, *Absolute Surrender* (Chicago, Ill.: Moody Press), 87.
 5. William Carr Peel, *What God Does When Men Pray*, 52.
 6. Andrew Murray, *Absolute Surrender*, 89, 90.
 7. Words and music by Martin Nystrom. Copyright 1984 Maranatha! Music (Administered by The Copyright Company, Nashville, TN) / ASCAP. All Rights Reserved. International Copyright Secured. Used by Permission.

HOOFDSTUK

14

Zend een opwekking!

Een geraniummand hangt aan de balk van mijn veranda. Een paar minuten geleden stond ik voor het raam van mijn studeerkamer en zag ik een kolibrie nectar opzuigen uit de roze bloemen. Ik keek in verwondering naar het nietige vogeltje, dat in een wervelwind van vleugels van de ene naar de andere bloem dartelde, zijn lange snavel diep in de bloemen stekend en de verfrissende nectar opzuigend.

Ik had nog nooit een kolibrie op mijn veranda gezien en ik verlangde ernaar dat iemand anders de verwondering met mij zou delen. Ik kreeg mijn dochter Candice zover om samen met mij door het raam te kijken. Het was een genot voor ons beiden. Toen, net zo snel als hij verschenen was, vloog de dorstige vogel weer weg.

Zo, en wat wil ik hiermee zeggen? Hoe kan dit onbetekenend voorval belangrijk genoeg zijn om een plek te veroveren in dit boek? Wacht maar af!

Een paar dagen geleden heb ik op het punt gestaan deze geranium weg te gooien. Het is een hete julimaand in Idaho dit jaar. De thermometer schommelt al twee weken lang rond de hoogst gemeten temperatuur van de eeuw. Alle

planten aan de voorzijde van ons huis hangen er slap bij onder de intense hitte. Mijn geranium was geen uitzondering. Zij was aan het afsterven.

De bladeren waren opgekruld en hadden de kleur gekregen van een bruine papieren zak. De roze bloesems waren verschrompeld in dichte, witte knoppen en de aarde voelde aan als een uitgedroogde spons. Zij zou het echt niet halen. Toch nam ik de plant uit de mand, ging ermee naar de achtertuin en gaf haar een goede onderdompeling. Later hing ik de plant weer op, op haar plek op de veranda. Maar de dagen gingen voorbij en het leek er niet op dat de plant zich herstelde. Ik schonk er geen aandacht meer aan en stond op het punt een andere te kopen en deze maar weg te gooien.

Het bezoek van de kolibrie vanmorgen, hielp mij om in te zien dat ik iets gemist had. De geranium was niet dood. Het is waar, zij had bruine bladeren en verschrompelde bloesems, maar ik had niet opgemerkt dat fris groen aan het uitspruiten was nadat ik het water had gegeven. Er waren knoppen aan de geranium waarvan ik had verondersteld dat ze nooit open zouden gaan. Maar toen het koele water de uitgedroogde aarde had doordrongen, werd er nieuw leven opgezogen door de dorstige wortels en dat leven presenteerde zich in het openbarsten van knoppen die ik voor dood had afgeschreven. *Mijn geranium onderging de ervaring van opwekking* en een passerende kolibrie vond verfrissing in haar bloemen.

En hier is het punt dat ik wil maken. Ondanks de uiterlijkheden is de gemeente niet dood, nog niet. Er is nog steeds leven in haar leden. Maar er zijn tijden waarop de ondergang onafwendbaar lijkt.

Er zijn tijden geweest dat ik in de Adventistische aanbiddingsdiensten zat en mij moest bedwingen om niet de polsslag van de mensen om mij heen te willen voelen. Ik kan me nog heel goed herinneren dat ik een keer een dienst binnenliep, terwijl er een speciaal muziknummer werd gespeeld. De twee vrouwen zongen een duet uit het zangboek en het klonk heel mooi. Maar pas toen het lied afgelopen was en zij het volgende lied aankondigden, bemerkte ik dat zij een zangdienst met de gemeente leidden!

De mensen rondom mij hadden een zangboek in de hand en hun lippen bewogen, maar er kwam geen geluid uit! Volgens het gezang dienden zij een “opgestane Heiland,” maar aan de manier waarop zij het lied zongen, zou je denken dat zij Zijn begrafenis bijwoonden.

Aan de andere kant van het spectrum heb je de “levende” gemeenten. De gemeenten met de vurige preken, goede muziek en interactief gehoor dat zich er niet voor schaamt om in de handen te klappen, te roepen, hun handen op te heffen en hun emoties te laten zien in het aanbidden van God.

Maar ik kan me herinneren dat ik, toen ik opgroeide, predikanten hoorde zeggen: “Het is niet hoe hoog je springt op sabbat dat telt, maar hoe rechtop je staat wanneer je weer op de grond staat.” De aanwezigheid van emoties in de “levende” gemeenten is niet een zekere garantie dat de Geest daar in grotere mate geëerd wordt dan in de “dode” gemeenten. Wanneer het roepen en schreeuwen voorbij is, zijn de jaloezie, aanvallen in de rug en trots net zo goed onderdeel van de rest van de week als de tranen op sabbatmorgen. In sommige gevallen is emotionaliteit juist een masker voor de afwezigheid van God.

Dat is wat er gebeurde met een welbekende, geliefde gospelartiest, die hilde vlak voordat hij het podium betrad voor een groot concert. Vrienden, die duidelijk aangedaan waren, stonden rondom hem en probeerden hem tot bedaren te brengen. “Wat is er aan de hand? Wat hindert je?,” vroegen zij.

Tussen het snikken door, antwoordde de zanger met gebroken stem: “Ik weet niet wanneer het gebeurd is, maar ik ben de bezieling kwijtgeraakt. Ik ben het gevoel van de aanwezigheid van God kwijt.”

Zijn vrienden waren geschokt toen ze dit hoorden, en u kunt zich hun verbazing voorstellen toen de man opstond, het moment van zwakte van zich zagen afschudden en hoorden zeggen: “Maar dat is oké. Ik kan het doen met wat ik nog over heb.”

Teveel christenen – geëmotioneerd of verstand – proberen het te doen met wat zij nog over hebben.

Door drukte, compromissen sluiten en nalatigheid hebben we toegelaten dat onze relatie met God een gewoonte, vleselijk en smaakloos, geworden is. Net als een huwelijk zonder intimiteit, zijn we kamergenoten geworden in plaats van geliefden. De verhouding komt van pas, maar is saai.

De redactionele stukken van onze Adventistische magazines gaan vaak over een verloren visie en zij zijn de spiegel der waarheid voor de uitspraak van John Sein: “In de afwezigheid van een grote droom, overwint de kleinzieligheid.”

We nemen soms vaker deel aan culturele festiviteiten dan aan het bijwonen van onze gemeentebijeenkomsten en als onze jonge mensen nog langer afwezig blijven uit onze

gemeenten, zullen we hun gezichten moeten laten publiceren op de zijkant van melkpakken.

De tekenen van uitdroging zijn overduidelijk. Onze zielen zijn verdord. Ons kelen zijn pijnlijk en hard. We zijn droog en wanhopig voor de verfrissende wateren van de Heilige Geest. Toch zijn velen van ons zo gewend geraakt aan de afwezigheid van de Geest dat wij ons, net als woestijnplanten, hebben aangepast aan de dorre leefomgeving.

Woestijnbewoners

Sommige woestijnplanten hebben wijdvertakte, oppervlakkige wortels die in staat zijn om snel zoveel mogelijk oppervlaktevocht op te nemen van dauw en sporadische regenbuien. Precies zo is het wanneer wij zijn aangepast aan geestelijke droogte, we worden oppervlakkige christenen die “te snel tevreden zijn met de rimpeling aan de oppervlakte, terwijl het ons voorrecht is de diepe beroeringen van de Geest van God te verwachten.”¹

Omdat we zo weinig opnemen uit Gods woord en we zo kort met Hem in gebed zijn, reikt onze christelijke ervaring niet erg diep. We zijn gauw beledigd, gauw ontmoedigd, gauw verveeld met de dingen van God. We zijn geestelijke baby's, want “melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want dat kondt gij nog niet verdragen” (1 Korintiërs 3:2).

Woestijnplanten hebben nog andere manieren om zich aan te passen aan droogte. Sommige planten, succulenten genoemd, slaan water op in dikke, vlezige bladeren, stammen en wortels. Dorens, die veranderde bladeren zijn, dienen als bescherming tegen waterdieven.

Aan de woestijn aangepaste christenen slaan, wanneer er weinig van de Heilige Geest aanwezig is, alles op wat ze kunnen krijgen. We hebben niet genoeg voor ons zelf om met anderen te delen, dus beschermen we wat we hebben, en worden gesloten, akelig en stekelig. Dit zou de verklaring kunnen zijn voor de pijnlijke uitdrukkingen van vele kerkgangers. Ze zitten op doornen, die pijn doen!

Maar kom, laten we niet te haastig zijn om de gemeente in de ban te doen.

Te neergeworpen maar niet dood

“Iemand bezat een vijgeboom, die in zijn wijngaard was geplant,” zei Jezus op een dag tegen de menigte “en hij kwam om vrucht daaraan te zoeken en vond er geen. En hij zeide tot de wijngaardenier: ‘Zie, het is nu al drie jaar, dat ik vrucht aan deze vijgeboom kom zoeken en ik vind ze niet. Hak hem om! Waarom zou hij de grond nutteloos beslaan?’ Hij antwoordde en zeide tot hem: Heer, laat hem nog dit jaar staan, ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen, en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, (dan is het goed,) maar anders, dan moet gij hem omhakken” (Lukas 13:6-8).

Ondanks de verschrompelde bloesems en de misvormde groei, heeft de Heer niet de bedoeling om ons eruit te gooien. Hoe duidelijk de tekenen van dood en droogte ook zijn, is de gemeente, net als mijn geranium, nog steeds in leven en de Heer zelf zal voor haar zorgen (zie Jesaja 27:2,3).

Ik ben het eens met mijn vriend Clifford Goldstein als hij zegt:

“Hoe slecht de kerk ook zou zijn, de Heer gebruikt haar nog steeds – en haar alleen – om deze speciale boodschap aan de wereld te brengen.”²

Ja, de kerk is nog steeds in leven. Maar ze heeft heel hard een opwekking nodig! Wat water en mest zijn voor de dorstige en arme grond, is opwekking voor de geestelijk arme, dorstige leden van Gods kerk. Als we als volk onszelf verootmoedigen, bidden en vurig zoeken naar Gods aangezicht voor opwekking, zal het komen? Kunnen onze gebeden opwekking brengen?

Opwekkinggebeden

Het antwoord is duidelijk Ja. De tekst waar dit hele boek over gaat, bevat de belofte van God om opwekking te zenden in antwoord op de vurige gebeden van Zijn volk.

“Als mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, zich verootmoedigt en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, *dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen.*”

De vergeving van onze zonden en de heling van onze gemeenten van de lethargie van Laodicea zal komen als we bidden. Maar, zegt Ellen White: “Een opwekking kan alleen worden verwacht in antwoord op gebed.”³

En dr. A.T. Pierson concludeerde:

“Er is nooit een geestelijke opwekking geweest in welk land of plaats dan ook, dat niet begonnen is met verenigd gebed.”

Zo was het ook in 1857, toen een koster genaamd Jeremiah Lamphier een geestelijke opwekking veroorzaakte in zijn land met een simpele uitnodiging voor gebed.

Zes mensen kwamen opdagen de eerste week, veertien de volgende en drie en twintig de daaropvolgende. Zij besloten om elke dag samen te komen. Spoedig was de plek waar ze samenkwamen te klein en verhuisden zij naar het kerkgebouw van de Methodisten in de buurt. En daarna naar elk openbaar gebouw in New York. De verslaggever van Horace Greeley kon slechts twaalf bijeenkomsten bezoeken die gedurende het middaguur gehouden werden en hij telde *6.100 mannen – biddende mannen!*⁴

Deze opwekking breidde zich uit over New England. Tienduizend werden er in een week bekeerd alleen al in New York. Gebedsbijeenkomsten in de gemeenten werden gehouden om 08:00 uur in de morgen, 12:00 uur in de middag en weer om 18:00 uur in de avond. De weidsheid en de indruk die deze opwekking maakte, wordt door Dr. J. Edwin Orr, een van 's lands grootste autoriteiten op het gebied van geestelijke opwekkingen, omschreven als: "De Baptisten hadden zoveel mensen te dopen dat ze niet pasten in hun kerkgebouwen."

Miljoenen mensen leerden Christus kennen gedurende de veertig jaren die volgden op deze opwekking. En het begon allemaal, omdat een persoon besloot te bidden!

De opwekking van Wales in 1904; de Tweede grote opwekking in de tweede helft van de 19^e eeuw, die aan de wieg heeft gestaan van het Adventisme; de Reformatie; en zelfs de geboorte van de kerk van Jezus Christus zelf op de Pinksterdag - al deze bewegingen begonnen met gebed.

Het is niet anders vandaag. Onze gebeden voor opwekking kunnen en zullen het verschil uitmaken. Maar voordat we de bewijzen van geestelijk leven, dat nieuw bezit neemt van de gemeente en van onze wereld, kunnen zien, moeten er op z'n minst zes dingen zijn die wij in gedachten moeten houden als we aan het werk willen gaan voor het zoeken van Gods aangezicht voor opwekking.

Laten we deze onder gebed onderzoeken.

1. We moeten gewillig zijn om opgewekt te worden.

Het enige wat opwekking tegenhoudt, is het gebrek aan interesse aan de kant van Gods volk om het te willen. Dit lijkt hard, maar het is de waarheid.

“Er moet een vurige inspanning zijn om de zegen van de Heer te ontvangen, niet omdat God niet gewillig is om Zijn zegen aan ons te geven, maar *omdat we onvoorbereid zijn om het te ontvangen.*”⁵

Als opwekking iets was dat we graag zouden willen, dan hadden we het, want Jezus is meer gewillig om de Heilige Geest te schenken, dan wij om het te ontvangen. Er is geen gebrek aan voorziening bij God. Geen gebrek aan kracht aan Zijn kant. Waarom zou Hij Zijn gemeente die ene gave onthouden, “die alle andere met zich meebrengt”? Waarom zou Hij terughoudend zijn voor wat Zijn kinderen het hardst nodig hebben?

Omdat Zijn kinderen niet hebben gevraagd. Zij hebben de gave niet zo erg gewild als Hij het wilde geven.

Waarom?

Omdat we ons op ons gemak voelen met de dingen zoals ze gaan! Geestelijk gesproken, zijn we niet te heet en ook niet

te koud. We zijn precies goed. Eigenlijk past lauwwarm ons het best.

Maar steeds meer leden van Gods volk zijn moe van de huidige staat der dingen. Zij komen samen in kleine groepen en ontmoeten elkaar vroeg in de morgen voor gebed en bezoeken conferenties over de Heilige Geest in een poging los te breken uit de lauwarme geestestoestand, die hen in geestelijke luiers houdt. Zij beseffen dat gebed allereerst op henzelf gericht moet zijn. “We moeten individueel aan het werk gaan.”⁶

Op hen die geloven dat een opwekking nodig en mogelijk is, rust de plechtige verantwoordelijkheid van het voorbereiden van de weg van de Heer door erover tot God en tot mannen en vrouwen te spreken. Tot God spreken we erover in gebed. We vragen Hem om *onze eigen ogen en harten* te openen en van hen in onze gemeente, over wat Hij denk en zegt over het geestelijk leven dat Hij in ons vindt. *We belijden onze eigen zonden* en die van onze broeders. We geven *onszelf* om in de bres te staan, om Gods sterkte aan te grijpen.⁷

Voordat ik God zoek voor opwekking van velen, moet ik Hem zoeken voor opwekking van een – mijzelf.

2. Bidden voor opwekking is hard werken. Alles wat het waard is te bezitten, is het waard om voor te werken. Als ik het mijn ouders al heb horen zeggen toen ik opgroeide, dan heb ik het wel duizend keren gehoord. Maar het is zo waar. Dingen die ertoe doen, de belangrijke dingen, de dingen die ons blijvende bevrediging en beloning geven, verlangen normaal gesproken zweetdruppels. Universiteiten geven geen diploma's weg, financiële onafhankelijkheid wordt niet bereikt door op de bank te

blijven zitten en goede huwelijken gebeuren niet “zomaar.” Zij vragen om toewijding, volharding en hard werken.

Denken wij dat de reanimatie van Gods gemeente van een bijna geestelijke dood bereikt kan worden zonder inspanningen? Als we dat denken, dan moeten we nog een keer nadenken. Satan heeft lang en hard gewerkt om christenen in een geestelijke coma te houden en die betovering wordt niet gemakkelijk verbroken.

De grote strijd tussen Christus en satan, die nu al bijna zesduizend jaar duurt, is spoedig ten einde en de boze *verdubbelt* zijn inspanningen om het werk van God voor de mens krachteloos te maken en zielen te strikken in zijn misleidingen..

Wanneer er geen speciale inspanning wordt gedaan om zijn macht te weerstaan, wanneer de onverschilligheid in de gemeente en de wereld de overhand heeft, is satan niet bezorgd, want hij weet dat hij niet het gevaar loopt hen, die hij in gevangenschap van zijn wil heeft gevoerd, te verliezen.

Satan weet heel goed dat iedereen die hij ervan kan overtuigen om zijn gebedsleven en de studie van de Bijbel te verwaarlozen het slachtoffer van zijn aanvallen zal worden. Daarom verzint hij alle mogelijke listen om de geest te boeien.⁸

De halfslachtige, raak en mis, zelfzuchtige gebeden die wij gewoon zijn op te zeggen, zullen geen opwekking brengen.

Gebed is hard werken. Het is gezegend werk, maar het *is* en blijft werken ... de hoofdzonde van de gemeente van vandaag is luiheid. We zijn lui om te bidden. We zijn lui om onszelf te veranderen. We zijn lui om goed werk te doen. We zijn zeker lui om te bidden voor een grote geestelijke

opwekking in Nederland, België, Suriname, Aruba en Curacao.⁹

We moeten ophouden om het werk van gebed over te laten aan onze predikanten, onze conferentieleiders, onze christelijke ouders, vrouwen of mannen en op onze knieën bezig gaan met God. Als we dit werk op ons nemen, zijn wij verzekerd van de overwinning.

Satan weet beter dan Gods volk welke macht zij kunnen hebben over hem wanneer hun sterkte in Christus is. Satan kan niet uitstaan dat zijn machtige Rivaal om bemiddeling wordt gevraagd, want hij vreest en beeft voor Zijn sterkte en majesteit. *Bij het geluid van vurig gebed, beeft heel satans legermacht.*¹⁰

3. Opwekking moet samen gaan met hervorming. Simpel gezegd, wanneer God onze aandacht heeft en wij Zijn stem horen, moeten we gehoorzamen wat Hij zegt. Als we gehoorzaamheid buiten de discussie houden, zal elke hoop op het ervaren van echte opwekking verloren gaan. Het zoeken van Gods aangezicht vraagt nodig van ons dat “wij ons afkeren van onze boze wegen.” Meer hierover in het volgende hoofdstuk.

4. Opwekking moet onderhouden worden door gebed. Waarom hebben de opwekkingen die wij eerder genoemd hebben, plaatsgemaakt voor perioden van morele en geestelijke afval? Hoewel ik er zeker van ben dat er vele aanwijsbare oorzaken zijn, vraag ik me af of de mensen niet gewoon opgehouden zijn met bidden.

In alle opwekkingen die de Westerse wereld heeft ervaren, begon het volk, na enige jaren, de opwekking vanzelfsprekend te vinden. De manier waarop dit gebeurde

is dat zij juist dat vergaten wat de opwekking had veroorzaakt, gebed. Zodra voortdurend en vurig gebed vergeten wordt, staat de motor van de opwekking stil en al wat overblijft is een herinnering aan het verleden.¹¹

Is dit wat er aan de hand is met de Zevende-dags Adventisten? Besteden we meer tijd met achterom kijken of met vooruit kijken? Gaan wij voorwaarts, ondersteund door de kracht van de Heilige Geest, of drijven wij op de herinneringen van een beweging uit het verleden, die weldra tot stilstand komt? Opwekking moet absoluut onderhouden worden door gebed, anders sterft zij.

5. Opwekking vraagt om uitzonderlijke gebeden. In zijn slotwoorden op het 1976 Nationale Gebedscongres in Dallas, Texas, heeft Dr. J. Edwin Orr uitdrukkelijk verklaard dat christenen het vuur van opwekking kunnen aanwakkeren als zij aandringen op een “expliciete overeenstemming en zichtbare eenheid van al Gods kinderen in het bidden van uitzonderlijke gebeden.”

Het woord uitzonderlijk suggereert iets ongewoons – iets buiten de norm. Misschien is het tijd voor een paar uitzonderlijke gebeden.

Op een persoonlijk niveau betekent dit het middageten overslaan, zodat u gedurende de lunchtijd samen kunt komen met anderen die willen bidden. Het kan betekenen dat u de wekker een half uur eerder zet zodat u de eerste momenten van de dag met God kunt doorbrengen. U zou u kunnen aansluiten bij het Adventistisch Wereldgebeds-netwerk en een verbond sluiten om te bidden voor de gave van de Heilige Geest om 06:15 uur elke morgen.*

* In 2011 is de 777-InPrayer wereldwijde gebedsgemeenschap van start gegaan om 7 dagen in de week, om 7 am en 7 pm te bidden om de uitstorting van de Heilige Geest voor opwekking en hervorming.

In de gemeente zouden onze conferentieiders en predikanten meer tijd kunnen spenderen aan hoe de gemeenten in een stad, district, conferentie of unie gezamenlijk zover te krijgen zijn om “expliciete overeenstemming en zichtbare eenheid van Gods kinderen in het bidden van uitzonderlijke gebeden.”

Wat te zeggen van gezamenlijke gebedsinspanningen van gemeenten binnen een bepaalde straal van elkaar (of in een bepaald district)? Wat te zeggen van het uittrekken van een bepaalde tijdsduur op camp meetings om te bidden voor opwekking? Wat te zeggen van om in voorbereidingen van een camp meeting, een samenkomst, een evangelisatie-campagne, een week van gebed en vasten in de gemeenten uit te roepen om de harten van alle aanwezigen – Adventisten en niet-Adventisten – voor te bereiden om Christus opnieuw te ontvangen?

We hebben gelegenheden nodig voor de kerk om samen te komen in een “expliciete overeenstemming.” Herinnert u zich Quincy Jones en het “We Are the World” project, dat ik noemde in het vorige hoofdstuk? Wanneer ego’s en agenda’s aan de kant worden geschoven in het streven naar een gemeenschappelijk doel, zijn er geen grenzen aan wat kan gebeuren. En *pas maar op* wanneer christenen dit doen! Het boek Handelingen vertelt over de resultaten van expliciete overeenstemming tussen de gelovigen ten aanzien van gebed – Pinksteren!

Maar er is nog één ding nodig: “zichtbare eenheid.” We hebben geen verontschuldiging om te verdelen en te scheiden. In plaats van energie te verbruiken in deze laatste dagen om petitie aan te bieden, te demonstreren en op te roepen tot het splitsen van conferenties langs etnische lijnen, zouden wij al onze energie moeten gebruiken om

grote gebed- en lofprijzingbijeenkomsten voor mensen uit alle etnische achtergronden te organiseren, waar Gods volk Zijn aangezicht kan zoeken in de “zichtbare eenheid” van ware christelijke broederschap.

Bedenk dat als we hier beneden niet met elkaar kunnen opschieten, we geen gelegenheid zullen krijgen het daarboven nog eens te proberen.

“Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben. En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben” (1 Johannes 4:20, 21).

Kunnen we dit doen?

Als we dit niet willen of kunnen, zullen we onmiddellijk met de gekunsteldheid moeten stoppen en ophouden om te doen alsof we van Christus zijn, want we zijn het niet. En we moeten meteen dan maar alle hoop op opwekking laten varen, want die zal niet komen.

Overeenstemming. Eenheid. Liefde. Wanneer we Gods aangezicht zoeken, zullen we alle drie vinden. En als we elkaar de kans geven, zullen we het vinden op de gezichten en in de levens van onze christelijke broeders en zusters, ongeacht huidskleur, taal of haartextuur.

Stel u een stadion voor vol mensen van alle rassen en talen die samen aanbidden en God zoeken voor opwekking! Wat een getuigenis voor de macht en de genade van God.

Onmogelijk, zegt u? Het gebeurt reeds in een groep die zichzelf de *Promise Keepers* noemt – een christelijke mannenbeweging die lijkt en voelt als een nieuwe Grote

Opwekking. Een van de lijfsspreuken van deze nieuwe beweging is de toewijding om over elke raciale barrière heen te reiken om de kracht van Bijbelse eenheid te demonstreren. De organisatoren zijn vastbesloten om het niet tot een “blanke mannenbeweging” te maken. De resultaten van hun inspanningen zijn dramatisch en ontzagwekkend.

Als er een opwekking onder ons moet komen, moeten we krachtig “zichtbare eenheid” nastreven. En misschien doen we er wel aan de visie op dit gebied, die Bill McCartney – de oprichter van de *Promise Keepers* – heeft over gebed, te adopteren.

Dat elke gemeente in eenheid mag pleiten voor Gods hart en Gods oplossing voor verzoening. Mogen onze gebedshelden overuren maken. Laat de hartslag van het lichaam van Christus hoger worden en niet rusten totdat we veranderingen zien. En laat het beginnen met u en mij.¹²

Wanhopige tijden vragen om door God aangewezen maatregelen. Alleen gebed – *uitzonderlijk* gebed dat zich bezighoudt met expliciete overeenstemming en zichtbare eenheid van Gods volk – zal opwekking brengen.

6. Opwekking is Gods werk. Ten slotte, we moeten bedenken dat God degene is die opwekking zendt. Matthew Henry zei: “Wanneer God het doel heeft een grote genade aan Zijn volk te geven, dan is Hij het, in de eerste plaats, die hen aan het bidden zet.”

Als opwekking komt, zal het zijn omdat God de harten van Zijn kinderen ertoe beweegt om Hem te zoeken met geheel

hun hart. Kunt u Hem reeds voelen trekken aan de banden van uw hart?

Hij is gereed om elke ziel te voorzien naar gelang de capaciteit om te ontvangen. Laat ons daarom niet tevreden zijn met alleen een klein beetje van deze zegen, net genoeg om ons niet in de doodslaap te laten vallen, maar laat ons ijverig zoeken naar de overvloed van de genade van God ...

Alleen aan hen die nederig wachten op God, die naar Hem opkijken voor leiding en genade, wordt de Geest gegeven. *De kracht van God wacht op hun verzoek en aanvaarding.*¹³

En wanneer die kracht door de gemeente stroomt als water over dorre aarde, dan zullen dorstige, gewonde mensen naar ons toe komen, om net als de kolibrie, verwikking te vinden in onze door de Geest gerijpte vrucht.

Heer, zend een opwekking!

-
1. Ellen G. White, *My Life Today* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1952), 57.
 2. Clifford Goldstein, *The Remnant* (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1994), 103.
 3. Ellen G. White, *Selected Messages*, (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), 1:121.
 4. William Carr Peel, *What God Does When Men Pray* (Colorado Springs, Cob.: NavPress, 1933), 23.
 5. Ellen G. White, *Selected Messages*, 1:121.
 6. Idem, 122.
 7. Andrew Murray, *Revival* (Minneapolis, Minn.: Bethany House Publishers, 1990), 20, 21.
 8. Ellen G. White, *De Grote Strijd* (Hoofdstuk 32: Satans valstrikken, 1999), 331.

9. Wellington Boone, *Why Men Must Pray*, in *Seven Promises of a Promise Keeper*, ed. Al Janssen (Colorado Springs, Cob.: Focus on the Family Publishing, 1994), 30.
10. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 1:341, 346,
11. *Prayer: Key to Revival*, 19, 20.
12. Bill McCartney, *A Call to Unity*, in *Seven Promises of a Promise Keeper*, 165.
13. Ellen G. White, *My Life Today*, 57

Deel 7

En bekeren zich van hun boze wegen

“Scheurt uw hart en niet uw klederen
en bekeert u tot de HERE, uw God.”

—Joel 2:13

“Berouw is een verandering van het hart, geen mening.

—Eternity

Echt gebed negeert de zonde niet;
het omarmt de Verlosser.

HOOFDSTUK

15

We hebben een Verlosser

Ik sla dit hoofdstuk liever over. Ik ben gretig om naar “het goede gedeelte” te gaan. Het gedeelte over God, die uit de Hemel hoort en ons land geneest. Misschien is het de menselijke natuur om dingen te vermijden die moeilijk en onplezierig zijn.

Maar als we dit gedeelte van de reis overslaan, dan ben ik bang dat we zullen falen om op onze eindbestemming aan te komen. Als God had gedacht dat het onbelangrijk en onwaardig was erbij stil te staan, dan had Hij het niet tot onderdeel van de oproep tot bekering voor opwekking gemaakt. Maar Hij heeft het gedaan. Waarom? Omdat zonde een serieus probleem is. Zo serieus dat het de Zoon van God het leven heeft gekost. We moeten het niet mooier maken dan het is, ermee spelen, het negeren of koesteren.

God roept Zijn volk overal op om zich te verootmoedigen, te bidden, Zijn aangezicht te zoeken en *zich te bekeren van hun boze wegen*. Ik zeg het op een nederige manier, maar toch indringend, *als we ervoor kiezen om Jezus geen korte metten te laten maken met de zonde in ons leven, dan zullen alle andere pogingen om Hem te zoeken tevergeefs zijn*. Onze nederigheid zal een bespotting zijn, onze gebeden

zullen niet worden verhoord (zie Psalm 66:18; Spreuken 28:9) en we zullen geen verlangen hebben om Hem te zoeken.

Zonde serieus nemen

Ik heb in mijn Bijbel een kopie van het prachtige artikel van Ellen White over opwekking en hervorming, getiteld: “De Grootste nood van de kerk.” Het is gepubliceerd in de *Review and Herald* van 22 maart 1887 en gebundeld in *Selected Messages*, boek 1, pagina’s 121-127. Ik draag het om drie redenen bij me. Een, het inspireert en motiveert me op te bidden voor de ervaring van opwekking voor mezelf en voor mijn gemeente. Twee, het schudt mij wakker uit de lauwwarme sluimering waarin ik mezelf te vaak laat indutten. En drie, het laat mij duidelijk zien hoe de uitstorting van de Heilige Geest verkregen kan worden. Het is krachtig leesvoer en ik moedig u aan het ook te gaan lezen.

Dit artikel, dat begint met de bekende woorden: “Een opwekking van ware godsvrucht onder ons is de grootste en meest urgente van al onze noden,” bespreekt niet minder dan zes dringende verzoeken aan Gods volk om “hun zonden te belijden en na te laten.” Dit is onderdeel van het voorbereidend werk dat we moeten doen voordat opwekking kan plaatsvinden.

Onze hemelse Vader is meer gewillig om Zijn Heilige Geest te geven aan hen die Hem daarom vragen,” begint zij, “dan aardse vaders goede gaven aan hun kinderen. Maar het is ons werk om door *belijdenis*, verootmoediging, *berouw* en ernstig gebed, de voorwaarden te scheppen waarop God beloofd heeft ons Zijn zegen te geven.”¹

Het is duidelijk dat belijdenis en overwinnen de dingen zijn waarover wij serieus moeten worden.

Wat is er met zonde gebeurd?

Alleen al het noemen van het woord *zonde* maakt dat velen hun wenkbrauw in misprijzen optrekken. We praten er niet meer over. In deze politiek correcte en verlichte tijd, praten we in plaats daarvan over “moreel falen” en “afwijkingen,” over “ziekte” en “afhankelijk gedrag,” over “alternatieve levensstijlen.”

“Het wordt gezegd dat een van de kenmerken van onze tijd, van dit leven en de gedachten en de theologie, is het gebrek aan het besef van zonde.”² In plaats van het haten van zonde en verafschuwen van wat het heeft gedaan met het menselijk ras en voor wat het de Zoon van God heeft gekost, hebben we er vrede mee gesloten, we hebben het aangengelgd en ons gedragen alsof er geen duivel is die rondgaat als een briesende leeuw, zoekende wie hij kan verslinden.

Lijkt dit op een terugkeren naar de achterlijke tijd? Op ouderwets Bijbelgepreek? Als het zo overkomt, dan is het omdat we ons gevoel voor de afschuwelijkheid van de zonde zijn kwijtgeraakt. Sommige gedragingen en houdingen hebben we getolereerd alsof het een noodzaak was. En, met het verstrijken van de tijd, hebben we ze geaccepteerd als normaal en we merken ze niet eens meer op.

Maar voordat ware opwekking kan komen in Gods gemeente, moeten we allemaal de Heilige Geest toelaten om ons met de zonde in ons persoonlijk leven te confronteren. We moeten de eigengerechtigde grijns op onze gezichten, die zegt: “Ik ben Oké en jij bent Oké,” kwijtraken en voor

Gods aangezicht komen en onze zwakheid en liefde voor wat Hij haat – zonde – belijden.

Geen kerfstok meer

Ik beseft dat in elke discussie over zonde, de meeste Adventisten onmiddellijk hun mentale kerfstok van alle dingen die zij *niet doen* erbij halen. *Niet* drinken (soms), *niet* roken, *niet* eten van dit of dat, niet dragen van dit of dat. Maar de uiterlijkheden zijn vaak de gemakkelijke kanten van het christen-zijn. Het is gemakkelijk om er rechtvaardig *uit te zien*. Maar wat zal God moeten doen om ons afscheid te laten nemen van trots, onszelf zoeken, de roddel en de nijd die de ziel van het lichaam van Christus aan het uitvreten is en elke stroom van opwekking, die wij zo hard nodig hebben, aan het indammen is?

Begrijp me alstublieft niet verkeerd. Ik zeg niet dat de uiterlijkheden niet belangrijk zijn. Dat zijn ze, omdat zij een blijk zijn van de keuzes en aanhankelijkheden van hen, die zeggen dat zij behoren tot Gods afgescheiden en heilig volk. Maar wat er om gaat in het hart is vele malen belangrijker.

Als alles wat onze godsdienst voor ons kan doen, is ons tot hoog morele wezens maken, die goede burgers zijn en vriendelijk voor dieren, dan heeft het gefaald.

“Het christelijk leven is geen verandering of verbetering van het oude, maar een verandering van natuur. Het betekent de dood voor het eigen ik en voor de zonde, en een volkomen nieuw leven. Deze verandering kan alleen tot stand gebracht worden door de krachtdadige werking van de Heilige Geest.”³

Adventisten stoppen al te vaak bij het gedrag. We laten ons gedrag in de pas lopen (we veranderen onze kleding, dieet, etc.), maar falen om de diepliggende oorzaken aan te pakken.

U heeft waarschijnlijk het verhaal gehoord van de vrouw die gewend was op gebedsbijeenkomsten te bidden: “Heer, verwijder het spinrag van de zonde uit mijn hart.” Elke week, wanneer het haar beurt was om te bidden, bracht ze steeds hetzelfde verzoek: “Heer verwijder het spinrag van de zonde uit mijn hart.” Op den duur begon het een van de jongere leden in de gebedsgroep te vervelen en de volgende keer toen de vrouw bad: “Heer, verwijder het spinrag van de zonde uit mijn hart,” bad de jongeman er meteen achteraan: “En Heer, alstublieft, maak de spin dood!” Het is tijd dat we Jezus toestaan dat Hij de bijl legt aan de wortel ons probleem.

Welke boze wegen?

Sommigen zullen zich beledigd voelen dat ik impliceer dat er een probleem is. We houden er niet van om onszelf te zien zoals we zijn. De waarheid is pijnlijk. Dat is waarschijnlijk de reden dat ik nog nooit iemand Openbaring 3:14-17 heb horen citeren in een bijeenkomst, die begint met het delen van lievelingsteksten. Toch is dit wel de situatie waarin wij verkeren.

Sommigen in de gemeente willen ons oproepen tot een collectieve schuldbelijdenis voor wat Adventisten hebben gedaan of hebben nagelaten te doen in 1888. Ik zeg: waarom zover terug gaan? Er is genoeg “scherpe kritiek, scherpe oordelen over elkaar, [en] geheime veroordelingen van elkaar”⁴ in de gemeente *van vandaag*, die nodig nu erkend moeten worden!

Een van de grote tragedies die plaatsvinden in vele van de zwarte gemeenschappen is het fenomeen dat bekend staat als zwart-op-zwart geweld. Een artikel in *Newsweek* van 10 januari 1994 vermeldt de alarmerende feiten. “De FBI heeft 23.760 moorden geregistreerd in 1992. Ongeveer de helft van de slachtoffers waren zwarten en in de gevallen waar de daders bekend waren, was 94 % van de zwarte slachtoffers vermoord door zwarten.”⁵

Maar wat te zeggen van geweld van Adventisten tegen Adventisten? De dingen die we zeggen en voelen tegenover hen die hetzelfde geloof hebben als wij en waarin wij van elkaar verschillen in hoe we ze begrijpen en ermee omgaan, zouden niet-christenen laten blozen. Welk percentage van de voormalige Adventisten wil niets meer te maken hebben met de gemeente, omdat een mede-Adventist - een broeder of een zuster in Christus - hen in een zwak moment heeft aangevallen en een oordeelzoekende raket uit zijn of haar mond op hen heeft afgevuurd en hen voor dood heeft laten liggen? Hebben we de vijand die in ons woont reeds ontmoet?

In een openhartige, maar pijnlijke aanvulling, verklaart Ellen White:

“We hebben meer te vrezen van binnenuit dan van buitenaf. De obstakels voor sterkte en succes zijn groter vanuit de gemeente zelf dan vanuit de wereld. Scheidingen en zelfs bittere twisten, die zelfs elke wereldse gemeenschap zouden ontoren, zijn algemeen in de gemeente, omdat er zo weinig inspanningen zijn om verkeerde gevoelens onder controle te houden en elk woord waar satan voordeel uit kan halen, te onderdrukken. Een huis dat in

zichzelf verdeeld is, kan geen stand houden. Beschuldigingen en tegenbeschuldigingen worden ingebracht en vermenigvuldigd. Satan en zijn engelen zijn actief aan het werk om zich een oogst te verzekeren van het zaad dat aldus gezaaid wordt. Wereldlingen kijken toe en spotten: “Kijk hoe deze christenen elkaar haten! Als dit godsdienst is, dan willen we er geen deel aan hebben.”⁶

Ik vraag u. Wanneer zal dit bijtgedrag, beschuldigen en kritiek leveren stoppen? Als het niet ophoudt, zal satan geen verdrukking hoeven te brengen om ons te stoppen. Als hij ons met rust laat, dan vernietigen we elkaar vanzelf wel.

Voordat we de vervulling van de beloftes van God zullen zien: “Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft ... en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de HERE zal roepen” (Joel 2:28-32), hebben we een werk te doen. We moeten ons afkeren van onze boze manieren van handelen met elkaar: “onze harten scheuren en niet onze klederen,” en “terugkeren naar de Heer, onze God” (vers 13).

Berouw begint bij de leiders

Maar hoe zal berouw tot de gemeente komen? Wie zal de weg leiden? Terwijl we aan God rekenschap moeten geven voor onze eigen zonden en voor onze gewilligheid of ongewilligheid om aan Zijn oproep gehoor te geven, moeten vooral de leiders in de gemeente voorgaan in deze ervaring voor henzelf en voor hun leden. Op het 1973 Jaarcongres, gehouden in Takoma Park, Maryland, heeft Ralph S. Watts een overdenking gehouden voor de samengekomen

predikanten en administrateurs, waarin hij, door de Geest geleid, met deze zaak van berouw met een ongekende duidelijkheid en urgentie recht in de roos schoot.

Als leiders moeten we in waarheid ernst maken met het onderzoeken van onze eigen harten, voordat we anderen kunnen leiden in de ervaring van berouw. Er moet een beslissing zijn om alle kwade neigingen in ons eigen leven te verbeteren en onszelf onwaardig te vinden.

Nadat hij het voorbeeld van Ezra presenteerde – eerst zijn eigen ervaring van berouw en bekering, daarna de bemiddeling voor de natie, waarin hij de samengekomen Joodse leiders en leken voorging – deed Watts de volgende praktische oproep:

Wat zou er gebeuren als in de nabije toekomst een conferentiebestuur of een uniebestuur samenkwam, niet om de agenda af te handelen, maar om de hele dag te bidden voor Gods volk? Broeders, het is die soort nederigheid en berouw dat God vandaag van Zijn volk verwacht. Ik zeg u dat er een opwekking zou komen als we een hele dag op onze knieën zouden doorbrengen – laat de agenda, laat het praten over problemen achterwege – en zouden bidden voor Gods volk, bidden voor de afgevaardigden op het congres en dan terug zouden gaan naar onze gemeenten.⁷

Zoals het is met de vitaliteit van gebed in de gemeente, zo is het met de motor voor berouw onder haar leden – de predikant moet de maat aangeven.

“Laat de priesters, de dienaren des HEREN, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, HERE, uw volk” (Joel 2:17).

Zoek de Verlosser

Daarna zullen wij als een volk naar Christus toe moeten gaan en Hem zoeken als onze Verlosser. Andrew Murray schrijft:

De reden waarom zo velen tevergeefs zo ijverig zoeken naar de machtige versterking van de geest in de innerlijke mens en de verschijning van de belofte van Christus die komt door de Geest, is het gevolg hiervan: zij zoeken niet Christus om wat Hij is, – in de eerste en laatste plaats – een Verlosser van zonde.⁸

Ik kan me de sabbatmiddag nog heel goed herinneren toen het besef mij raakte dat ik Jezus meer zag als een geestelijke Sinterklaas dan als de Verlosser van zonde. Ik wandelde langs de Boise Greenbelt met mijn gezin en ik zag weer, als voor de eerste keer, hoe mijn grootste nood was niet voor geld om mijn belasting of mijn aankoopbedrag voor een huis te betalen, maar voor een rein hart. Ik voelde de nood voor Zijn vergeving en aanvaardde en ontving Hem als mijn Verlosser ... nog een keer.

Als we zonde niet erg vinden, wordt de gehoorzaamheid aan Christus ook minder belangrijk. “U doet wat goed is voor uzelf en ik zal doen wat goed is voor mij – en we zullen elkaar ontmoeten op de hoek van Zion- en Jeruzalemweg in de Hemel en we zullen *Amazing Grace* een paar keer zingen.” Ik weet dat we deze dingen niet zeggen, maar geven onze handelingen en gevoelens niet aan dat

deze sentimenten in ons leven? Zijn we bereid om in het reine te komen met de dingen in ons leven die onze christelijke groei afremmen en ons van de geestelijke krachtbron afsnijden?

Er is een Verlosser die halsreikend staat te wachten, niet alleen op ons om spijt te betuigen over onze zonden, maar ook om de fundamentele verandering in ons denken te ervaren, die het resultaat is van herstelde doelen en veranderde uitgangspunten. Hij verwacht niet dat we het in ons eentje bereiken. In feite zijn al “onze beloften en besluiten als los zand.”⁹ Het is “de goedertierenheid Gods dat u tot boetvaardigheid leidt”(Romeinen 2:4), niet uw besluit om te veranderen. Ja, God verwacht overgave van uw wil, maar dat is ook alles wat u kunt doen. En zelfs deze actie wordt u ingegeven door de Heilige Geest. “We kunnen zonder dat de Geest van Christus ons geweten wakker schudt, evenmin tot berouw komen, als we zonder Christus vergeving kunnen ontvangen.”¹⁰

Wat houdt u weg van de ervaring van de volle maat van Gods leven en liefde in uw leven?

Bent u verslaafd aan pornografie?

Verliest u de strijd met de afstandsbediening wanneer immorele scènes van verleiding en onheilige ontmoetingen over uw TV-scherf paraderen?

Maait u uw medebroeders weg met harde, oordelende woorden en schept u er behagen in dat u de standaarden van de kerk “verdedigt?”

Eet en drinkt u tot uw eigen ondergang in plaats van tot eer van God?

Bent u de luis in de pels van de predikant – een zelfaangestelde comité van één, die voelt dat het uw plicht is

om hem op “het rechte pad” te houden, zodat hij de dingen op uw manier begint te zien?

Doet verborgen woede u uithalen naar uw echtgenoot en uw kinderen?

Slaat u uw vrouw of misbruikt u uw zoon of dochter?

Geen enkele zondige gewoonte is te groot voor God. Ik wil u vertellen vandaag dat Hij niet dood is. Hij is verrezen! En Zijn “is niet te kort om te verlossen, en zijn oor niet te onmachtig om te horen” (Jesaja 59:1). Hij is de Verlosser die “volkomen kan behouden, wie door Hem tot God gaan” (Hebreeën 7:25).

Maar we moeten wel tot Hem komen om genezing te ontvangen. Niets kan de plaats innemen van deze eerste stap van onze wandel met God. Als we komen, zal Hij ons met open armen ontvangen en ons de gave van berouw geven, zodat we de zonde gaan haten, die ons “zo lichtelijk in de weg staat,” en ons afkeren van onze boze wegen.

Kom tot Jezus nu – nee, ren naar hem toe! Als u uzelf wilt verootmoedigen voor Hem, uw zonde wilt belijden en hem vragen om de gave van berouw, zal Hij het u niet geven? Laat niets u in de weg staan. Niet uw eigen twijfels over uw oprechtheid of satans beschuldigingen dat u een hopeloos geval bent.

“Als satan u komt vertellen dat u een grote zondaar bent, zie dan op uw Verlosser en spreek over Zijn verdiensten. Het zal u helpen om naar Zijn licht te kijken. Geef uw zonden toe, maar vertel de boze, dat “Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden” (1 Timoteüs 1:15) en dat u door Zijn onmetelijke liefde gered kunt worden.”¹¹

De oproep tot berouw is de laatste deur, waardoor wij moeten gaan op de weg naar opwekking. Als onze gebeden berouw uitsluiten, dan zullen we zeker de zegen missen die Hij zo graag op ons wil storten. Laten we Hem niet langer laten wachten.

*Jezus, ik ben een open boek,
Wilt U elke pagina lezen van mijn hart?
Jezus, wilt u niet een kijkje nemen?
Help mij een geheel nieuwe start te vinden.*¹²

-
1. Ellen G. White, *Selected Messages*, (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), 1:121.
 2. Andrew Murray, *Revival* (Minneapolis, Minn.: Bethany House Publishers, 1990), 87.
 3. Ellen G. White, *De Wens der Eeuwen*, (Hoofdstuk 17: Nicodemus, 1975), 99.
 4. Andrew Murray, *Absolute Surrender* (Chicago, Ill.: Moody Press), 28.
 5. Ellis Cose, *Breaking the 'Code of Silence,'* Newsweek, 10 January 1994, 23.
 6. Ellen G. White, *Selected Messages*, 1: 122, 123.
 7. Ralph S. Watts, *The place of Repentance in Revival in Revival and Reformation*, ed. Don Mansell, (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1974), 28, 30.
 8. Andrew Murray, *Revival*, 101
 9. Ellen G. White, *Schreden naar Christus* (Hoofdstuk 5: Toewijding, 2007), 21
 10. Idem, Hoofdstuk 3: Berouw, 10.
 11. Idem, 15
 12. *Jesus, I'm an Open Book*, words and music by Dallas Holm, copyright ©1976 Dimension Music/ SESAC/Going Holm Music/SESAC. All Rights Reserved. Used by Permission of Benson Music Group, Inc.

Deel 8

Dan

**“Dan zal Ik uit de hemel horen,
en hun zonde vergeven
en hun land herstellen.”
—2 Kronieken 7:14**

“Satan kan niet voorkomen dat er stromen van zegen
neervallen op Gods volk, net zo min als hij de
voorraadkamers van de hemel kan verhinderen
om regen te geven op aarde.
—Ellen G. White

Echt gebed zal de Spade Regen brengen.

HOOFDSTUK

16

Dan

De wandeling van de Olijfberg terug naar Jeruzalem was meer dansen dan lopen. Terwijl ze renden, plakten hun kleren, nat van het zweet, aan hun zongebruinde lijf, maar niets kon vandaag de pret drukken.

Nieuwsgierige voorbijgangers wezen en fluisterden. Shock? Teleurstelling? Angst?

Ja. Dat waren de emoties die zij verwachtten te zien op de gezichten van deze groep. Zeker geen vreugde. Zeker niet de uitgelatenheid van een kind, dat een nieuw speelgoed heeft ontvangen. Zeker niet deze zinsverrukking. Kijk hoe ze bijna over de grond zweven. Hoor hun “Hosanna’s” en hun “Prijs de Heer.” Waren dit dezelfde mannen die een paar weken geleden alle kanten weggropen als kakkerlakken voor plotseling fel licht, toen Jezus werd gearresteerd in Getsemane? Waren dit niet degenen die zich laf achter vergrendelde deuren schuilhielden uit angst voor de Joden toen de “Wonderwerker” werd geëxecuteerd?

Nee. Dit zijn helemaal niet dezelfde mannen.

Die mannen zijn samen met hun Meester gestorven. Opgeruimd staat netjes!

Dezen hebben dezelfde namen en gezichten als die anderen – Matteüs, Andreas, Filippus, Thomas, Johannes, enzovoort. Maar er was iets met hen gebeurd. Kijk naar de uitdrukking op hun gezichten. Ach ja! Velen herkenden die blik. Ze hadden het eerder gezien. Er was geen twijfel mogelijk. Jezus. Ze leken op Jezus.

“Johannes!” Petrus struikelt bijna als hij achteruit gaat lopen, nadat hij zich naar de voorhoede heeft gewurmd van het groepje discipelen, dat nu bijna bij Jeruzalem is.

“Heb je Hem gezien? Heb je gezien hoe Hij naar ons keek vanuit de wolk?”

“Natuurlijk heb ik Hem gezien,” antwoordt Johannes, die langzamer gaat lopen om zijn opgewonden vriend niet omver te lopen.

“Ik moet dit aan iemand vertellen, anders ga ik barsten,” kreunt Nathaniël. “O, man, ik heb nog nooit zoveel van iemand gehouden!”

“Hier, heb je nog een,” zegt Johannes, terwijl hij zijn hand uitstrekt en Petrus een halve slag omdraait zodat hij weer vooruitkijkt. “Maar we moeten eerst doen wat de Meester ons heeft opgedragen en wachten op de beloofde zegen.”

“Ik vraag me af welke verrassing Jezus voor ons in petto heeft in Jeruzalem?” zegt Matteüs.

“Wat het ook is, ik kan bijna niet wachten!” antwoordt Petrus.

De dagen na de Hemelvaart waren gevuld met lofprijzing en zegen. De discipelen “waren voortdurend in de tempel, lovende God” (Lucas 24:53).

Nu de geldwisselaars er niet meer waren, zag het tempelplein er weer normaal uit. Aanbidders liepen met veel lawaai en gepraat in en uit. Maar sinds de volgelingen van de Nazarener weer in de openbare bijeenkomsten kwamen, werden ook vaak uitroepen van dankzegging en lofprijzing gehoord, die door de muren van de tempel werden weerkaatst.

Waarom zijn deze mensen zo blij?

Begrijpen ze nog steeds niet dat hun “Messias” dood is? Ze zouden in zak en as moeten zitten en weklagen in plaats van zo vrolijk te zijn. De mensen konden het maar niet begrijpen. Pech gehad. Maar ze zouden het snappen. Gauw.

In de Bovenkamer. Hoe was het schouwspel dat zich daar afspeelde veranderd in die paar afgelopen weken! Was het niet pas een volle maan geleden dat ze met een onheilspellend gevoel van neerslachtigheid en verdriet bij elkaar gezeten hadden in die kamer?

Iedereen had het gevoeld. Er was iets aan de hand met hun Meester. De dansende schaduwen van de lampen op de vloer leken langer dan normaal. De nacht buiten voelde klam en koud aan. Elke hap van het eten vergde tweemaal zoveel inspanning om te kauwen en doorslikken was een opgave.

Schaamte welt in hen op als ze aan die avond terugdenken. Wat moesten hun gesprekken die avond Jezus heel veel pijn hebben gedaan! Kibbelen over wie de grootste was – terwijl God zichzelf voorovergebogen had om hun de voeten te wassen!

De woorden komen er gebroken en met een ingehouden snik uit. Het is Petrus die eerst spreekt.

“Johannes – ik – het – spijt – me zo. Ik – was – zo – zo – jaloers op – jou.” De apostel buigt het hoofd en zijn pluizige baard, die tegen zijn borst aangedrukt wordt, vangt de tranen op die nu over zijn wangen stromen.

Johannes legt zijn arm om de schokkende schouders van zijn vriend en doet een vergelijkbare bekentenis.

“Jij was jaloers op mij en ik brandde van nijd tegen jou, mijn vriend.”

Petrus keert zich met een ruk om en kijkt die ene, die altijd het dichtst bij Jezus was geweest, indringend aan.

“Jij? Jaloers op mij? Waarom, waarvoor? Jij was altijd dichtbij Hem. Wat heb ik gedaan, dat jij niet veel meer gedaan hebt?”

“Jij hebt op water gelopen, Petrus. Ik wilde zo graag naar Jezus toe gaan die nacht. Maar Hij riep jou.”

“Dat kwam alleen maar omdat ik het Hem vroeg,” antwoordt de knoestige visser, met nog steeds tranen in de ogen, die de laatste tijd zo weinig slaap hebben gezien.

“Wil je mij vergeven?” zegt Johannes, terwijl hij Petrus’ schouders lichtjes tegen zich aandrukt.

Ik schaam me dat je het moet vragen. Natuurlijk vergeef ik je. Wil jij mij vergeven dat ik jaloers was op jou?”

De twee mannen omhelzen elkaar en spoedig volgen de anderen hun voorbeeld in het uiten van schuld en het vragen om vergeving.

De bovenkamer wordt rumoerig door het geluid van gesnik en gelach. Zij herinneren zich Jezus’ gebed dat zij een zouden zijn, zoals Hij en de Vader een zijn. Nu begrijpen zij wat Hij bedoelde. Zij gaan op hun knieën en spreken met Jezus als met een vriend. Zij doen zich niet

beter voor dan ze zijn en proberen niet met mooie woorden als van de Farizeeën indruk op elkaar te maken. Zij doen eenvoudig een beroep op Zijn beloften en vragen om moed en kracht om Zijn boodschap te delen met burens en landgenoten.

Met de blik van Jezus in gedachten, toen Hij samen met de engelenschaar op de wolken werd weggevoerd, smeken zij om de beloofde zegen die hen in staat zal stellen hun taak uit te voeren. “Want,” zeggen zij, “Jezus is aan de rechterhand van de Vader. Hij hoort ons gebed en Hij houdt van ons. De belofte zal vervuld worden.”

Alle verlangens naar eer en macht zijn verdwenen -. De bovenkamer, die eerst een kamer vol verdriet en een schuilplaats was, is nu een kapel van gebed. Deze bovenkamer is de stille getuige van hun wedergeboorte. Het lichaam van Christus begint vorm te krijgen.

Tien dagen nadat Jezus hen had verlaten, belijden de discipelen elkaar hun fouten en hun ongeloof van vroeger. Zij verootmoedigen zich voor hun Koning in de Hemel en zoeken Zijn aangezicht door middel van voortdurend en vurig gebed. Een geest van berouw brengt gebrokenheid en verlichting van hun zondelast. Voorbijgangers horen een waterval van geluid naar buiten komen uit de bovenkamer. Geluid van lofprijzing, woorden uit de Schrift, gebeden, belijdenis, gelach en stilte uit de groep die daar vergaderd is – hun aantal is nu 120 – dringt dagelijks door tot de straten van Jeruzalem.

Niemand weet hoe het begon.

Misschien met een gefluister? Als de tedere adem van een kind, dat een paardenbloembloesem wegblaast?

Een gordijn beweegt. Er is plotseling een heerlijke geur.

Is Hij er? Is Jezus teruggekomen voor een kort bezoek? Zal Hij plotseling tussen hen in staan zoals Hij deed toen zij vreesden voor hun leven?

Ergens, ver weg, blaft een hond, kinderen spelen buiten op straat, maar hun stemmen worden overstemd door een diep gerommel van een donderachtig geluid.

Lichten, kleuren en een geluid harder dan het razen van een Galileese storm, vullen plotseling de kamer. Het lijkt alsof de Hemel is nedergedaald op het biddende groepje. Onuitsprekelijke vreugde welt op in het binnenste van deze volgelingen van Christus. De Trooster is gekomen. Petrus stoot Thomas aan en wijst naar een punt boven zijn hoofd. Thomas knikt heftig, zonder iets te zeggen. Gespleten tongen van oranje en rood vuur verschijnen boven hun hoofden. En terwijl de Heilige Geest hen vervult, neemt een vreugde bezit van hun keel en zij beginnen te spreken in talen die ze eerst niet kenden.

“Pinksteren! De inhuldiging in de Hemel was voltooid en de harten van Jezus’ volgelingen werden gelegeerd van alles behalve de liefde voor hun Meester en de liefde voor hun naaste. De tijden van verkwikking waren gekomen.

“Het zwaard des Geestes, opnieuw aangezet met kracht en beschenen door hemels licht, baande zich een weg door het ongeloof. Duizenden werden op één dag bekeerd.”¹

Het zal weer gebeuren. In plaats van de bovenkamer, zal het een woonkamer zijn. Een keuken. Een kantoor. Een kerkzaal. De locaties kunnen verschillen, maar het resultaat zal overal hetzelfde zijn.

“Het belangrijke werk van de evangelieverkondiging zal niet worden afgesloten met een geringere openbaring van Gods kracht dan waarmee het begon. De profetieën die werden vervuld door de uitstorting van de vroege regen in de begindagen van de gemeente, zullen opnieuw worden vervuld door de late regen aan het einde van de evangelieverkondiging..

De gezichten van Gods boodschappers zullen stralen van heilige toewijding. Ze zullen van de ene plaats naar de andere gaan om de boodschap van de hemel te verkondigen. De waarschuwing zal door duizenden stemmen aan de hele aarde worden gebracht. Er zullen wonderen gebeuren, zieken zullen worden genezen en de gelovigen zullen tekenen en wonderen meemaken.”²

Maar de zegen zal niet maken dat we meer van elkaar zullen houden of ons meer motiveren om in liefde om te zien naar onze burens of onze medegelovigen. Het zal ons niet gehoorzamer maken of meer gebedsvol. Al deze dingen moeten plaatsvinden voordat de beloofde zegen wordt gegeven. De uitstorting van de late regen is voor het rijpen van de vrucht die reeds gezet is. Het produceert geen nieuwe vruchten aan bomen waaraan niets te vinden is.

Hoe kunnen we die vrucht krijgen? Hoe kan de ervaring van opwekking de onze worden? Wat kan een huidige, levenloze aanbidding veranderen in een eenheid in geloof zoals bij de discipelen in de bovenkamer?

U kent het antwoord. We hebben het in dit boek hoofdstuk voor hoofdstuk bestudeerd.

“Wanneer dan mijn volk, waarover mijn naam is uitgeroepen, zich verootmoedigt en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, ... dan!”

De belofte is zeker. Het is God zelf die hier spreekt. Geen valkuilen. Geen twijfel. Geen teleurstelling. Dan! Het is absoluut. Ondubbelzinnig. Gegarandeerd.

“Dan zal Ik uit de Hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen” (2 Kronieken 7:14).

We hebben het nodig dat Jezus onze roep hoort. Onze roep om het Brood des Hemels in een tijd van honger. “Geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des HEREN te horen” (Amos 8:11).

Onze roep voor onze kinderen, die niet meer naar de oproep van de Geest willen luisteren.

Onze roep voor een bewustwording van de terugkeer van betekenis en doel in onze aanbidding en in onze gemeenten.

Onze wereld heeft Jezus nodig om de roep van het Hutukind te horen, dat naast het levenloze lichaam van zijn moeder ligt, met ogen die geen tranen meer hebben om te huilen en een keel die te zwak is om geluid te maken.

Onze wereld heeft Jezus nodig om de zelfmoordbommen in Bagdad te horen ontploffen, het gekrijs van de verdrinkende bootvluchtelingen in de straat van Gibraltar, het geluid van geweervuur in de straten van Amsterdam, op de speelplaats of in het klaslokaal of het kraken van de kaak van een vrouw, die verpletterd wordt door de vuistslag van haar dronken echtgenoot.

Hoort Hij? O, Ja. Hij wacht alleen op Zijn gemeente om hetzelfde te horen.

Hebben we vergeving nodig? O, ja. Hij wacht alleen op Zijn gemeente om haar nood in te zien en te erkennen.

Hebben we genezing nodig, lichamelijk en geestelijk? O, ja. Hij wacht alleen op Zijn gebroken gemeente om het recept in te vullen met “goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde; en ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij zien moogt” (Openbaring 3:18).

En het zal allemaal gebeuren in antwoord op gebed!

ALS we willen bidden, DAN zal Hij horen en ons land herstellen. De belofte is zeker. Er is maar één clause – één voorwaarde: We moeten bidden.

Er is niets waar satan banger voor is, dan dat het volk van God de weg vrij zal maken door elke hindernis te verwijderen, zodat de Heer Zijn Geest kan uitstorten op Zijn terneergeslagen volk en berouwvolle gemeente.³

Dus, smeeik met net zo veel ernst als u zou doen als uw eigen leven op het spel zou staan. Blijf voor God totdat u de onuitgesproken verlangens naar verlossing ontvangen hebt en u het bewijs hebt dat uw zonden vergeven zijn.⁴

We zijn aan het eind gekomen van onze tekst en aan het eind van onze reis. Ik hoop dat u zich opnieuw bewust geworden bent van de fantastische voorrechten die u hebt als een kind van God. Ik bid dat u nu beter begrijpt wat uw

doel als christen is en dat u een nieuwe visie hebt op wat het betekent een medearbeider met Christus te zijn voor de opbouw van Zijn koninkrijk.

Ik hoop dat God enorm gegroeid is in uw ogen zodat u de “doos” waarin u Hem zolang hebt opgesloten, kunt weggooien en kunt beginnen te leven in het licht van deze almachtige Vriend.

Ik hoop dat u Hem uw naam hebt horen fluisteren en u hebt horen aanspreken als “de Mijne.”

En als u Hem antwoord geeft door berouw te tonen, dan bid ik dat u zich zult omkeren en de liefde van uw leven – Jezus – zult omhelzen.

Dit boek is nu uit, maar er is een ander hoofdstuk dat nog geschreven moet worden. Het uwe. En wat u doet als u dit boek sluit bepaalt wat er in dat hoofdstuk geschreven wordt.

Als u dit boek sluit, het boek teruglegt in de boekenkast en het leven oppakt waar u was gebleven, dan is dit echt het einde.

Dank u dat u met me meegewandeld hebt op deze reis van gebed. Laten we voor elkaar blijven bidden om kracht om vol te houden tot het einde en voor de wil om aan Zijn oproep gehoor te geven.

ALS u, aan de andere kant, God uw naam hoort roepen en u kiest ervoor u te verootmoedigen, uw hoofd te buigen en te bidden, *DAN* is de Hemel het einde.

Strek uw handen en uw leven uit naar alles wat Hij u zo graag wil geven. Het is allemaal al van u. Alles wat nodig is, is dat u het in bezit neemt. En u mag dat doen,

ALS ... u bidt!

-
1. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, (Hoofdstuk 4: Pinksteren, 1975) p. 15
 2. Ellen G. White, *De Grote Strijd*, (Hoofdstuk 38: De laatste waarschuwing, 1999) p. 394, 395
 3. Ellen G. White, *Selected Messages*, (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), 1:124.
 4. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 1:163

Studiegids

Hoofdstuk 1 - Het is tijd voor gebed!

1. Heeft God tot u gesproken in de afgelopen week, maand?
 - a. Schrijf of bespreek in uw groep hoe deze ervaring voor u was.
 - b. Wat waren de omstandigheden?
 - c. Waar had u voor gebeden?
 - d. Hoe heeft God tot u gesproken?
 - e. Wat heeft Hij gezegd?
 - f. Hoe hebt u gereageerd of geantwoord?
 - g. Hoe hebt u de juistheid van de ervaring bevestigd?
2. Spendeer een paar minuten aan het bijhouden van uw gebedsboek of bespreek Gods boodschap aan u en maak daarbij gebruik van de volgende Schriftgedeelten: Jesaja 30:21; Johannes 10:27.
3. Wat denkt u van Gods boodschap aan de schrijver: *“Jullie kunnen alle seminars en boeken en studiedagen en commissies en strategieën en plannen hebben die jullie willen, maar als jullie Mij niet zoeken met geheel jullie hart, zal het niets uitmaken”*? Heeft deze boodschap enige betekenis voor u of voor uw omstandigheden?
4. Als de situatie op u van toepassing is, schrijf in uw dagboek of bespreek hoe uw christelijke ervaring, of de gezamenlijke ervaring van uw gemeente een gelijkenis vertoont met de oppervlakkige huidcrème, genoemd op pagina 8.

5. Zijn uw gebeden als van een “Burger King” variant? (Zie pagina 10). Verklaar dat. Staat dit gebedsleven in contrast met het bidden en vasten dat God van ons verlangt (zie Jesaja 58). Schrijf uw indrukken op of bespreek die in de groep.
6. Zoek 2 Kronieken 7:14 en Openbaring 3:18 op. Welke overeenkomsten ziet u? Wat wil God u in deze verzen zeggen?
7. Lees het gebed op de pagina’s 12-13.
 - a. Wat zijn uw gevoelens als u deze woorden leest?
 - b. Welke gedeelten van het gebed komen het dichtst bij wat u in uw hart voelt op dit moment?
 - c. Als u alleen bent, schrijf dan uw eigen gebed aan God op waarin u uw verlangen voor opwekking tot uitdrukking brengt. Als u in een groep bent, begin dan met een moment van stil gebed en laat God tot uw hart spreken.
 - d. Ga dan samen in gebed over wat Hij u zei tijdens de studie. Benoem iemand die de gebedssessie sluit en wees niet bang voor stiltes.
Laat iedereen zich vrij voelen een kort gebed uit te spreken, ook al zijn het maar drie woorden. Laat iedereen zich vrij voelen meerdere keren te bidden.

Hoofdstuk 2 - Stel je voor dat

1. Sta even een moment stil bij de gedachte hoe uw gemeente eruit zou zien “Als Mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, [zich] verootmoedigt en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, ...”
 - a. Hoe zou de gemeente er anders uitzien?
 - b. Hoe zou u er anders uit zien?
2. Kunt u zich situaties in uw leven bedenken waarin de uitkomst een totaal andere zou zijn *als* er een andere keus

gemaakt was. Benoem er twee of drie of als u in een groep bent, bespreek de situaties die u wilt delen.

3. Wat is de rol van vrije keuze in 2 Kronieken 7:14?

Hoofdstuk 3 - Onze grootste nood

1. Lees de pagina's 26-28. De auteur schetst een grimmig beeld van de kerk in Noord-Amerika. Waar bent u het wel en niet eens met hem? Herkent u aspecten van zijn beschrijving in uw plaatselijke gemeente? Hoe voelt u zich hierbij? Hoe denkt u dat Christus zich hierbij voelt?
2. Wat is volgens Alvin J. Van der Griend (zie pagina 29) het grootste gebrek in de gemeente? Hoe wordt dit ontbrekend ingrediënt verkregen of toegevoegd?
3. Ellen White schrijft: "Een opwekking van ware godsvrucht is onze grootste en meest urgente nood." Wat verstaat u onder "ware godsvrucht." Kunt u uw antwoord staven met de Bijbel? Schrijf uw bevindingen op onderzoek ze in de groep.
4. Doe een kleine Bijbelstudie over de voorrechten een verlost kind van God te zijn. Bekijk de volgende teksten. Markeer de teksten met een V in de kantlijn en schrijf of bespreek hoe gebed zou helpen om deze voorrechten te ervaren en te bezitten. (Markus 16:17,18; Romeinen 8:9-11; 1 Korintiërs 2:7-16; Efeziërs 1:3-14; 2:4-10; Kolossenzen 1:12; 2 Petrus 1:3,4; 1 Johannes 4:4).
5. Beantwoord de vraag: "Waarom bent u een christen?" Wat is uw doel hier op aarde en in de gemeente? Loopt uw huidige christelijke ervaring in de pas met het antwoord dat u hebt gegeven? Waarom wel, waarom niet?

6. Schrijf of bespreek wat u denkt dat het betekent om God in een doosje te hebben. Op welke manieren hebt u Hem “ingepakt” in traditie, voorkeur, cultuur of uw eigen ervaring?
7. De schrijver zegt: “We moeten ophouden iedereen en alles de schuld te geven van de ziekten van de gemeente en God vragen om ons in te laten zien waar wij aansprakelijk zijn, waar wij het hebben laten liggen.” Bent u het hiermee eens of niet? Waar hebt u vooral bijgedragen aan het probleem?
8. Hebt u op dit moment de zekerheid van de levende aanwezigheid van Christus, Zijn aanvaarding, Zijn vergeving in uw leven? Hoe voelt u zich daaronder? Lees Efeziërs 1:3-9, 11-14; 2:19-22; 1 Johannes 5:11-13. Hoe zijn uw eerdere antwoorden tegengesteld aan wat God in deze tekstgedeelten zegt? Bid deze verzen terug naar God, door uw naam in te vullen en vraag God om de woorden werkelijkheid te laten worden in uw ervaring.
9. Laat uw gedachten gaan over het gebed op pagina 36. Schrijf dan, na een moment van stil “luisteren” uw gevoelens en gedachten op en stuk papier op, of u nou alleen bent of in een groep. Vertel niemand wat u opgeschreven hebt. Sluit af met gebed.

Hoofdstuk 4 - De kracht van ergens thuis te zijn

1. Hebt u een plaats waar u thuis bent? Omschrijf die plaats. Waar voelt u zich het meeste thuis? Het minst? Waarom? Lees Psalm 23 en verplaats uzelf in het schaap die over zijn Herder spreekt. Hoe voelt u zich nu en waarom?
2. Gelooft u met uw hoofd *en* uw hart dat God u ziet zitten? “Gelooft u dat u Zijn meest geliefde eigendom bent en dat niemand anders – hoe gevat die ook is of hoe mooi,

goedgekleed, getalenteerd, charmant, intelligent of geestelijk – uw plaats kan innemen in Zijn hart?” Licht uw antwoord toe.

3. Lees het verhaal over *Het Applaus van de Hemel* op pagina 45. Hebt u zich weleens gevoeld als de man die zei dat het moeilijk voor hem was zich in te denken dat God voor hem zou applaudiseren? Waarom?
4. Door mishandeling, seksueel misbruik, verwaarlozing, een sterfgeval of echtscheiding, kan het moeilijk voor u zijn te geloven dat God toch van u houdt. Als de zaken onopgelost gelaten worden, zullen deze gevoelens een obstakel zijn in uw gebedsleven, omdat u zich niet veilig voelt bij iemand van wie u denkt dat die u niet goedkeurt. Bekijk Jesaja 41:9,10; 43:15,16; 54:4,5. Vraag uzelf af of uw beeld van Gods gevoelens tegenover u gebaseerd zijn op de Bijbel of op uw eigen ervaringen. Wat is betrouwbaarder – de Bijbel of de menselijke ervaring?

Hoofdstuk 5 - Wij zijn familie

1. Lees Johannes 1:12,13 schrijf daarna in uw dagboek of bespreek wat het voor u betekent om God “Pappie” te kunnen noemen.
2. Voor velen – misschien ook voor u – zijn vader en angst synoniemen van elkaar. Denk erover na of bespreek waarom dit zo is en hoe u in staat kunt zijn om iemand die zich in deze situatie bevindt, zou kunnen helpen. (Zie Johannes 14:9; Johannes 16:26, 27 en 2 Korintiërs 5:19).
3. Zie 2 Korintiërs 10:5. Geef voorbeelden van wat u denkt dat de “argumenten” en de “veronderstellingen” zijn waar Paulus het over heeft.

4. Op pagina 51, suggereert de schrijver dat we moeten leren elke valse leerstelling te bevechten met een gerichte waarheid uit Gods woord. Doe de volgende oefening en voeg voorbeelden van uzelf toe:

Satans leugen

U bent een zondaar,
want u zondigt soms

U kunt er niet zeker
van zijn dat u gered bent

U bent hebt weinig
waarde

Gods waarheid

Efeziërs 1:1,5;
Kolossenzen 1:14

Romeinen 8:1,2;
1 Johannes 5:11-13

Jesaja 43:1-4;
1 Korintiërs 6:19,20

5. Lees Deuteronomium 14:2. Welk gevoel geeft het u dat God verklaart dat u Zijn meest gekoesterde eigendom bent?
6. Lees de paragraaf getiteld “Vrienden” op pagina’s 52-54. Lees daarna Johannes 15:14,15. Zou u uw relatie met God omschrijven als van een dienaar of van een vriend? Hoe noemt God u?
7. Hebt u een probleem met de eis van gehoorzaamheid en toch Gods vriend te zijn?
8. Laat uw gedachten enkele minuten gaan over Openbaring 4:2-11. Dit is de beschrijving van de troonzaal van de Hemel. Onze gebeden geven ons toegang tot deze geweldige plaats. Beeld uzelf in dat u deze troonzaal binnenloopt. Welk gevoel geeft dat u? Bent u er welkom?

Hoofdstuk 6 - Volk van de Naam

1. Doe met behulp van een Bijbels woordenboek of de paragraaf *Naar Gods naam genoemd worden* op pagina's 64-65 uw eigen onderzoek naar de vele namen van God. Kies er een uit die een speciale betekenis voor u heeft of u iets speciaals zegt op dit moment en schrijf het op (als u alleen bent) of deel voor een paar minuten met de groep waarom deze naam zo speciaal is.
2. Wat betekent het voor u dat God uitgerekend u heeft uitgekozen om Zijn Naam aan de wereld te vertegenwoordigen? Wat betekent het volgens u om Gods "vertegenwoordiger" te zijn?
 - a. Als u uzelf niet "waardig" vindt om die Naam te vertegenwoordigen, ga dan bij uzelf na waarom u zich zo voelt. Komen uw gevoelens uit een besef van genade en vergeving of uit een niet-Bijbels beeld van absolute volmaaktheid? Zijn er onopgeloste zaken of zonden in uw leven die een obstakel vormen in uw relatie met God? Zo ja, praat erover met God.
 - b. Lees nu Psalm 51 en 1 Johannes 1:9,10 en pak dit probleem op en los het op.
3. Verklaar wat het betekent te bidden "In Jezus' naam."
4. De schrijver zegt dat "Genoemd te worden naar Gods naam betekent ook *aangesproken te worden met die naam*. God heeft ons letterlijk Zijn naam gegeven." Wat betekent dit voor u? Hoe voelt u zich hieronder?
5. Lees Spreuken 18:10 en schrijf op of deel met de groep wat dit voor u betekent.

6. Door middel van gebed mogen wij ons de Naam van God volledig eigen maken en de ramen van de Hemel openen. Ga nu meteen in gebed en ontvang wat God u reeds gegeven heeft.

Hoofdstuk 7 - Erken het onvermijdelijke

1. Lees 2 Kronieken 7:14. Waarom denkt u dat God verootmoediging noemt vóór bidden, Zijn aangezicht zoeken of afkeren van zonde?
2. Is het gemakkelijk of moeilijk om uw nood kenbaar te maken? Waarom?
3. Het Hebreeuwse woord voor verootmoediging in 2 Kronieken 7:14 is _____ (zie pagina 78).
Schrijf de betekenis ervan hier: _____.
 - a. *Kana't* u uzelf voor God in uw dagelijkse handelingen, keuzes, houdingen, etc.? Licht dit toe.
4. Lees over de verootmoediging van Josia in 2 Kronieken 34. Beschrijf zijn “week hart.” Is u hart week tegenover God? Hoe gaat u om met tucht en vermaning?
5. Laat uw beeld van barmhartigheid u toe dat u uw verdriet over de zonde aan God vertelt? Wie geeft u verdriet over zonde? Is het iets dat u moet “forceren”?
6. Wat is de rol van geestelijke discipline in het leven van de christen? Heeft het lichaam van Christus het recht om leden ter verantwoording te roepen voor God over de dingen die zij doen? Onderbouw alstublieft uw antwoord met de Schrift.
7. De schrijver zegt: “Om openlijk in opstand te zijn tegen God in het ene aspect van het leven, terwijl aan de andere kant

wordt gebeden om Zijn zegen en deze ook wordt verwacht, is een recept voor wanhoop.” Bent u het hier wel of niet mee eens? Leg dit uit.

8. Wat zijn in uw leven de “tronen” waar u nog steeds op zit? Over welke zaken, houdingen of gedragingen bent u nog steeds alleenheerser?
9. Lees “Onze boodschap van berisping” op pagina’s 85-87 van het boek. Hoe reageert u persoonlijk op Openbaring 3:15,16?

Hoofdstuk 8 - De dwaasheid van God

1. Lijkt gebed u soms dwaas toe? Wanneer?
2. Waarom vraagt God ons te bidden?
3. Ellen White schrijft: *Niets wordt onthouden aan de ziel die zijn armoede gevoelt*. Die heeft *onbeperkte toegang* tot Hem in Wie al de volheid woont. Zie pagina 92.
Schrijf de reikwijdte van deze uitspraak op of bespreek het in de groep.
4. Waarom denkt u dat God “dwaze” methoden gebruikt om Zijn werk te doen?
5. Lees het gebed op pagina 97-98. Als u uzelf erin herkent en ermee eens bent dat het uw gevoelens uitdrukt, spreek er dan nu met God over.

Hoofdstuk 9- Hartstocht voor gebed

1. Overdenk de ervaring van de christenen in Korea (zie de pagina’s 103-105). Hoe belangrijk is gebed voor deze gelovigen? Vergelijk de Koreaanse toewijding voor gebed met die van u en van uw gemeente.

2. Beantwoord de volgende vragen:
 - a. Gelooft u echt dat God gebeden hoort en verhoort?
 - b. Bent u ervan overtuigd dat gebed een verschil uitmaakt, dat onbeperkte kracht voor u beschikbaar wordt gemaakt door gebed?
 - c. Hebt u een nood voor gebed?
3. Hoe is gebed *gymnastiek* voor u geweest?
4. Hoe is gebed *discipline* voor u geweest?
5. Hebt u positieve ervaringen beleefd aan deze benaderingen van gebed? Maak een lijst en bespreek ze.
6. Hoe is gebed een *relatie* voor u geweest? (Wees specifiek).
7. Bespreek de uitspraak van Frank Laubach op pagina 112 of schrijf uw gedachten erover op in uw gebedsboek.

Hoofdstuk 10 - Kiezen voor gebed

1. Welke conclusies kunt u trekken uit Johannes 4:20-24; 14:23; 1 Korintiërs 3:16 als het gaat om de tijd en de plaats van aanbidding?
 - a. Wanneer moeten we voor anderen bidden?
2. Lees Psalm 100. Wat is lofprijzing? Hoe voelt u zich wanneer u lofuitingen geeft? En wanneer u lof ontvangt? Experimenteer nu met het bidden van een gebed van lofprijzing en dankzegging. Doe deze keer geen verzoeken. Prijs God alleen voor wie Hij is in uw leven. (Tip: misschien kunt u een van de Psalmen van David lezen om erin te komen).

3. Lees Psalm 46:10; Romeinen 8:26, 27. Wat zeggen deze Schriftgedeelten over tijden waarop we niets te zeggen hebben en geen woorden kunnen vinden om ons uit te drukken?
4. Gehuwd of alleen, er zijn mensen in uw leven waar u van houdt en die uw gebeden nodig hebben. Maak aanspraak op toepasselijke beloften uit de Schrift voor hen, door hun namen in de tekst in te voegen. Bid zo de woorden terug naar God. Voorbeeld: “Heer, ik bid dat [naam van uw geliefde]’s verlangen zal zijn in de wet van de Heer, dat [hij/zij] uw wet zal overdenken bij dag en bij nacht. Dat [naam] zal zijn als een boom geplant aan waterstromen, dat zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof niet verwelkt, en dat wat [naam] ook doet, zal gelukken” (Psalm 1:2,3). (Noot: U kunt ook de belofte opschrijven en aan de persoon in kwestie geven en de persoonlijk voornaamwoorden veranderen in “jij”, “jou” en “jouw”).
5. Lees 1 Petrus 2:5, 9 en overdenk uw rol als priester. Wat betekent het voor u? Lees nu Numeri 6:22-27. Wat zal volgens u de reactie van uw echtgenote, kinderen, kleinkinderen of geliefden zijn als u deze zegen over hen uitspreekt? Wat zal, volgens Numeri 6:27 Gods reactie zijn? Vraag God om de moed om dit te doen en kies tijd en plaats en persoon aan wie u deze zegen wilt geven.
6. Lees de koppen van de krant van vandaag. Concentreer u vooral op het plaatselijke nieuws. Omcirkel elk bericht dat over een ramp, crisis, nood of probleem gaat. Breng deze zorgen naar God in gebed.

7. Lees het stuk van Charles Swindoll op pagina's 127-128. Overdenk, schrijf uw gedachten op en/of bespreek deze in de groep. Eindig met gebed.

Hoofdstuk 11 - De kracht van bemiddelend gebed

1. Wat is bemiddelend gebed?
2. Welke rol speelt bemiddeling in de woorden van Jezus in Johannes 14:12-14?
3. Bezien vanuit het gezichtspunt van gebed, wat is een van de voornaamste doelen van het christen-zijn? (Zie pagina's 135.)
4. Overdenk deze uitspraak van Ellen White: "Alles wat de apostelen deden, kan elk gemeentelid vandaag doen" (*Test.* 7:30, 33). Overdenk dan nu de woorden van Jezus in Johannes 14:12: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, . . ." Hoe komt uw eigen ervaring overeen met deze uitspraken? En die van uw gemeente?
5. Op pagina 136 zegt de schrijver: "We willen anderen redden, maar zo vaak voelen wij de nood om onszelf te "redden." Hoe kunnen wij geven wanneer we het gevoel hebben dat we het zelf zijn kwijtgeraakt, of althans niet meer weten waar we het hebben gelaten?" Hebt u zich ooit zo gevoeld? Licht dit toe.
6. Lees Hebreëen 7:25. Hoe kan de bemiddeling van Jezus u helpen?
7. Hoe kan een gebedspartner u helpen?
8. Hoe kan het begrip van de rol van de priester u helpen?

9. Kan uw bemiddeling God dwingen om iemand tegen zijn wil te redden? Licht dit toe.
10. Andrew Murray schreef: “Zulke mensen hebben inderdaad de kracht – elk op zijn eigen gebied – om de krachten van de Hemel te bezitten en uit te delen hier op aarde. Met heilige vrijmoedigheid maken zij bekend wat zij willen ...Gemeente van de levende God! Uw roeping is hoger en heiliger dan u beseft! God wil over de wereld heersen door uw leden. Hij wil dat u Zijn koningen en priesters bent. Uw gebeden kunnen de zegeningen van de Hemel doen nederdalen of tegenhouden.” (pagina 141).
 - a. Wat is uw gevoel als uw deze verklaring leest?
 - b. Is het waar wat er staat?
 - c. Schrijf uw antwoord en uw gevoelens op in uw gebedsboek of deel het met de groep.

Hoofdstuk 12 - Als gemeenten bidden

1. Beschrijf de midweekse gebedsbijeenkomsten in uw gemeente?
2. Waarom is bidden in een groep en gemeentegelied belangrijk?
3. Waarom hebben we de kracht van God nodig?
4. Verklaar het belang van eenheid en overeenstemming in gezamenlijk gebed.
5. Kijk naar de zeven suggesties op pagina's 150-153 om het gemeentegelied nieuw leven in te blazen. Bepreek of en hoe u deze suggesties zou kunnen invoeren in uw plaatselijke gebedsbijeenkomsten.

6. Hoe belangrijk is gebed in het leven van uw gemeente?
 - a. Heeft uw gemeente een georganiseerde gebedsbediening, geleid door een gebedsleider (benoemd of vrijwillig)?
 - b. Heeft uw gemeente een gebedsruimte of een special daarvoor ingerichte gebedscentrum
 - c. Heeft uw gemeente “gebedsketens”?
 - d. Wat doet uw gemeente om gebed als een vitaal onderdeel van het gemeentegerbeuren in stand te houden?

Hoofdstuk 13 - Voor God en God alleen

1. “Als Paulus, Barnabas of Stefanus of Priscilla uit de dood zouden opstaan en in staat zouden worden gesteld om onze gemeenten te bezoeken, zouden zij in staat zijn te zeggen dat wij dezelfde Meester volgen? Dat wij onze trouw gezworen hadden aan dezelfde zaak?” (pagina 158-159). Vraagt u zich dit weleens af? Licht uw antwoord toe.
2. Geef met eigen woorden een definitie van “het evangelie van gemak”?
3. Schrijf in uw gebedsboek of bespreek uw reactie op de uitspraak van Dr. Larry Crabbs: “Wij christenen kunnen niet spreken over een liefdevolle God totdat wij in het reine komen met de gierende hartstochten in onszelf.” Zie pagina 159.
4. Wat betekent het om Gods aangezicht te zoeken?
5. Lees het voorbeeld op pagina 162 van het bedrijfsbestuur dat op God wacht alvorens te handelen. Is dit een praktische manier om zaken te doen of gaat dit te ver? Geldt dat ook voor een gemeente? Zou een gemeente op deze manier moeten handelen? Doet uw gemeente dat? Waarom wel en waarom niet?

6. Reageer op de uitspraak van de voorzitter van de Southern Asia Division: “Van al het werk dat de kerk heeft volbracht, kon 95% gedaan worden zonder de hulp van de Heilige Geest.” (Pagina 163).
7. Lees 1 Korintiërs 1:17; 2:1,4,5. Verklaar hoe “*Het vlees en menselijke energie*” de plaats in kunnen nemen van de Heilige Geest. Wat zijn de resultaten en het effect hiervan?
8. Zijn er “aanwijzingen” in uw eigen leven dat aangeven dat er nodig verandering moet plaatsvinden in de manier waarop u God zoekt? Welke aanwijzingen zijn dat?
9. Wat zegt God u over het zoeken van Zijn aangezicht, als aanvulling op wat de schrijver voorstelt op pagina’s 167,?

Hoofdstuk 14 - Zend een Opwekking!

1. Lees Lukas 13:6-8. Wat kunnen we leren uit de houding van Jezus tegenover de gemeente in deze gelijkenis?
2. Kunnen uw gebeden opwekking brengen? Licht uw standpunt toe.
3. De schrijver geeft zes punten waarover wij zouden moeten nadenken in ons streven naar opwekking. Schrijf over of bespreek elk punt, speciaal die, die op uzelf van toepassing zijn.
 - a. We moeten gewillig zijn op opgewekt te worden.
 - b. Bidden voor opwekking is hard werken.
 - c. Opwekking moet samengaan met hervorming. .
 - d. Opwekking moet onderhouden worden door gebed.
 - e. Opwekking vraagt om buitengewone gebeden.
 - f. Opwekking is Gods werk.

4. Wat betekent “expliciete overeenstemming en zichtbare eenheid van Gods kinderen in het bidden van uitzonderlijke gebeden” voor u? Is het mogelijk? Wat zou er gedaan moeten worden om deze ervaring actief na te streven in uw gemeente?
5. Lees de uitspraak van Ellen White op pagina 185 en gebruik het in uw slotgebed aan het eind van de studie.

Hoofdstuk 15 - We hebben een Verlosser

1. Wat zou het zekere resultaat zijn van al onze inspanningen om de Heer te zoeken voor opwekking als we Jezus niet toestaan om de zonde in ons leven weg te nemen? (Zie Psalm 66:18.)
2. Bent u het eens met deze uitspraak: “Een van de kenmerken van onze tijd, van dit leven en de gedachten en de theologie, is het gebrek aan het besef van zonde.” Verklaar.
 - a. Hoe komt dit tot uiting in de gemeente? En in uw eigen gedachten en houding?
3. Bent u het ermee eens dat de “uiterlijkheden” (niet drinken, roken, voedings- en kledingsadviezen, etc.) vaak de “gemakkelijke” kanten zijn van het Christendom? Verklaar.
4. Hoe is Ellen White's uitspraak op pagina's 193-194 van toepassing op uw gemeente of op u persoonlijk?
5. Wat zou de rol van kerkelijk leiderschap moeten zijn in het berouw tonen van Gods volk?
6. Wat zou onze rol moeten zijn?
7. Waar komt het berouw vandaan?

8. Hoe moeten we omgaan met eigen twijfels en satans beschuldigingen over onze zondige toestand?

Hoofdstuk 16 - Dan

1. Lees dit hoofdstuk in het boek. Wat is uw persoonlijk antwoord op Gods zekere belofte van opwekking?
2. Nu u gekomen bent aan het eind van deze studie, wat voelt u dat God u vraagt te doen? Hoe zal uw gebedsleven vanaf nu veranderen? Wat is het eerste wat u van God moet doen?
3. Eindig met gebed.

Aantekeningen:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Leef niet langer als een bedelaar. U bent een kind van de Koning! Alles wat Hij bezit, staat u ter beschikking ... nu.

Wat zou er gebeuren in onze huisgezinnen, kerken en leefgemeenschappen als we Gods raadgeving in 2 Kronieken 7:14 zouden opvolgen en onszelf zouden verootmoedigen en bidden?

Deze vraag wordt verkend en beantwoord in Randy Maxwells boek *Als Mijn volk bidt*. Een boek doordrenkt van hartstocht voor gebed, als de door God ingestelde manier waarop wij samenwerken met Hem in het bouwen aan en uitbreiden van Zijn koninkrijk en Hij in onze grootste nood voorziet.

Op de bladzijden van dit boek zult u aangespoord worden gebed te ervaren, niet als een geestelijke discipline of vrome godsdienstoefening, maar als een persoonlijke relatie, kracht en toegang tot de onbegrensde hemelse voorraadschuren.

De praktische inzichten zullen u uitdagen om als nooit tevoren gehoor te geven aan Gods ter elfder ure oproep tot gebed.

Dit boek is de voorloper van *Breng Gods heerlijkheid terug*, van dezelfde schrijver.

Inclusief studiegids!

Promise
Ministry

©Promise Ministry, 2013
ISBN 978-90-811904-7-3